

Împăcarea generală – sfârșit cu bine, totul este bine?

Inițiere în tema „împăcarea tuturor oamenilor”

Introducere

„O, veșnicie, tu, cuvânt ce nu admiți replică” – așa începe o cunoscută cantată a lui Johann Sebastian Bach (BWS 20) după cântarea bisericească cu același nume a lui Johann Rist. Se pare că compozitorul cântării a înțeles profund în anul 1642, ce fel de cuvânt violent este noțiunea *veșnicie* – da, ce putere este inclusă în acest cuvânt.

De cuvântul *veșnicie* s-au împiedicat deja unii creștini, și anume nu din cauză că ei tăgăduiesc o fericire veșnică în cer, sau că nu și-ar dori-o, ci pentru că ei nu au putut să aducă condamnarea veșnică la unison cu un Dumnezeu al dragostei. Imaginea unei condamnări veșnice a deranjat pe Charles Taze Russell, întemeietorul grupării martorii lui Iehova, într-o măsură așa de mare, că el a considerat mai degrabă posibilă nimicirea sufletului. Și alte secte, ca de exemplu adventiștii de ziua a șaptea, nu cred într-o condamnare veșnică a păcătoșilor, ci în nimicirea lor definitivă. În creștinătatea generală – și chiar în multe biserici evanghelice – a intrat mai mult sau mai puțin învățătura despre *împăcarea tuturor oamenilor* (la sfârșit toți oamenii vor fi împăcați cu Dumnezeu), respectiv învățătura despre *nimicirea generală* (la sfârșit tot răul va fi nimicit).

Însă constatarea biblică este univocă: la sfârșit nu toți oamenii vor fi împăcați cu Dumnezeu și nici cei răi nu vor fi nimiciți. Biblia vorbește clar și precis despre o condamnare veșnică. De ce atunci nu se dă crezare afirmațiilor clare ale Bibliei și se pune la îndoială condamnarea veșnică?

Motive pentru îndoiala cu privire la condamnarea veșnică?

Condamnarea veșnică este pusă la îndoială din mai multe motive:

- Nu se recunoaște că Dumnezeu este nu numai un Dumnezeu care iubește, ci El este și un Dumnezeu drept și sfânt, care nu poate avea părtășie cu păcătoșii, ci trebuie să judece păcatul. Din ideea nebiblică, că Dumnezeu ar fi numai un Dumnezeu care iubește, rezultă o imagine falsă a lui Dumnezeu: un Dumnezeu care iubește nu ar putea permite un chin veșnic.
- Simțămintele proprii sunt făcute un etalon pentru evaluarea lucrurilor: *pur și simplu nu-mi pot imagina că un Dumnezeu al dragostei lasă oamenii să ardă veșnic în foc; nu-mi pot imagina că un păcat trecător ar putea avea urmări nesfârșite.*

„Nu-mi pot imagina” este în orice caz un pedagog rău pentru interpretarea Bibliei. Dacă noi nu ne putem imagina ceva, cu toate că Cuvântul lui Dumnezeu învață clar acest ceva, noi nu trebuie să adaptăm Biblia la ideile noastre, ci ideile noastre să le adaptăm la Biblie. Noi nu

Împăcare generală: da sau nu?

avem voie să așezăm ideile noastre deasupra Scripturii, ci noi trebuie să recunoaștem că Sfânta Scriptură are autoritate asupra tuturor gândurilor oamenilor. Noi suntem chemați ca „orice gând [orice imaginație omenească] să-l facem rob ascultării de Hristos” (2 Corinteni 10.5). Ați crezut dumneavoastră probabil într-un Dumnezeu care iubește? Și cum ați reacționat când ați constatat, că în realitate Dumnezeu nu corespunde chiar așa imaginației dumneavoastră ca Dumnezeu iubitor, ci că El este totodată și drept și sfânt? Ați acceptat Cuvântul lui Dumnezeu și v-ați supus Lui, sau L-ați corectat mereu până a vorbit așa cum v-ați imaginat dumneavoastră pe Dumnezeu?

Unii învățători ai Bibliei se laudă chiar cu cunoștințele lor de limbă greacă și afirmă că trebuie citit exact textul de bază din limba greacă; „veșnic” nu înseamnă totdeauna veșnic. Unii creștini au fost derutați prin aceasta și au ajuns să se îndoiască.

Unii adepți ai împăcării tuturor oamenilor gândesc chiar, că Dumnezeu a vorbit despre un foc veșnic sau despre o condamnare veșnică numai din motive pedagogice. În realitate Dumnezeu nici *nu se referă* la o condamnare veșnică, care nu se termină niciodată, atunci când El vorbește despre condamnarea *veșnică*; El ar vrea numai să trezească pe oameni prin perspectiva unei pedepse veșnice. După un anumit timp Dumnezeu ar lăsa să se sfârșească pedeapsa veșnică amenințătoare, așa că în final oamenii vor fi totuși salvați.

Însă această părere a adepților împăcării tuturor oamenilor coboară pe Dumnezeu la nivelul omenesc. Putem compara aceasta cu un tată pământesc, care (din motive pedagogice) amenință pe copiii săi cu o pedeapsă aspră pentru o anumită comportare greșită, dar care nici nu execută această pedeapsă, sau o face mult mai blândă decât a amenințat. Ce imagine a lui Dumnezeu se obține în cele din urmă dintr-o astfel de gândire? Noi ar trebui să acuzăm pe Dumnezeu de nesinceritate, căci de fapt noi nu ne-am putea baza, că Dumnezeu intenționează să facă ce spune, și că Dumnezeu spune ce gândește. În afară de aceasta ne dă de gândit: toate presupusele foloase pedagogice ar dispărea, dacă Dumnezeu ar lăsa să se predice oamenilor o condamnare veșnică și înapoia amenințării ar spune: în realitate ea nici nu este veșnică. Are Dumnezeu nevoie ca prin neadevăr să obțină un scop pedagogic? Dacă Dumnezeu nu este sincer într-o temă așa de importantă - cum putem noi să considerăm că El este sincer în privința celorlalte lucruri și nu gândește altceva decât spune?

Uneori se spune și că *consecințele* respingerii Domnului ar fi într-adevăr veșnice, însă *sufletul* nu ar exista veșnic. De ce avem părerea că noi am ști mai bine decât Biblia, și de ce vrem să golim conținutul cuvântului *veșnic*? Nu ar trebui atunci, ca să fim consecvenți, să întrebăm de asemenea că probabil Dumnezeu a vorbit numai din motive educative despre *slava veșnică* și despre *viața veșnică*? În final probabil viața veșnică nici nu este veșnică? Și în felul acesta s-ar putea continua.

Diverse modele de gândire

Recunoaștem: ideea referitoare la o condamnare veșnică – exprimat blând – este îngrozitoare și realitatea unui chin fără sfârșit este așa de puțin înțeleasă de unii oameni, că pe parcursul istoriei ei au dezvoltat în principal două sisteme doctrinare:

Împăcare generală: da sau nu?

- Unii afirmă că în final toți oamenii vor fi mântuiți și Dumnezeu va împăca pe toți oamenii (împăcarea tuturor oamenilor).
- Ceilalți gândesc că sufletul celor necredincioși, respectiv al celor răi va fi nimicित după moartea pământească (nimicirea generală).

Nu este necesar să amintim că cele două sisteme se exclud reciproc. Ambele direcții doctrinare au dat naștere la înfloriri diferite:

- Biserica catolică a dezvoltat doctrina purgatoriului, potrivit căreia după un anumit timp s-ar putea scăpa, căci prin purgatoriu devii curat. Din perspectiva aceasta rezultă în practică rugăciunea pentru morți.
- Alții într-adevăr nu vorbesc despre un *purgatoriu* curățitor limitat în timp; după părerea lor ar exista o judecată și un *iad*, dar care va dura numai un anumit timp sau probabil un veac. S-ar putea scăpa de această judecată, de această pedeapsă probabil de aceea, că prin chinuri s-a ajuns la recunoaștere de sine.
- Alții la rândul lor gândesc că locul din Scriptură: „S-a dus [Hristos] și a predicat duhurilor care sunt în închisoare” (1 Petru 3.19) ar dovedi că Hristos ar predica și în iad, așa că oameni ar putea să se convertească și după moartea lor.
- Adepții nimicirii definitive consideră posibilă o judecată și o condamnare, cred însă că focul va nimici sufletul după un anumit timp de pedeapsă.

S-ar putea enumera și alte teorii, care au fost prezentate pe parcursul timpului. Însă întrebarea nu este, ce teorie dezvoltăm *noi* cu privire la această temă, ci ce spune *Biblia* despre această temă.

Dorim să cercetăm aceasta în următoarele articole ...

Împăcare generală: da sau nu?

Nimicirea generală (definitivă)

Învață Biblia despre o nimicire definitivă?

S-a terminat totul pentru oamenii necredincioși odată cu moartea și încetează ei să mai existe? Sau ei mai există un anumit timp și după aceea vor fi mistuiți prin focul iadului?

Că odată cu moartea nu s-a terminat totul pentru cei necredincioși, aceasta rezultă foarte clar din Cuvântul lui Dumnezeu, așa că pentru un cititor al Bibliei sincer și fără idei preconcepute nu poate fi nici o îndoială. Deja un singur loc din Biblie este suficient să dovedească că odată cu moartea nu s-a terminat totul: „Și, după cum oamenilor le este rânduit să moară *o singură dată*, iar *după aceea* vine judecata” (Evrei 9.27).

În afară de aceasta sunt o serie de alte locuri în Biblie, care spun că odată cu moartea nu s-a terminat totul:

- Dacă Domnul Isus spune în evanghelia după Matei 11.22: „*în ziua judecății va fi mai ușor pentru Tir și pentru Sidon decât pentru voi*”, atunci este imposibil ca odată cu moartea să se termine totul.
- Dacă după moarte totul ar fi terminat, așa cum se presupune – de ce atunci Domnul Isus spune cu privire la Iuda: „*Mai bine ar fi fost pentru el să nu se fi născut!*” (Matei 26.24)?
- Dacă după moarte totul ar fi terminat, așa cum se presupune – cum se vrea înțeleasă istoria săracului Lazăr din Luca 16, unde se spune despre omul bogat: „Pe când era el în Locuința Morților, *în chinuri*, și-a ridicat ochii ...” (Luca 16.23)?
- Dacă după moarte totul ar fi terminat, așa cum se presupune – pentru ce atunci există o „așteptare sigură” a unei judecăți și „văpaia unui foc”, așa cum spune scriitorul epistolei către Evrei: „Nu mai rămâne nici o jertfă pentru păcate, ci doar *o așteptare sigură și înfricoșată a judecății și văpaia unui foc*” (Evrei 10.26,27)?
- Dacă după moarte totul ar fi terminat, așa cum se presupune – de ce vorbește Iuda în epistola sa despre oameni „cărora le este *păstrată* negura întunericului *pentru veșnicie*” (Iuda 13)? Versetul acesta arată totodată că nu va exista o pedeapsă limitată în timp, care va înceta cândva.

Prin aceasta constatarea biblică este clară: după moartea necredinciosului nu s-a terminat totul.

Alții recunosc într-adevăr existența unei judecăți și a unui iad, însă afirmă că judecata și iadul nu ar dura veșnic, ci după un anumit timp de judecată sufletul at fi mistuit/nimicit de foc.

Adevărat? Domnul Isus Însuși vorbește despre „focul care *nu se stinge*” (Matei 3.12); despre „focul cel *veșnic*” (Matei 18.8,9); despre „pedeapsa *veșnică*” (Matei 25.46); despre locul

Împăcare generală: da sau nu?

„unde viermele lor *nu moare* și focul *nu se stinge*” (Marcu 9.43-49); despre mânia lui Dumnezeu, care *rămâne* peste cineva (Ioan 3.36). Apostolul Pavel vorbește despre „pierzarea *veșnică* de la fața Domnului” (2 Tesaloniceni 1.9); și apostolul Ioan vorbește în cartea Apocalipsa despre un loc unde vor fi chinuiți „în *vecii vecilor*” (Apocalipsa 20.10-15). Cum se ajunge la ideea absurdă că cuvântul *veșnic* din locurile acestea nu ar însemna *veșnic*, mai ales că expresia „pedeapsa *veșnică*” este folosită în unele locuri din Biblie ca opusul „*vieții veșnice*”? Vrem să redăm unele exemple:

- În evanghelia după Matei 25.46, este „pedeapsa *veșnică*” *limitată în timp*, însă „*viața veșnică* este *nelimitată în timp*”? „Și aceștia vor merge în *pedeapsa veșnică*, iar cei drekți în *viața veșnică*”.
- Sau să ne gândim la 2 Corinteni 4.18, unde cuvântul „*veșnic*” este pus direct în legătură cu vremelnicia. „Privim nu la cele ce se văd, ci la cele ce nu se văd; pentru că cele ce se văd sunt *pentru un timp*, pe când cele ce nu se văd sunt *veșnice*.”
- Apocalipsa 4.10 spune despre bătrâni, că ei „se închină Celui ce este viu *în vecii vecilor*”; evident Dumnezeu, respectiv Domnul Isus este Cel *veșnic*. În Apocalipsa 14.11 se spune: „Și fumul chinului lor se suie *în vecii vecilor*” (vezi și Apocalipsa 20.10: „Și vor fi chinuiți zi și noapte, *în vecii vecilor*”).

Într-un caz expresia „în *vecii vecilor*” să însemne realmente „*veșnic*”, și în celălalt caz aceeași expresie să fie înțeleasă ca „*limitată în timp*”? Cu ce mutare de șah exegetică se vrea justificarea acestei interpretări? De neimaginat!

Dacă dăm loc doctrinei nimicirii definitive, atunci în final nu mai este nimic sigur. Atunci se vor ridica multe întrebări chinuitoare: „*mântuirea veșnică*” (Evrei 5.9), nu este ea nicidecum *veșnică*? Trebuie atunci să ne facem griji cu privire la „*răscumpărarea veșnică*” (Evrei 9.12)? Vom primi noi cu adevărat „*viața veșnică*” și „*mângâierea veșnică*” (2 Tesaloniceni 2.16)? Nu vom avea noi o „*casă veșnică în ceruri*” (2 Corinteni 5.1)? Nu este Duhul Sfânt „*Duhul veșnic*” (Evrei 9.14) și nu locuiește El „în veac” în noi (Ioan 14.16)? În final nu va fi o „*Împărăție veșnică*” (2 Petru 1.11) și nici „*slavă veșnică*” (2 Timotei 2.10)? Toate acestea se vor termina după un anumit timp? În cele din urmă „*puterea lui Dumnezeu*” nu este totuși *veșnică* (1 Timotei 6.16; Romani 1.20), și nici Dumnezeu nu este *veșnic* (Romani 16.26)? Gândul acesta este exprimat de amintita cantată a lui Bach în felul următor: „Căci chinul acesta se va sfârși, când Dumnezeu *veșnic* nu va mai fi.”

Observăm noi unde ajungem, dacă credem că tocmai „*chinul veșnic*” nu ar exista *veșnic*? În Noul Testament sunt aproximativ șaptezeci de locuri¹ în care în textul original din limba greacă se întâlnește cuvântul *aiōnios* (=veșnic), și totdeauna el înseamnă literalmente „*nelimitat în timp*”.

¹ Matei 18.8; 19.16,29; 25.41,46; Marcu 3.29; 10.17,30; Luca 10.25; 16.9; 18.18,30; Ioan 3.15,16,36; 4.14,36; 5.24,39; 6.27,40,47,54,68; 10.28; 12.25,50; 17.2,3; Faptele Apostolilor 13.46,48; Romani 2.7; 5.21; 6.22,23; 16.25; 2 Corinteni 4.17,18; 5.1; Galateni 6.8; 2 Tesaloniceni 1.9; 2.16; 1 Timotei 1.16; 6.12,16,19; 2 Timotei 1.9; 2.10; Tit 1.2; 3.7; Filimon 15; Evrei 5.9; 6.2; 9.12,14,15; 13.20; 1 Petru 5.10; 2 Petru 1.11; 1 Ioan 1.2; 2.25; 3.15; 5.11,13,20; Iuda 7,21; Apocalipsa 14.6.

Ce este cu cuvântul *aionios* în epistola către Filimon?

În epistola sa către Filimon Pavel scrie despre sclavul dezertat Onisim:

Filimon 15: Poate că el a fost despărțit de tine pentru un timp, tocmai ca să-l ai pentru *veșnicie* [aionios].

Probabil cineva va replica, că cuvântul „veșnic” din versetul acesta este imposibil să poată însemna „veșnic”. Însă tocmai locul acesta este o dovadă potrivită pentru faptul că cuvântul *aionios* și aici are înțelesul de „veșnic”. Probabil înțelesul acesta este chiar unul din punctele centrale ale acestei epistole scurte. Pavel vrea să spună aici tocmai: Filimoane, gândește numai, tu ai suferit o mică pierdere, pentru că sclavul tău nu ți-a mai stat la dispoziție pentru un timp. Dar – și acum trebuie să ținem seama de felul cum se continuă versetul: „dar nu ca pe un rob, ci mult mai presus decât pe un rob: *ca pe un frate iubit*” (versetul 16) – acum tu ai făcut un câștig enorm: tu ai primit acum o posesiune *veșnică*, și pe lângă aceasta, pe o treaptă mult mai înaltă, căci tu nu mai ai numai un *sclav*, ci tu ai câștigat un *frate* pentru *veșnicie*. – Relațiile sclav/stăpân, bărbat/femeie și așa mai departe sunt valabile numai pe pământ; însă relațiile pe care noi le avem ca frați și surori (de credință), sunt *veșnice*, ele niciodată nu vor înceta.

Dacă chiar în această aparentă excepție în cazul cuvântului „veșnic” trebuie să ne gândim la înțelesul „literalmente veșnic, fără sfârșit, nelimitat în timp” – de ce cuvântul „veșnic” să nu însemne „veșnic” tocmai în locurile din Biblie unde el stă în legătură cu judecata veșnică, cu focul veșnic și cu pedeapsa veșnică?

„Pedeapsa veșnică” în evanghelia după Matei 25.46

Matei 25.46: *Și aceștia vor merge în pedeapsă veșnică, iar cei dreپți în viață veșnică.*

Unii vor să aducă „pedeapsa veșnică” din Matei 25.46 în legătură cu durata Împărăției păcii de o mie de ani și s-o limiteze la acest timp. În privința aceasta John Nelson Darby a remarcat pe drept:

Să observăm ce stă scris în Apocalipsa 20, unde noi citim în versetul 15: „*Și dacă cineva n-a fost găsit scris în cartea vieții, a fost aruncat în iazul de foc.*” Aceasta are loc după Împărăția de o mie de ani (Apocalipsa 20.7-10), când totul a trecut, când se spune „*S-a sfârșit!*” (Apocalipsa 21.6) și „*Dumnezeu va fi totul în toți*” (1 Corinteni 15.28).²

Din locul acesta din Biblie devine clar că „pedeapsa veșnică” va începe abia după Împărăția de o mie de ani, după marea judecată finală a tuturor păcătoșilor.

² J. N. Darby, *Es gibt eine ewige Verdammnis*, Neustadt/Weinstraße (Ernst_Paulus-Verlag), ediția a 3-a, pag. 16; tradus din *Collected Writings*, Vol. 7 (tradus). Vezi și articolul „*Ist die ‚ewige Verdammnis‘ ewig?*” de J. N. Darby, pe <http://www.soundwords.de/artikel.asp?id=220>.

Împăcare generală: da sau nu?

Dacă sufletul va fi cu adevărat nimicuit după un anumit timp de chinuri, atunci Domnul Isus ar fi purtat numai o judecată limitată în timp pentru aceia care s-au pocăit și care L-au primit în timpul vieții lor; El i-ar fi salvat prin lucrarea Sa la cruce numai de o despărțire temporară de Dumnezeu. Însă prin aceasta se diminuează lucrarea Domnului Isus. John Nelson Darby scrie referitor la ideea aceasta:

O pedeapsă corespunzătoare limitată în timp ar fi putut s-o suporte și o creatură oarecare superioară. Dar mânia și judecata lui Dumnezeu, care includ o pedeapsă veșnică, putea s-o suporte numai unul care este divin (și veșnic), cum este Fiul lui Dumnezeu.³

Rezultat final

O nimicire totală, indiferent de natura ei, nu are justificare în Cuvântul lui Dumnezeu. La acest rezultat au ajuns și toți aceia care țin cu tărie la ideea împăcării generale. Demult au recunoscut, că nimicirea totală nu poate fi justificată prin Cuvântul lui Dumnezeu. Cu toate acestea același gând încolțește pe adepții împăcării tuturor oamenilor, ca și pe adepții nimicirii generale: nu se poate ca un Dumnezeu al dragostei să trimită oameni pentru veșnicie într-un loc de chin veșnic.

În articolul următor va fi vorba de doctrina împăcării generale.

³ Idem, pag. 33.

Împăcarea tuturor oamenilor

Învață Biblia despre o împăcare a tuturor oamenilor?

Adepții împăcării tuturor oamenilor sunt de acord cu adepții nimicirii generale în aceea, că cuvântul „veșnic” nu înseamnă întotdeauna nelimitare în timp. Cu toate acestea ei nu împărtășesc ideea că sufletul va fi nimicim la sfârșit. După părerea adepților împăcării tuturor oamenilor după un timp mai lung sau mai scurt de judecată, în final *toți* oamenii sunt împăcați cu Dumnezeu. Vrem să ne preocupăm cu această presupunere având la îndemână Cuvântul lui Dumnezeu.

Suntem de acord cu adepții împăcării tuturor oamenilor sub aspectul, că sufletul există veșnic. Întrebarea este: În final vor merge *toți* oamenii în cer, după moto-ul „sfârșit cu bine, totul este bine”?

Și aici este de neînțeles, că la citirea Bibliei imparțial și fără prejudecăți poți ajunge la gândul că la sfârșit va fi totuși totul bine pentru *toți*. Anumite versete scoase din context sau studiate separat ar putea desigur conduce la presupuneri false. În continuare ne vom ocupa mai detaliat cu aceasta. Cine citește Noul Testament fără o părere preconcepută, va sta sub impresia că Biblia exclude doctrina împăcării tuturor oamenilor – chiar dacă voia declarată a lui Dumnezeu este „ca *toți* oamenii să fie mântuiți” (1 Timotei 2.4), și că iadul a fost pregătit inițial nu pentru oameni, ci pentru diavolul și îngerii lui (Matei 25.41).⁴

Afirmațiile Bibliei sunt clare; întrebarea este mai degrabă, dacă se dorește ca afirmațiile clare ale Bibliei să fie acceptate necondiționat. Doctrina despre pedeapsa veșnică nu este grea de înțeles pentru minte, ci este grea de acceptat de simțământ. Noi ne-am putea dori foarte mult, ca la sfârșit *toți* oamenii să fie mântuiți – dar aceasta numai pentru că noi am înțeles prea puțin maiestatea, sfințenia și dreptatea lui Dumnezeu. Dacă gândurile noastre sunt în concordanță cu gândurile lui Dumnezeu și dacă în evaluarea păcatului avem simțămintele lui Dumnezeu, atunci cu siguranță gândul referitor la o condamnare veșnică nu ni se va mai părea așa de neimaginat.

Noi putem înțelege gândurile și simțămintele lui Dumnezeu cu privire la păcat numai atunci când avem o cunoaștere mai mare despre lucrarea de pe Golgota, atunci când Dumnezeul sfânt L-a jertfit pe preaiubitul Său Fiu. Acolo Dumnezeu L-a pedepsit pe El, Cel care în tot timpul vieții Sale pe pământ L-a glorificat pe Dumnezeu în cel mai înalt grad. Fiecare pas, fiecare acțiune, fiecare gest, fiecare simțământ, pe care Domnul Isus l-a avut, era în concordanță cu voia Tatălui Său. El a spus numai lucruri, pe care El le-a auzit la Tatăl, și El a făcut permanent numai ceea ce Tatăl Său i-a spus să facă. „Cel ce M-a trimis este cu Mine; El nu M-a lăsat singur, pentru că *totdeauna fac ce-I este plăcut*” (Ioan 8.29).

⁴ „... în focul cel veșnic, pregătit diavolului și îngerilor lui.”

Împăcare generală: da sau nu?

Dumnezeu a pedepsit pe Fiul Său, deoarece pe cruce El era încărcat cu păcatele acelor care vor crede în El (1 Petru 2.24). Dacă medităm la cât de îngrozitoare era această pedeapsă pentru Domnul Isus, atunci recunoaștem cât de îngrozitor trebuie să fie păcatul în ochii lui Dumnezeu. Să citim ce a însemnat pentru Domnul Isus gustul anticipat al acestor suferințe în Ghetsimani (compară cu Psalmul 69) și ce a fost în cele din urmă Golgota pentru El (Psalm 22, Isaia 53). Dacă nu se vrea aducerea condamnării veșnice în concordanță cu Dumnezeul iubitor – cum se vrea atunci aducerea Golgotei, unde Dumnezeu a pedepsit păcatul în Fiul Său, în concordanță cu Dumnezeu? De altfel gândul acesta conduce pe unii, ca în mod consecvent să nu vrea să știe nimic despre o împăcare numai prin sângele lui Isus – despre o „teologie a sângelui”.⁵

Dreptatea, sfințenia și dragostea lui Dumnezeu

Să ne ocupăm mai întâi cu întrebarea, de ce doctrina împăcării tuturor oamenilor lezează dreptatea și sfințenia lui Dumnezeu și în cele din urmă redă o imagine falsă despre dragostea lui Dumnezeu. Tocmai realitatea condamnării *veșnice* revelează Ființa lui Dumnezeu ca Dumnezeu sfânt și drept și arată de asemenea toată dimensiunea păcatului și ce este natura păcatului în ochii lui Dumnezeu. Pe de altă parte ea arată și dragostea lui Dumnezeu, care a iubit lumea așa de mult, că „a dat pe singurul Său Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică” (Ioan 3.16).

Adeptii împăcării tuturor oamenilor văd tocmai dreptatea lui Dumnezeu pusă la îndoială, dacă ei ar trebui să accepte că păcatele trecătoare ar putea avea ca urmare o pedeapsă fără sfârșit. O pedeapsă nesfârșită pentru un păcat trecător ar fi totuși nedreaptă. Însă tocmai această argumentare face clar că adeptii împăcării tuturor oamenilor nu țin seama de dreptatea lui Dumnezeu. Se aduc argumente omenești, numai pentru că anumite lucruri nu se pot *imagina*.

Realmente, aproape că se poate ajunge la îndoială cu privire la reproșul adeptilor împăcării tuturor oamenilor, că un Dumnezeu drept nu ar putea da o pedeapsă fără sfârșit pentru păcate temporare. Așa cum am remarcat mai înainte, nu se poate imagina o pedeapsă fără sfârșit numai din cauză că nu se are o imagine clară despre caracterul adevărat al păcatului. Dacă ne-am interesa mai mult despre felul cum privește Dumnezeu păcatul, atunci am cunoaște cât de grea a fost judecata pe care Domnul Isus a purtat-o în cele trei ceasuri de întuneric. Corespundea pe deplin dreptății, sfințeniei și dragostei lui Dumnezeu să părăsească pe Acela care toată viața Lui I-a slujit fără întrerupere, dar care la cruce a fost făcut păcat! Ne putem noi imagina, că Dumnezeu a trebuit să părăsească pe Fiul Său preaiubit din cauza aceasta? Aceasta depășește cu mult puterea noastră de imaginare și totuși este deplin adevărat.

De ce nu se poate imagina că păcatele temporare au urmări fără sfârșit? C. H. Mackintosh scrie:

Noi nu acordăm nici cea mai mică importanță întrebării referitoare la presupusa lipsă de cuviință între câțiva ani de păcat și o pedeapsă și tânguire veșnică. Căci noi nu avem

⁵ În mod deosebit teologii feministi sunt împotriva unei „teologii a sângelui”.

Împăcare generală: da sau nu?

convingerea că acesta ar fi drumul adevărat pentru a cumpăni subiectul acesta. Singurul etalon, care ne poate revela tot adevărul, este exclusiv crucea. Și noi avem convingerea că tăgăduitorii doctrinei despre condamnarea veșnică dezonorează prin aceasta crucea, da, îi aduc ocară, prin aceea că o degradează la nivelul unui mijloc prin care se obține eliberarea de o judecată, care nu are durată veșnică.⁶

Nu este deja în viața noastră așa, că uneori din cauza unei greșeli mici trebuie să suportăm toată viața consecințele? O greșeală mică în circulația rutieră poate avea urmări cu cele mai grave răniri, cu handicapare pe viață sau poate chiar pune capăt vieții pe pământ și prin aceasta are consecințe de neimaginat, de neîndreptat. Sau să ne gândim la pedeapsa cu moartea, care pune definitiv capăt vieții unui om din cauza unei singure crime. Și căderea în păcat a lui Adam sau crucea lui Hristos sunt evenimente limitate în timp și cu toate acestea au urmări nesfârșite (compară cu Romani 5.17-19). De ce păcatele temporare nu ar trebui să tragă după sine urmări veșnice, dacă noi putem observa pretutindeni un principiu asemănător? Indiferent dacă se acceptă sau nu aceste explicații omenești: dacă Scriptura vorbește despre pedeapsa „veșnică”, noi nu ar trebui să numim această pedeapsă „trecătoare și limitată în timp”.

John Nelson Darby scrie:

Tot așa de clar este că judecata lui Dumnezeu va fi dreaptă. Dacă Dumnezeu dă o pedeapsă, atunci El știe să stabilească măsura corectă a pedepsei și să stabilească cine primește multe și cine primește „puține lovituri” (Luca 12.47,48). Și El va diferenția în mod just între aceia care vor fi judecați după Lege, și aceia care merg la pierzare fără să fi stat sub Legea mozaică. Însă toți vor fi alungați din prezența lui Dumnezeu (Psalm 68.2; Matei 25.41) în judecata „care va mistui pe potrivnici” (Evrei 10.27).

Este de asemenea clar, că Dumnezeu, care în harul Său a chemat pe mulți la slavă (Evrei 2.10; 1 Petru 5.10), de asemenea știe când și cum El le va da un loc la dreapta sau la stânga Fiului Său în Împărăția Sa, și anume așa, *cum El l-a pregătit pentru ei* (Matei 20.23). Fiecare va primi atunci plata corespunzător lucrărilor pe care le-a făcut. În toate acestea toți au comun mântuirea veșnică și fericirea veșnică la Isus, da, ei vor fi ca Isus (Romani 8.29; 1 Ioan 3.2). [...]

Să te referi la dragostea Sa și să gândești că din cauza aceasta este datoria Sa de neocolit de a acționa într-un mod deosebit, de la care El nicidecum nu S-ar putea sustrage, așa că este imposibil să existe o condamnare veșnică, această concepție nu este numai falsă și nebiblică, ci și lipsită de sens. El este dragoste, da, dar înainte de toate El este Dumnezeu și în dragostea Sa nu acționează constrâns, ci liber și conform sfintenției Sale. Desigur: Dumnezeu este dragoste, dar Acela, care este dragoste, este DUMNEZEU. Dragostea este o trăsătură de caracter a lui Dumnezeu și ne spune *ce* este El. Însă prima

⁶ Din periodical *Hilfe und Nahrung*, Neustadt (Ernst-Paulus-Verlag) 1971, pag. 339 (tradus). Vezi și articolul „*Ist die ewige Verdammnis wirklich ,ewig‘?*” de C. H. Mackintosh pe <http://www.soundwords.de/artikel.asp?id=6272>.

Împăcare generală: da sau nu?

întrebare nu este: „Ce este El?”, ci: „Cine este El?” El este *Dumnezeu* și de aceea poate acționa în nemărginirea Sa, așa cum vrea El. „El face tot ce-I este plăcut” (Psalm 115.3).⁷

Cât de repede noi oamenii ajungem să ne mâniem, atunci când onoarea noastră este atacată; cât de repede suntem noi atunci gata să ne apărăm. Dar nu ar trebui noi mult mai mult să purtăm grijă de onoarea lui Dumnezeu, care a fost atacată și lezată prin păcat, decât să spunem că noi nu ne-am putea *imagina* că un Dumnezeu al dragostei ar putea permite un iad veșnic?

Să faci pe Dumnezeu mincinos

Dorim să întrebăm, dacă doctrina împăcării tuturor oamenilor nu face pe Dumnezeu mincinos: căci dacă judecata temporară, pe care cei necredincioși trebuie s-o suporte după cum se pretinde numai pentru *curățire*, care trebuie să-i determine să se recunoască, atunci evident Dumnezeu nu spune adevărul, când El vorbește în Cuvântul Său despre faptul că unii „vor avea ca *pedeapsă* o pierzare veșnică de la fața Domnului” (2 Tesaloniceni 1.9), și că unii vor „suferi pedeapsa unui foc veșnic” (Iuda 7).

O pedeapsă temporară

Probabil ei gândesc și că judecata temporară ar fi *mai mult* decât o curățire, care să determine pe păcătos la convertire; ar fi *de asemenea* o pedeapsă. Dar ce consecințe are o astfel de afirmație? Sunt numai două posibilități:

1. Omul ispășește pedeapsa sa total sau parțial. Drept urmare mântuirea ar fi atunci posibilă fără lucrarea lui Hristos; deci noi am putea adăuga ceva la lucrarea lui Hristos. Însă aceasta este o desconsiderare a lucrării lui Hristos. Dacă ar fi posibil să preiei pedeapsa pentru propria salvare, atunci omul ar putea contribui cu ceva la propria lui mântuire. Însă Cuvântul lui Dumnezeu spune: „Căci prin har sunteți mântuiți ... Și aceasta *nu vine de la voi, ci este darul lui Dumnezeu: nu prin fapte*, ca să nu se laude nimeni” (Efeseni 2.8,9).
2. Hristos a purtat într-adevăr pedeapsa, dar acela, care merge în iad, trebuie s-o mai poarte încă o dată – cel puțin parțial. Însă prin aceasta Dumnezeu este făcut un Judecător nedrept: Dumnezeu ar cere atunci de două ori pedeapsa pentru păcat: o dată de la Hristos și în final încă o dată de la păcătosul însuși. Dar deja în viața zilnică este de neimaginat că o vină trebuie plătită de două ori; această practică va fi considerată de oricine ca nedreaptă. Vrem noi să atribuim lui Dumnezeu această nedreptate? Și vom putea noi atunci să știm sigur, dacă totuși Dumnezeu nu va mai reveni o dată la păcatele noastre (aceasta înseamnă, la păcatele credincioșilor)? Dacă Dumnezeu cere de două ori pedeapsa pentru păcate – atunci ce ne face siguri

⁷ J. N. Darby, *Es gibt eine ewige Verdammnis*, Neustadt/Weinstraße (Ernst-Paulus-Verlag), Ediția a 3-a, pag. 29-31 (tradus). Vezi și articolul „Ist die ‚ewige Verdammnis‘ ewig?” de J. N. Darby pe <http://www.soundwords.de/artikel.asp?id=220>.

Împăcare generală: da sau nu?

astăzi, că El nu va cere aceasta și de la noi credincioșii? Siguranța mântuirii nu este posibilă în cadrul acestei învățături!

Observăm noi, că noi ne pierdem într-o dilemă nerezolvabilă de contradicții, dacă acceptăm acest sistem doctrinar?

Vrem să redăm în locul acesta unele exemple din Scriptură, care arată că noi răstălmăcim Cuvântul lui Dumnezeu, dacă acceptăm că la sfârșit și aceia care sunt *pierduți* vor fi totuși *găsiți* (oricât de mult ne-am dori noi probabil ca ei să fie găsiți):

- Domnul Isus spune că „mânia lui Dumnezeu *rămâne*” peste cei care nu au crezut (Ioan 3.36). Putem noi afirma simplu contrariul: mânia lui Dumnezeu *nu* rămâne?
- În același verset El spune: „cine nu crede în Fiul *nu* va vedea viața.” Putem noi afirma simplu contrariul: el *va vedea totuși* viața?
- Domnul spune despre acela care a hulit pe Duhul Sfânt, „*nu* va căpăta iertare în veac” (Marcu 3.29). Putem noi totuși afirma, că după un timp mai lung sau mai scurt i se va ierta totuși? Cine ne dă autoritatea să facem aceasta? Suntem noi mai mari decât Dumnezeu?
- Domnul Isus spune: „Și ce folosește unui om să câștige toată lumea, dacă își *pierde* sufletul?” (Marcu 8.36). Putem noi spune: la sfârșit el își *va câștiga* sufletul?
- Dacă Domnul Isus spune: „Intrați pe poarta cea strâmtă. Căci largă este poarta, lată este calea care duce la pierzare, și mulți sunt cei ce intră pe ea. ... Atunci le voi spune curat: „Niciodată nu v-am cunoscut; depărtați-vă de la Mine, voi toți care lucrați fărădelege!”” (Matei 7.13,23), putem noi atunci afirma, că El cunoaște totuși pe acești oameni, așa că în final calea largă va conduce totuși în fericirea cerului?
- Epistola către Evrei spune că „cei ce au fost luminați odată, și au gustat darul ceresc, și s-au făcut părtași Duhului Sfânt, și au gustat Cuvântul cel bun al lui Dumnezeu și puterile veacului viitor – și care totuși au căzut, *este cu neputință* să fie înnoiți iarăși și aduși la pocăință” (Evrei 6.4-6). Dacă Scriptura spune că (pentru anumite persoane) este *imposibil* să fie aduși la pocăință – avem noi voie să dăm aceasta la o parte simplu și să afirmăm contrariul: cândva este *totuși posibil*?

Să mai ținem seama și de următoarele: dacă afirmăm că Hristos ne-a salvat numai de o pedeapsă temporară, prin aceasta desconsiderăm lucrarea Domnului Isus.

Cu cât Dumnezeu a atins mai profund conștiința noastră, cu atât mai mult am recunoscut natura noastră păcătoasă și stricăciunea noastră în lumina sfințeniei lui Dumnezeu, cu atât mai mult vom înțelege că noi am meritat să fim excluși pentru totdeauna din prezența lui Dumnezeu și merităm să îndurăm mânia Sa veșnică și pedeapsa Sa veșnică. Dacă nu simțim natura noastră păcătoasă, aceasta este din cauză că nu cunoaștem cât de rău este în realitate păcatul înaintea Dumnezeului sfânt.

Întrebarea este deci: *Ce merită păcatul?* Dacă răspunsul nostru la aceasta este: să fi despărțit veșnic de Dumnezeu, atunci înțelegem mai mult ce a luat Hristos asupra Sa atunci când a

Împăcare generală: da sau nu?

făcut lucrarea de ispășire. Căci El Însuși a purtat păcatele noastre, da, mai mult chiar: El „a fost făcut păcat pentru noi” (2 Corinteni 5.21)! El a îndurat pentru noi depărtarea de Dumnezeu, atunci când a strigat: „Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, pentru ce M-ai părăsit?” (Matei 27.46).

Doctrina împăcării tuturor oamenilor este mutarea de șah a diavolului, ca să diminueze lucrarea Domnului Isus. Deoarece el nu mai poate anula lucrarea de ispășire făcută de Domnul sau s-o mușamalizeze, vrea cel puțin s-o diminueze.

Cum trebuie evaluată întrebarea referitoare la împăcarea tuturor oamenilor?

Învățătura despre împăcarea tuturor oamenilor este de aceea așa de periculoasă, deoarece ea în urmările ei este distrugătoare de credință. Lucrarea Domnului Isus la cruce este atacată în multe privințe. În funcție de conturarea învățăturii despre împăcarea tuturor oamenilor, se merge până la ideea că omul ar putea totuși să-și câștige singur mântuirea: și anume prin aceea că el însuși poartă judecata asupra păcatelor lui și le ispășește în judecată. În funcție de felul argumentării, Dumnezeu este făcut mincinos sau I se atribuie nedreptate. În afară de aceasta, această învățătură falsă atacă sfințenia și dreptatea lui Dumnezeu și pictează un tablou unilateral despre Dumnezeu, ca și cum El ar fi numai „Dumnezeul iubitor” și nu este și un Dumnezeu sfânt, care nu poate avea părtășie cu păcatul.

Este clar: o învățătură distruge credința, dacă ea

- în urmările ei atacă pe Dumnezeu și face pe Dumnezeu mincinos
- atribuie lui Dumnezeu nedreptate
- diminuează lucrarea Domnului
- vestește o evanghelie falsă (așa cum am arătat mai înainte).

Toate aceste puncte sunt valabile pentru doctrina împăcării tuturor oamenilor. De aceea ea este o doctrină distrugătoare a credinței.

Cum să ne comportăm față de adepții împăcării tuturor oamenilor?

Conform cu 2 Timotei 2.20,21⁸, oamenii care vestesc o învățătură distrugătoare a credinței (compară cu 2 Timotei 2.18) sunt „vase de ocară”, de care trebuie să ne despărțim. O astfel de învățătură nu este „învățătura lui Hristos” (2 Ioan 9).

Noi creștinii s-ar putea să înțelegem diferit unele lucruri din Biblie și în privința aceasta ar trebui să ne suportăm unii pe alții. Însă noi trebuie să ne despărțim consecvent de o evanghelie falsă și de o învățătură care atacă lucrarea Domnului precum și sfințenia și dreptatea și onoarea lui Dumnezeu. Scriptura ne dă indicații clare în epistola către Galateni, în a doua

⁸ „Într-o casă mare nu sunt numai vase de aur și de argint, ci și de lemn și de pământ. Unele sunt pentru cinste, iar altele pentru dispreț. Deci, dacă cineva se curățește de acestea, va fi un vas de cinste, sfințit, folositor Stăpânului său, pregătit pentru orice lucrare bună.”

Împăcare generală: da sau nu?

epistolă către Timotei capitolul 2, și în a doua epistolă a lui Ioan despre felul cum trebuie să ne comportăm cu învățătorii care aduc astfel de învățături: să ne despărțim consecvent de ei. Sunt desigur diferențe în ceea ce privește măsurile de disciplinare în Casa lui Dumnezeu; un învățător fals, de exemplu, are mai multă responsabilitate decât unul care a fost dus în rătăcire printr-o învățătură falsă.

Uneori se dorește în Biserică să se fie de ajutor prin aceea că se interzice unui adept al împăcării tuturor oamenilor să vorbească despre părerea lui despre mântuire. I se permite să predice și să scrie, dar el nu are voie să spună nici măcar un cuvânt despre împăcarea tuturor oamenilor. A. E. Wilder-Smith scrie în privința aceasta:

Ei sunt constrânși, drăguții de ei, într-o cămașă de forță îngrozitoare. Ei trebuie să joace un rol pe care de fapt nu-l pot juca, - căci prin interdicție, ei niciodată nu pot fi fără grijă ceea ce sunt, și nu pot să vestească ceea ce lor însuși le-a fost o binecuvântare, așa cum cred ei. Acest fapt deranjează părtășia, căci ea necesită jocuri de-a v-ați ascunselea și distruge încrederea. [...] Dacă fratele meu crede din toată inima în împăcarea tuturor oamenilor, eu nu-l ajut dacă îl alung în „subsol”. [...] În nici un caz nu trebuie să-l constrâng să joace un rol căruia el nu-i corespunde. Îi voi deforma caracterul, dacă fac așa.⁹

Dacă nu te distanțezi de un adept al împăcării tuturor oamenilor, dăunează nu numai Bisericii din care faci parte, ci și adeptului împăcării tuturor oamenilor. Pentru Wilder-Smith ținerea cu tărie la efectele împăcării tuturor oamenilor are efecte asupra părtășiei creștine.

Căci o bază a părtășiei creștine este împlinirea Cuvântului. ... În astfel de Biserici trebuie – așa cum spun francezii – făcută „ventilație”, pentru ca aerul spiritual să poată fi iarăși „bun de respirat”. Adevărul și onestitatea, sinceritatea și caracterul deschis în Biserică sunt condițiile de bază pentru „aer” sănătos în Biserică. Împăcarea tuturor oamenilor nu se creează în Biserică, deoarece ea nu corespunde Cuvântului – și pentru că se joacă „de-a v-ați ascunselea”.¹⁰

Se potrivește acest ton „împăciuator” cu începutul acestui pasaj (punerea deoparte)? Citatul blând al lui Wilder-Smith vine cumva surprinzător pentru cititor, după ce s-a luat poziție clară. Noi nu știm ce ar putea exact spune Wilder-Smith prin „ventilație”, dar noi am încercat mai înainte să dovedim că împăcarea tuturor oamenilor este o evanghelie falsă. Cuvântul lui Dumnezeu vorbește în astfel de cazuri despre faptul că „puțin aluat dospește toată plămădeala” (Galateni 5.9) și ne cere să „măturăm aluatul cel vechi, ca să fim o plămădeală nouă” (1 Corinteni 5.7).

Disciplinarea în Biserică nu poate fi totdeauna pașal evaluată, fiecare caz trebuie tratat și evaluat separat. Însă o tratare falsă a acestei probleme aduce pagubă pentru toți cei implicați și nu este spre onoarea Domnului nostru.

⁹ A. Wilder-Smith, *Allversöhnung: Ausweg oder Irrweg?*, Hänssler, ediția a 2-a 1985, pag. 42 (tradus).

¹⁰ Idem, pag. 43.

Împăcare generală: da sau nu?

Locuri din Biblie citate de adepții împăcării tuturor oamenilor și/sau de adepții nimicirii generale

Ce locuri din Biblie se folosesc pentru îndreptățirea doctrinei împăcării tuturor oamenilor sau a doctrinei nimicirii generale? Vrem să studiem mai îndeaproape unele din aceste locuri. Adepții împăcării tuturor oamenilor citează încă multe alte locuri din Biblie, pe care noi nu le putem studia aici.

La citirea Bibliei ar trebui ca locurile citate să fie studiate în contextul lor și să se pună întrebarea dacă într-adevăr ele vorbesc despre o împăcare a tuturor oamenilor sau dacă se vrea cu plăcere ca această vorbire să fie atribuită în mod fals Bibliei. Dacă avem în memorie constatarea biblică completă, nu ne va mai fi greu să așezăm la locul lor corect și următoarele locuri biblice aparent grele. Un principiu în interpretarea Bibliei trebuie să fie totdeauna și următorul: cu lumina locurilor biblice clare să se lumineze locurile mai grele. Nu avem voie să întunecăm lumina clară a locurilor biblice cu locurile biblice greu de înțeles.

Coloseni 1.20-23: „să împăce toate lucrurile cu Sine”

Coloseni 1.20-23: ... și prin El să împăce toate lucrurile cu Sine, atât lucrurile de pe pământ cât și lucrurile din ceruri, făcând pace prin sângele crucii Lui. Și pe voi, care odinioară erați străini și vrăjmași, în gândirea voastră, prin fapte rele, El v-a împăcat acum în trupul Lui de carne, prin moarte, ca să vă prezinte înaintea Lui sfinți, curați și fără vină, negreșit, dacă rămâneți întemeiați și neclintiți în credință, fără să vă abateți de la nădejdea Evangheliei, pe care a-ți auzit-o, care a fost vestită întregii creații de sub cer și al cărei slujitor am fost făcut eu, Pavel.

În locul acesta din Biblie este vorba de „toate lucrurile”, nu de „toți oamenii”. Cuvântul „lucruri” din versetul 20 într-adevăr nu stă în textul original în limba greacă, dar cu toate acestea traducătorii Bibliei au făcut bine să traducă în locul acesta prin „toate lucrurile”, căci abia în versetul 23 este vorba de împăcarea *oamenilor*, care „rămân întemeiați și neclintiți în credință, fără să se abată”. În versetul 16, care premerge versetele noastre, expresia „toate lucrurile” se referă în mod deosebit la structurile de autoritate din cer și de pe pământ. „Pentru că prin El au fost create toate lucrurile, cele care sunt în ceruri și pe pământ, cele văzute și cele nevăzute, fie scaune de domnii, fie domnii, fie căpetenii, fie autorități.” Probabil unul sau altul va fi surprins că noi vorbim aici de structuri ale autorității, însă în epistola către Coloseni capitolul 1 aceasta corespunde contextului direct. Nu numai pe pământ sunt împărați, căpetenii și alți deținători ai puterii. Și satan este o astfel de căpetenie. Vrăjmășia față de Dumnezeu se arată prin aceea că, creaturile așează autoritatea lor împotriva autorității lui Dumnezeu. Prin aceasta ei nu numai pun la îndoială autoritatea Lui, ci ei îi determină pe aceia, asupra cărora au autoritate, să acționeze împotriva lui Dumnezeu. Aceasta este valabil nu numai pentru autoritatea pe pământ, ci și pentru autoritatea în cer (vezi de exemplu Daniel 10.20). Dacă aceste structuri de autoritate vor fi împăcate, aceasta nu înseamnă că și posesorii lor vor fi împăcați, ci că în aceste „funcții” se va practica autoritatea într-un mod demn de

Împăcare generală: da sau nu?

Dumnezeu. Aceasta va fi așa în Împărăția de o mie de ani. Atunci slujba îngerilor și slujba credincioșilor, care atunci vor fi în cer, va purta grijă de aceasta. De aceea noi credem că traducătorii au procedat bine, să traducă aici prin „toate lucrurile”.

În următoarele două versete citim: „Și pe voi ... El v-a împăcat acum” (Coloseni 1.21). „pe voi” – credincioșii din Colose (și prin aceasta și pe toți ceilalți creștini credincioși) au fost deja împăcați, creația dimpotrivă, *așteaptă* încă împăcarea (compară cu Romani 8.20-22)¹¹, în timp ce oamenii, care au luat pe Isus ca Salvator, savurează *deja acum* („v-a împăcat acum”) împăcarea. Înstrăinarea a fost înlăturată, căci Dumnezeu ne-a împăcat, ca să ne prezinte „înaintea Lui sfinți, curați și fără vină” (Coloseni 1.22). Ce-i drept în versetul 23 se spune „negreșit, dacă rămâneți întemeiați și neclintiți în credință”. În mod evident sunt excluși de la împăcare acei oameni care „nu sunt întemeiați” și nu rămân „neclintiți în credință”. Versetele din Coloseni 1.20-23 trebuie smulse din context, dacă se vrea ca prin ele să se justifice împăcarea tuturor oamenilor.

Și în Evrei 2.9 este vorba de „toți”: „... El să guste moartea pentru *toți* [literar: tot]”. În contrast cu aceasta citim în Evrei 2.10, că El a adus „pe *mulți* fii la slavă” (și aici nu se spune „toți oamenii”!¹²). Această lucrare (a împăcării) nu este încă terminată, cu toate că baza pentru aceasta a fost pusă deja prin moartea Domnului Isus la cruce. Dumnezeu ar putea deja acum să aducă toate lucrurile din cer și de pe pământ la odihnă și armonie, însă El *așteaptă* încă, căci „dorește ca nici unul să nu piară, ci toți să vină la pocăință” (2 Petru 3.9).

Romani 11.11-15: „împăcarea lumii”

Romani 11.11-15: *Spun, deci: Au alunecat ei ca să cadă? Nicidecum! Ci, prin căderea lor a venit mântuirea neamurilor, ca să facă pe Israel gelos. Dacă deci căderea lor a fost o bogăție pentru lume și împușinarea lor o bogăție pentru neamuri, ce va fi plinătatea lor? V-o spun vouă, celor dintre neamuri: întrucât sunt apostol al neamurilor, îmi slăvesc slujba și în orice fel, dacă este cu putință, caut să provoc gelozia celor din poporul meu și să mântuiesc pe unii dintre ei. Căci, dacă lepădarea lor a adus **împăcarea lumii**, ce va fi primirea lor din nou, decât viață dintre cei morți?*

Unii doresc cu plăcere să citeze versetul 15 ca argument pentru împăcarea tuturor oamenilor, însă aici este pe deplin clar vorba de „împăcarea lumii”. Ar trebui să fie clar pentru orice cititor al Bibliei, că trebuie să se falsifice Biblia, dacă se vrea ca prin acest verset să se justifice împăcarea tuturor oamenilor. Pavel vorbește aici despre iudeii contemporani lui și despre faptul că el dorește „să mântuiască pe *unii* dintre ei”. Faptul că el dorește să

¹¹ „Căci creația a fost supusă deșertăciunii, ..., cu nădejdea însă că însăși creația va fi eliberată din robia stricăciunii, în libertatea slavei copiilor lui Dumnezeu. Căci știm că până în ziua de azi, toată creația *suspină* și suferă durerile nașterii.”

¹² Traducerea Elberfelder (Ediția CSV Hückeswagen) face în adnotare remarcă unei posibile alternative de traducere: în loc de „pentru *toți*” s-ar putea traduce și „pentru *fiecare*”. Dar și cu această traducere nu se poate justifica împăcarea *tuturor* oamenilor, căci și în Evrei 2.9 se folosește prepoziția *hyper* („cu privire la”). Prepoziția *hyper* exprimă, că Domnul Isus a făcut lucrarea Sa cu privire la *toți* oamenii (compară cu 1 Timotei 2.6: „S-a dat pe Sine Însuși preț de răscumpărare pentru toți”).

Împăcare generală: da sau nu?

mântuiescă pe *unii*, aceasta înseamnă foarte evident că *nu toți* vor fi mântuiți. În afară de aceasta, locul acesta din Biblie vorbește despre lepădarea lui *Israel*, cum se poate atunci afirma, că *toți oamenii* vor fi mântuiți? În orice caz, cel puțin cei lepădați ai lui *Israel* sunt lepădați.

În versetul 15 citim despre lepădarea lui *Israel*. Aceasta durează deja de câteva sute de ani și se va sfârși când va veni timpul primirii și Domnul va relua legăturile cu poporul Său pământesc. Atunci va avea loc „împăcarea lumii”. În cadrul împăcării este vorba – aici în *Romani 11.15* precum și în *2 Corinteni 5.19* (vezi pasajul următor) – nu de un rezultat, ci de un proces. Dumnezeu a lăsat lumea să meargă un timp pe căile ei proprii și într-un anumit sens nu S-a preocupat de ea, cu toate că El „nu S-a lăsat fără mărturie” (*Faptele Apostolilor 14.17*). Până la venirea lui *Hristos* în lume, Dumnezeu S-a ocupat în principal cu *Israel*. Însă după aceea a venit momentul când *Israel* nu a mai avut drepturi privilegiate; acum Dumnezeu voia să Se îndrepte spre lume. Prin „lume” se înțelege în mod deosebit națiunile, căci este vorba de contrastul față de „*Israel*” (*Romani 11.15*). În mod deosebit națiunilor care erau cel mai îndepărtate de Dumnezeu („fără Dumnezeu în lume”; *Efesenii 2.12*), a vrut Dumnezeu acum să li Se adreseze prin cuvântul împăcării.

2 Corinteni 5.19,20: „împăcând lumea cu Sine”

2 Corinteni 5.19,20: *că adică Dumnezeu era în Hristos, împăcând lumea cu Sine, neținându-le în socoteală păcatele și punând în noi cuvântul acestei împăcări. Noi deci suntem trimiși împunerniciți pentru Hristos; și, ca și cum Dumnezeu ar îndemna prin noi, vă rugăm fierbinte, pentru Hristos: Împăcați-vă cu Dumnezeu.*

Mulți vor răspunde cu Da la întrebarea dacă Dumnezeu a împăcat deja lumea, referindu-se la *2 Corinteni 5.19*. Însă apoi sunt trase diverse concluzii din locul acesta. Exprimat în general și simplificând, s-ar putea spune:

- *Adepții împăcării tuturor oamenilor* afirmă: *toți oamenii* vor fi mântuiți!
- *Adepții calvinismului* trag concluzia: Prin cuvântul „lume” aici este vorba de lumea credincioșilor!
- *Arminianii* (arminianismul este o orientare moderată a protestantismului reformat: n. tr.) gândesc: fiecare om este deja împăcat, dar dacă nu se pocăiește nu va ajunge în cele din urmă să savureze împăcarea.

Deducții foarte diferite! Care deducție este cea corectă? Sau probabil nici una nu este corectă? Mai este vreo alternativă?

O problemă de traducere

Vrem mai întâi să citim versetele, la care se referă (*2 Corinteni 5.18-20*), în diferite traduceri:

Luther 1984:

- **2 Corinteni 5.18-20:** Dar toate acestea de la Dumnezeu, care ne-a împăcat cu Sine Însuși prin Hristos și ne-a dat funcția, care predică împăcarea. Căci Dumnezeu era în Hristos și împăca lumea cu Sine Însuși și nu le punea la socoteală păcatele lor și a întemeiat printre noi cuvântul împăcării. Astfel noi suntem ambasadori în locul lui Hristos, căci Dumnezeu îndeamnă prin noi; așa că vă rugăm în locul lui Hristos: împăcați-vă cu Dumnezeu!

Schlachter 2000:

- **2 Corinteni 5.18-20:** Însă toate acestea [vin] de la Dumnezeu, care ne-a împăcat cu Sine Însuși prin Isus Hristos și ne-a dat slujba împăcării; și anume pentru că Dumnezeu era în Hristos și împăca lumea cu Sine Însuși, în timp ce El nu le punea la socoteală păcatele lor și a pus în noi cuvântul împăcării. Astfel noi suntem ambasadori pentru Hristos, și anume așa fel, că Dumnezeu Însuși îndeamnă prin noi; astfel noi rugăm ca locțiitori pentru Hristos: împăcați-vă cu Dumnezeu!

Ediția Elberfelder revizuită, editura R. Brockhaus:

- **2 Corinteni 5.18-20:** Dar toate de la Dumnezeu, care ne-a împăcat cu Sine Însuși prin Hristos și ne-a dat slujba împăcării, (și anume) că Dumnezeu era în Hristos și a împăcat lumea cu Sine Însuși, nu le-a pus la socoteală¹³ greșelile și a pus în noi cuvântul împăcării. Astfel noi suntem trimiși în locul lui Hristos, în timp ce ca și cum Dumnezeu îndeamnă prin noi; noi rugăm pentru Hristos: împăcați-vă cu Dumnezeu.

Au redat corect textul în locul acesta aceste în sine bune traduceri? Încercăm să facem pe cât posibil

o redare textuală din limba greacă:

2 Corinteni 5.18-20: Însă toate (vin) de la Dumnezeu, care împăcându-ne [participiu aorist] cu Sine prin Hristos și dându-ne slujba împăcării, anume, că Dumnezeu era în Hristos împăcând [participiu prezent] lume(a) (cu) Sine, ne punându-le la socoteală greșelile și punând în noi cuvântul împăcării. Deci noi suntem trimiși pentru Hristos, în timp ce Dumnezeu îndeamnă prin noi; noi rugăm pentru Hristos: împăcați-vă cu Dumnezeu.

¹³ Ediția Elberfelder revizuită traduce participiul care este în versetul 19 în limba greacă (și care trebuie tradus corect cu „împăcând” și „ne punând la socoteală”), ca fiind o acțiune încheiată („a împăcat”, „nu a pus la socoteală”). Oricum ea face în adnotare o referire la traducerea textuală corectă: „textual: că Dumnezeu era în Hristos, împăcând lumea cu Sine Însuși, nepunându-le la socoteală greșelile”. Prin aceasta ediția Elberfelder revizuită traduce în adnotare la fel ca traducerea Elberfelder, ediția CSV Hückeswagen (vezi adnotarea următoare).

Împăcare generală: da sau nu?

Cele mai apropiate traduceri de această redare sunt după părerea noastră următoarele traduceri:

Traducerea lui W. Kelly:

- **2 Corinteni 5.18-20:** And they all *are* of God that reconciled us to himself by Christ and gave to us the ministry of the reconciliation: how that it was God in Christ reconciling the world to himself, not reckoning to them their offences, and putting in us the word of the reconciliation. For Christ then we are ambassadors, God as it were beseeching by us, we entreat for Christ, Be reconciled to God ...

Elberfelder, ediția CSV Hückeswagen:

- **2 Corinteni 5.18-20:** Și toate de la Dumnezeu care ne-a împăcat cu Sine Însuși prin Hristos și ne-a dat slujba împăcării: anume că Dumnezeu era în Hristos, împăcând lumea cu Sine Însuși, nesocotindu-le greșelile lor, și El a pus în noi slujba împăcării. Astfel noi suntem trimiși pentru Hristos, ca și cum Dumnezeu ar îndemna prin noi; vă rugăm în locul lui Hristos: împăcați-vă cu Dumnezeu!

Vedem noi diferența principală față de primele traduceri? În aceste două ultime traduceri nu citim că Dumnezeu *a împăcat* lumea. Și aceasta este corect, căci verbul la timpul trecut nu se găsește nici în limba greacă.

Pe baza traducerii textuale din limba greacă am arătat care este diferența semnificativă între împăcarea din versetul 18 și versetul 19. Aceasta devine vizibil prin formele de timp diferite, în care stă participiul („împăcându-ne”, versetul 18). În versetul 18 este aorist. Această formă de timp arată în limba greacă în general, că o acțiune are loc punctual și s-a încheiat. (vezi și: „Introducere în limba greacă (KOINE) a Noului Testament” pag. 96, Baban Octavian http://www.obinfonet.ro/docs/gk/resgk/greaca_book-2009.pdf, n. tr.) În versetul 19 participiul („împăcând”) stă dimpotrivă la prezent. Această formă de timp este folosită în limba greacă ca să exprime un proces aflat în desfășurare. [din Wikipedia: în limba greacă se diferențiază sever între acțiunile care au loc o singură dată sau se repetă/sunt de durată, de aceea multe trepte de timp au două forme de verb diferite]. De această formă gramaticală nu se ține seama în primele trei traduceri amintite mai înainte (Luther 1984, Schlachter 2000, Elberfelder revizuit). Ele nu traduc exact în locul acesta și de aceea induc în eroare. Căci concluziile prezentate mai înainte pornesc de la premisa că împăcarea lumii s-a încheiat deja. Însă această concluzie nu rezultă din traducerea exactă a textului. Deoarece noi nu cunoaștem un alt loc în Scriptură, care să spună că Dumnezeu ar fi încheiat, respectiv ar fi făcut la un anumit moment împăcarea lumii, concluziile prezentate mai înainte ale adepților împăcării tuturor oamenilor, ale calviniștilor și ale arminianilor nu sunt întemeiate.

Și versetul 20 arată clar că nu toți oamenii sunt deja împăcați: „Împăcați-vă cu Dumnezeu!” Evident, contrar părerii multor adepți ai împăcării tuturor oamenilor, nu toți oamenii sunt încă împăcați – căci de ce atunci Pavel ar trebui să roage pe oameni să se lase împăcați cu Dumnezeu?

În continuare să ne dedicăm întrebării: cine sau ce a fost împăcat?

În cadrul împăcării este vorba ca relația noastră cu Dumnezeu să fie adusă în ordine. Din dușmani ai lui Dumnezeu noi a trebuit să fim făcuți prieteni. „Prin Hristos” Dumnezeu ne-a scos din starea de vrăjmășie și „ne-a împăcat cu Sine Însuși” (2 Corinteni 5.18). Această împăcare a avut loc la întoarcerea noastră la Dumnezeu. De aceea în limba greacă în versetul acesta verbul este la participiu aorist și nu la prezent. Forma aceasta de timp a verbului (prezentul) se folosește când este vorba de un proces în derulare. În versetul următor (2 Corinteni 5.19) este vorba de altceva: Dumnezeu era în Persoana lui Hristos treizeci și trei de ani (împăcând, aceasta înseamnă într-o atitudine sau un duh de împăcare) pe pământ, ca să împace lumea; ca să zicem așa, El i-a întins mâna împăciuitoare. Dar lumea nu s-a lăsat împăcată, ci chiar a răstignit pe Hristos pe cruce. De asemenea și astăzi, aproape două mii de ani mai târziu, ea Îl urăște.

Vedem deci: versetele din 2 Corinteni 5.18-20 nu exprimă, (1) că toți oamenii sunt deja împăcați (așa cum cred adepții împăcării tuturor oamenilor), și nici (2) că în versetul 19 este vorba de „lumea” credincioșilor (așa cum cred calviniștii). În cazul acesta nu este vorba de rafinamente teologice excesive. Ideile acestea au direct a face cu imaginea pe care noi o avem despre Dumnezeu. Ideea adepților împăcării tuturor oamenilor, că toți oamenii ar fi cândva împăcați, diminuează dreptatea lui Dumnezeu, și ideea calviniștilor, că ar fi vorba de „lumea” credincioșilor, cărora li se oferă împăcarea, diminuează mărimea dragostei lui Dumnezeu.

1 Timotei 2.3,4: „ca toți oamenii să fie mântuiți”

1 Timotei 2.3,4: *Lucrul acesta este bun și bine primit înaintea lui Dumnezeu, Mântuitorul nostru, care dorește ca **toți oamenii să fie mântuiți** și să vină la cunoștință de adevăr.*

Acest loc din Biblie este deseori citat de adepții împăcării tuturor oamenilor împreună cu 2 Petru 3.9:

2 Petru 3.9: *Domnul nu își amână făgăduința, cum cred unii, ci are o îndelungă răbdare față de voi toți și dorește ca nici unul să nu piară, ci **toți să vină la pocăință.***

În versetele acestea ne întâmpină voia *doritoare* a lui Dumnezeu: cu privire la mântuire, Dumnezeu a purtat de grijă pentru *toți oamenii*. Uneori se spune, să vorbești despre „voia doritoare” a lui Dumnezeu ar fi un fel de subterfugiu, deoarece voia lui Dumnezeu cu privire la mântuirea tuturor oamenilor nu se va împlini. Nu, Scriptura diferențiază foarte clar voia (doritoare) a lui Dumnezeu, care ia în serios voia sau lipsa de voință a omului și de aceea nu totdeauna ajunge la țel, și voia suverană a lui Dumnezeu, pe care El o împlinește. Exemple pentru voia suverană a lui Dumnezeu găsim în Galateni 1.4¹⁴, în Efeseni 1.5,9¹⁵ și în Romani

¹⁴ „[Domnul nostru Isus Hristos], care S-a dat pe Sine Însuși pentru păcatele noastre, ca să ne smulgă din acest veac rău, după voia Dumnezeului nostru și Tatăl.”

Împăcare generală: da sau nu?

9.16,18¹⁶. Voia doritoare a lui Dumnezeu o găsim de exemplu în Luca 13.34: „De câte ori am dorit să adun pe copiii tăi, cum își adună găina puii sub aripi, și *n-ai vrut!*” Așa cum Hristos voia să adune Ierusalimul, tot așa Dumnezeu vrea ca toți oamenii să fie mântuiți, dar revolta omului stă împotriva voii „doritoare” a lui Dumnezeu.¹⁷ Să ne gândim și la faptul, că Domnul Isus spune în Ioan 7.17: „*Dacă voiește* cineva să facă voia Lui [a Tatălui] ...”, sau să ne gândim la Apocalipsa 22.17: „Și celui ce îi este sete să vină; cine *vrea* să ia apa vieții fără plată.”

Deoarece Cuvântul lui Dumnezeu nu se contrazice singur, noi trebuie să căutăm o explicație valabilă pentru toate locurile din Biblie referitoare la această temă. Și realmente rezolvarea nu este așa de grea. Lucrarea Domnului Isus la cruce are un aspect dublu: *răscumpărare* și *suplinire*.

Gândul *răscumpărării* se întâlnește în pilda despre comoara din țarină (Matei 13.44). Acolo omul cumpără nu numai comoara din țarină, ci toată țarina, aceasta este lumea toată (Matei 13.38).¹⁸ Și Petru spune despre profeții și învățătorii falși, că „Stăpânul” (Domnul Isus) i-a *cumpărat* și pe ei (2 Petru 2.1). Așa cum omul a cumpărat *toată* țarina (toată lumea) cu comoara (credincioșii), tot așa Domnul Isus a cumpărat toată lumea: nu numai pe credincioși, ci și pe necredincioși inclusiv pe prorocii și învățătorii falși.

În cadrul acestor pilde este vorba de gândul *cumpărării*. Când dimpotrivă Cuvântul lui Dumnezeu vorbește despre faptul că Hristos Și-a dat viața „ca preț de răscumpărare pentru *mulți*” (Matei 20.28), gândul *suplینirii* stă pe prim plan. În acest context „preț de răscumpărare pentru mulți” nu înseamnă că Domnul S-a dat pe Sine Însuși suplinitor pentru *toți* ca preț de răscumpărare, numai pentru *mulți*, și anume pentru toți aceia care și-au mărturisit păcatele.

Dar ce este atunci cu 1 Timotei 2.6, unde se spune că Hristos S-a dat pe Sine Însuși „ca preț de răscumpărare pentru toți”? Pentru a ține seama cum se cuvine de diferența între Matei 20.28 („preț de răscumpărare pentru mulți”) și 1 Timotei 2.6 („preț de răscumpărare pentru toți”), putem reține următoarele: locuri din Scriptură ca cele din 1 Timotei 2.6 și 2 Petru 3.9 exprimă voia doritoare a lui Dumnezeu: Dumnezeu dorește să salveze pe toți oamenii, și El a

¹⁵ „... ne-a rânduit mai dinainte pentru înfiere prin Isus Hristos, pentru Sine, după buna plăcere a voii Sale, ... făcându-ne cunoscută [textual: ne-a făcut cunoscută] taina voii Sale, potrivit bunei Sale plăceri pe care și-o pusese [textual: și-a pus-o] în gând în Sine Însuși ... În El am primit și o moștenire, fiind rânduiți mai dinainte după hotărârea Aceluia care lucrează toate după sfatul voii Sale.”

¹⁶ „Așadar, nu depinde nici de cine vrea, nici de cine aleargă, ci de Dumnezeu care are milă. ... Astfel, El are milă de cine vrea și împietrește pe cine vrea.”

¹⁷ S-ar putea chiar vorbi despre voia *care permite* a lui Dumnezeu. Să ne gândim de exemplu la 1 Samuel 8, când Israel a cerut un împărat și Dumnezeu a dat realmente un împărat lui Israel. Din Osea 13.11 vedem, că un împărat pentru Israel nu era dorința suverană sau doritoare a lui Dumnezeu: „Ți-am dat un împărat în mânia Mea și ți l-am luat în furia Mea.”

¹⁸ În pilda despre comoara din țarină un om (simbolic, Domnul Isus) cumpără o țarină, ca să dobândească comoara inclusă în ea. Deja câteva versete mai înainte se spune despre țarină: „Țarina este lumea” (Matei 13.38).

Împăcare generală: da sau nu?

purtat realmente grijă pentru *toți oamenii* (Hristos este ispășirea „pentru *toată lumea*”; 1 Ioan 2.2).

Cine vrea să justifice o împăcare a tuturor oamenilor cu locuri din Biblie ca cele din 1 Timotei 2.6 sau 2 Petru 3.9 ajunge necondiționat în contradicție cu alte locuri din Scriptură și atunci trebuie să explice, de ce expresia „mulți” înseamnă, după cum se pretinde, totdeauna și „toți”. Dacă dimpotrivă se ține seama de diferența între *suplinire* și *răscumpărare*, atunci se poate ușor renunța la această „cârjă” a adeptilor împăcării tuturor oamenilor. De ce noi trebuie să ținem seama de diferența între *mulți* și *toți* ne arată și punctul următor:

1 Timotei 2.6: „preț de răscumpărare pentru toți”

1 Timotei 2.6: ... [*Hristos Isus*], care S-a dat pe Sine *Însuși* ca **preț de răscumpărare pentru toți**; despre care ar fi trebuit să se dea mărturie la timpul ei.

În evanghelia după Matei 20.28 stă – așa cum am amintit mai înainte – un verset asemănător: „... după cum nici Fiul Omului n-a venit să I se slujească, ci El să slujească și să-Și dea viața ca *răscumpărare pentru mulți*.” Diferența între cele două versete: o dată este preț de răscumpărare pentru *toți* (1 Timotei 2.6), altă dată este preț de răscumpărare pentru *mulți* (Matei 20.28). Această *aparentă* contradicție – Scriptura nu se contrazice singură! – se rezolvă dacă ținem seama că în textul original în limba greacă în locul acesta sunt două cuvinte diferite pentru prepoziția „pentru”. În evanghelia după Matei 20.28 („pentru *mulți*”) stă în limba greacă cuvântul *anti*. Înseamnă ca și „în loc de” și prin aceasta arată o suplinire: Hristos S-a dat pe Sine *în locul* altora ca preț de răscumpărare. În 1 Timotei 2.6 stă în limba greacă dimpotrivă cuvântul *hyper*. Înseamnă ca și „a se întinde spre” sau „cu privire la” și arată spre eficacitatea sau raza de acțiune a acestui preț de răscumpărare: Dumnezeu a purtat de grijă pentru *toți* oamenii, și lucrarea Domnului Isus se întinde spre *toți* oamenii: *fiecare* poate veni. De aceea în locul acesta după „pentru (*hyper*)” urmează „toți”.

Geneza 6.3: „nu se va lupta întotdeauna cu omul”

Geneza 6.3: *Și Domnul a zis: „Duhul Meu nu Se va lupta întotdeauna [sau: veșnic] cu omul”, pentru că, în adevăr, el este carne.*

Sunt numeroase locuri în Biblie ca acesta (vezi de exemplu și Psalmul 49.11¹⁹; 103.8,9²⁰ și Isaia 57.16²¹), în care se întâlnește cuvântul „veșnic” sau „în veșnicie”. Pe baza acestor locuri din Biblie adeptii împăcării tuturor oamenilor vor să dovedească că cuvântul „veșnic” nu

¹⁹ „Gândul lor lăuntric este că veșnice le vor fi casele.”

²⁰ „Domnul este îndurător și milostiv, încet la mânie și plin de bunătațe. El nu Se ceartă fără încetare și nu ține mânia pe vecie.”

²¹ „Căci nu voi certa mereu, nici nu voi fi mereu mâniaș, când înaintea Mea cad în leșin duhurile și sufletele pe care le-am făcut.”

Împăcare generală: da sau nu?

întotdeauna înseamnă „fără sfârșit” și că de aceea și „condamnarea veșnică” nu ar fi veșnică în sensul de „nelimitată sau fără sfârșit”.

Pentru înțelegerea corectă a Bibliei noi trebuie să studiem totdeauna versetele în contextul în care se află și nu avem voie să le scoatem din context. Locurile din Biblie citate nu se referă la tema *împăcării tuturor oamenilor*. Afirmăția din Geneza 6.3 se referă categoric la oamenii dinainte de potop. Dumnezeu spune, că El în îndelunga Lui răbdare va înceta cândva lupta²² cu omul. Și așa a făcut, atunci când El i-a „șters de pe fața pământului” (Geneza 6.5-7), însă nu înainte ca El în îndelunga Lui răbdare să le fi trimis un „propovăduitor al dreptății” (2 Petru 2.5), pe Noe. Ce s-a petrecut cu oamenii care au respins salvarea prin corabie și de aceea au murit prin potop? Să citim ce spune Petru în privința aceasta: „... Hristos ..., făcut viu în duh, în care S-a și dus și a predicat duhurilor *care sunt în închisoare*, care fuseseră neascultătoare altădată, când îndelunga răbdare a lui Dumnezeu era în așteptare, în zilele lui Noe, când se pregătea corabia în care puțini, adică opt suflete, au fost scăpați prin apă” (1 Petru 3.18-20). Evident prin potop nu a încetat existența oamenilor care au trăit atunci (așa cum afirmă unii adepți ai nimicirii totale), căci oamenii (respectiv, duhurile lor) sunt păstrați „în închisoare”.

1 Petru 3.18-21; 4.6: „în care ... a predicat duhurilor”

1 Petru 3.18-21: *Hristos, de asemenea, a suferit o singură dată pentru păcate, Cel Drept pentru cei nedreți, ca să ne aducă la Dumnezeu, fiind omorât în trup, dar făcut viu în duh, în care S-a și dus și a predicat duhurilor care sunt în închisoare, care fuseseră neascultătoare altădată, când îndelunga răbdare a lui Dumnezeu era în așteptare, în zilele lui Noe, când se pregătea corabia în care puțini, adică opt suflete, au fost scăpați prin apă. Această imagine vă mântuiește acum pe voi, adică botezul, care nu este o curățire de întinăciunile cărnii, ci cererea către Dumnezeu a unei conștiințe curate, prin învierea lui Isus Hristos, ...*

1 Petru 4.6: *Căci tocmai în vederea aceasta a fost vestită Evanghelia și celor morți, ca să fie judecați ca oameni în ce privește trupul, dar să trăiască potrivit lui Dumnezeu în ce privește duhul.*

Acest pasaj este înțeles de mulți adepți ai împăcării tuturor oamenilor în felul următor: Hristos după moartea Sa a predicat Evanghelia și oamenilor din Hades, „în închisoare”, de aceea ei ar putea să iese curățiți din Hades, respectiv din iad. În felul acesta toți oamenii ar putea în final să fie mântuiți.

Spune textul acesta cu adevărat așa? Timpul dinainte de potop, despre care este vorba aici, este descris ca fiind un timp în care „îndelunga răbdare a lui Dumnezeu era în așteptare”. Era timpul în care Noe, „propovăduitorul dreptății”, atenționa pe oameni cu privire la o catastrofă mare și îi chema la întoarcere la Dumnezeu. Însă acest timp al îndelungii răbdări a lui

²² A lupta = a merge cu oamenii în judecată, aceasta înseamnă, să-i convingi de păcat. Deoarece oamenii au rămas cu încăpățănare pe căile lor păcătoase, egoiste, Dumnezeu a trimis potopul.

Împăcare generală: da sau nu?

Dumnezeu trebuia să aibă sfârșit, căci Dumnezeu a spus: „Duhul Meu nu Se va lupta întotdeauna [sau: veșnic] cu omul”, pentru că, în adevăr, el este carne.” (Geneza 6.3). În timp ce Noe predica – și ce predică puternică era construirea corăbiei! -, el condamnă lumea (Evrei 11.7). Noe a fost călăuzit de Duhul²³, și în timp ce el timp de o sută douăzeci de ani a predicat în timpul construirii corăbiei, era ca și cum Hristos le-ar fi adus mesajul. Deci Domnul Isus nu a predicat personal, ci prin Duhul Sfânt.

Pavel a scris asemănător credincioșilor din Efes: „El [Hristos] a venit astfel să aducă vestea bună a păcii vouă celor ce erați departe și pace celor ce erau aproape” (Efeseni 2.17). Domnul Isus nu a venit personal la Efeseni și la ceilalți păgâni („celor departe”), ca să le vestească pace, tot așa cum El nu a venit la iudei („celor aproape”). Contextul arată că este vorba de pacea pe care Domnul Isus a realizat-o prin lucrarea Sa la cruce. Această propovăduire a păcii a avut loc *după* înălțarea la cer a Domnului. Ca să zicem așa, Hristos a venit la ei prin propovăduirea apostolilor. Și în felul acesta El vine și astăzi la fiecare care aude Evanghelia. Că Hristos (nu în trup, ci în Duh) vine la oameni și le predică un timp, când El nu este prezent pe pământ, aceasta nu era un gând nou în Scriptură!

Cui a adus Noe mesajul? Acelora care acum „sunt în închisoare [în Hades]” ca duhuri. Deci Hristos nu a coborât personal după moartea Sa în Hades, în închisoare, ca să predice acolo acestor oameni, ci El le-a predicat deja în timpul vieții lor, și anume prin Noe, „propovăduitorul dreptății”. Era Duhul lui Hristos, care a folosit pe Noe. Hristos a fost făcut viu „în duh” (1 Petru 3.18), aceasta înseamnă „prin Duhul”, și prin acest Duh a predicat Hristos atunci oamenilor, care acum se află în închisoare. Ei au trebuit să sufere deja judecata temporară, pământească, a potopului, dar acum ei sunt păstrați în închisoare pentru judecata finală. Noe era un trimis al lui Dumnezeu și în locul lui Hristos îndemna pe oameni la pocăință, așa cum astăzi și noi suntem „trimiși pentru Hristos” și trebuie să îndemnăm pe oameni: „Împăcați-vă cu Dumnezeu!” (2 Corinteni 5.20). Că Hristos a vizitat și a predicat oamenilor (duhurilor), care au trăit înainte de potop, nu are nici un sens; este mai degrabă o interpretare samavolnică. Căci de ce ar fi trebuit El să predice numai oamenilor care au murit în timpul potopului, și nu și oamenilor care au trăit după potop și erau la fel de păcătoși ca și aceia?

De ce apostolul Petru amintește în epistola sa tocmai exemplul despre Noe și potop? Și aici este important să se păstreze înaintea ochilor întreg contextul textului. Petru a scris credincioșilor deja în primul capitol despre Hristos: „... pe care voi Îl iubiți fără să-L fi văzut, credeți în El fără să-L vedeți și vă bucurați cu o bucurie nespusă și plină de slavă” (1 Petru 1.8). Credincioșii iudei voiau cu plăcere să creadă într-un Mesia vizibil. Ei trebuiau să învețe să cunoască pe Hristos nu numai „după carne” (2 Corinteni 5.16). Este posibil ca unii iudei, care au citit epistola lui Petru, să-L fi cunoscut pe Domnul Isus „după carne”, deci personal. Și acum apostolul Petru a scris credincioșilor, că ei nu ar trebui să fie în nesiguranță, dacă nu

²³ În 1 Petru 1.11 se spune asemănător despre profeții Vechiului Testament, că Duhul lui Hristos era în ei: „... prorocii ..., cercetau și căutau cu stăruință, încercând să vadă ce timp și ce împrejurări avea în vedere *Duhul lui Hristos, care era în ei*, când vestea mai dinainte suferințele lui Hristos și slăvile care aveau să urmeze.”

Împăcare generală: da sau nu?

au cunoscut personal pe Hristos, căci a fost deja un timp în care de asemenea oamenii nu au cunoscut personal pe Hristos – și anume în timpul lui Noe.

Probabil credincioșii iudei au gândit că ei nu ar putea propovădui pe Hristos, sau nu ar putea crede în El, deoarece ei nu puteau să-L vadă. Nici Noe nu a văzut pe Hristos și pe Dumnezeu, și cu toate acestea a depus mărturie și a propovăduit și astfel a devenit „propovăduitor al dreptății”. Dumnezeu era prezent prin Duhul Sfânt, da, prin Însuși Fiul lui Dumnezeu. Deci Petru spunea iudeilor, că situația lor era exact așa ca și a lui Noe, deci situația lor nu era nicidecum nouă.

Vedem deci: versetul acesta nu poate însemna că Hristos ar fi mers în Hades și acolo ar fi vestit Evanghelia. Gândul acesta nu are suport în Sfânta Scriptură. Domnul a spus tâlharului de pe cruce: „Astăzi vei fi cu Mine *în Paradis*” (Luca 23.43). Deci Hristos după moartea Sa nu a mers „în închisoare”, în Hades, ci în Paradis, unde se află sufletele oamenilor credincioși morți. Așa cum am amintit mai înainte, ar fi foarte abuziv, dacă Hristos ar fi propovăduit Evanghelia în Hades numai sufletelor oamenilor care au trăit în timpul potopului; de ce nu și tuturor oamenilor?²⁴

Geneza 2.17: „tu trebuie să mori”

Geneza 2.17: *dar din pomul cunoștinței binelui și răului să nu mănânci, căci în ziua în care vei mânca din el, vei muri negreșit.*

Acest loc din Biblie este citat uneori ca argument de aceia care nu cred în nemurirea sufletului. Deoarece Biblia vorbește deja pe primele pagini că omul ar putea muri (Geneza 2.17), se trage concluzia că el niciodată nu a fost creat pentru nemurire. Însă această afirmație exprimă prea puțin. Dacă eu spun copilului meu, că el nu trebuie să facă una sau alta, căci altfel va fi pedepsit, este totuși clar că el nu va fi pedepsit *în orice situație*, ci numai în caz de neascultare.

Ce spune cu adevărat locul acesta? Omul a fost creat ca să trăiască totdeauna în părtășie cu Dumnezeu. El nu ar fi trebuit să moară, dacă ar fi respectat interdicția dată lui de Dumnezeu; moartea a intrat abia după ce omul a fost neascultător. Prin păcatul lui a venit moartea în lume (compară cu Romani 5.12). Încetează existența omului odată cu moartea lui? Aceasta nu este posibil, căci atunci nu s-ar putea spune în Evrei 9.27: „Și, după cum oamenilor le este rânduit să moară o singură dată, iar după aceea vine judecata”, sau în Luca 12.5: „Am să vă arăt de cine să vă temeți: temeți-vă de Acela care, după ce a ucis, are putere să arunce în gheenă; da, vă spun, de El să vă temeți!” Evident în Geneza 2.17 „a muri” nu înseamnă sfârșitul existenței umane sau moartea sufletului omului.

Unii adepți ai nimicirii definitive învață că viața după moarte ar fi posibilă numai „prin Hristos”, respectiv „în Hristos”, căci cum ar putea fi posibil, ca un om să continue să trăiască

²⁴ Vezi și articolul „A predicat Hristos în împărăția morții?” http://www.mesagerul-crestin.net/intrebare/A_predicat_Hristos_in_imparatia_mortii.htm

Împăcare generală: da sau nu?

după moarte, fără să aibă viața veșnică în Hristos? Aceasta ar fi o dovadă că pentru cei nepocăiți după moarte nu ar mai fi nimic. Întrebăm: Dacă după moartea pământească ar fi exclusă continuarea existenței (căci ea este posibilă numai „în Hristos”, așa cum se spune), cum ar putea atunci un necredincios să primească judecata după moarte, așa cum spune Cuvântul lui Dumnezeu (Evrei 9.27; 10.27)?

Și aici este important ca o învățătură să fie gândită până la sfârșit și să se vadă unde conduce ea.

Romani 5.18,19: „către toți oamenii o îndreptățire a vieții”

Romani 5.18,19: ... *Astfel, deci, după cum printr-o singură greșală a venit condamnarea peste toți oamenii, tot așa, printr-o singură faptă de dreptate a venit **către toți oamenii o îndreptățire a vieții**. Căci după cum, prin neascultarea unui singur om, cei **mulți** au fost făcuți păcătoși, tot așa, prin ascultarea unui singur om, cei **mulți** vor fi făcuți drepti.*

Toți oamenii au fost trași în suferință printr-o singură nedreptate a lui Adam. Tot așa toți oamenii pot fi îndreptățiți înaintea lui Dumnezeu prin dreptatea Domnului Isus. În textul în limba greacă lipsește verbul în versetul 18²⁵; în traducere a fost introdus „a venit”. Este redată deci numai direcția în care lucrează o faptă de neascultare și o faptă de dreptate. Un drum se termină în condamnare, celălalt într-o poziție de dreptate.

Drumul îndreptăririi este liber pentru toți oamenii. Dacă toți oamenii se folosesc de aceasta, acesta este o altă chestiune. Și astfel apostolul Pavel schimbă în versetul 19 (care este o explicație la versetul 18) folosirea cuvântului „toți oamenii” în „cei mulți”. „Căci după cum, prin neascultarea unui singur om, cei *mulți* au fost făcuți păcătoși, tot așa, prin ascultarea unui singur om, cei *mulți* vor fi făcuți drepti.” Expresia „cei mulți” *poate* într-adevăr să cuprindă pe toți, dar nu trebuie neapărat să fie așa.

Această interpretare este un argument bun împotriva învățăturii referitoare la împăcarea tuturor oamenilor și pe lângă aceasta ține seama de diferența în folosirea cuvintelor de către apostol. Adepții împăcării tuturor oamenilor dimpotrivă interpretează ambele cuvinte („mulți”, „toți”) la fel și nu țin seama de diferența în alegerea cuvintelor de către apostol.

Faptele Apostolilor 3.21: „restabilirea tuturor lucrurilor”

Faptele Apostolilor 3.21: ... *pe care cerul trebuie să-L primească până la timpurile restabilirii tuturor lucrurilor, despre care Dumnezeu a vorbit prin gura tuturor sfinților Săi proroci din vechime.*

Profeții Vechiului Testament nu au vorbit despre faptul că odată *toți oamenii* vor fi restabiliți, ci ei au profețit despre o Împărăție a păcii, în care „toate *lucrurile*”, aceasta înseamnă toate sistemele morale, vor fi reșezate din nou potrivit gândurilor divine. Această restabilire a fost

²⁵ În unele traduceri aceasta s-a scos în evidență prin scriere cursivă.

Împăcare generală: da sau nu?

legată special de pocăința poporului Israel. Chiar și sub premisa că „toate lucrurile” ar fi realmente „toți oamenii”, prin aceasta totdeauna este vorba de toți oamenii care s-au pocăit. Căci profeții au vorbit de asemenea foarte clar că înainte de restabilire va veni o judecată asupra celor răi (oamenii care nu s-au pocăit).

1 Timotei 6: „singurul care are nemurirea”

1 Timotei 6.13-16: *Îți poruncesc, înaintea lui Dumnezeu, care cheamă toate lucrurile la existență, și înaintea lui Hristos Isus, care a făcut cea frumoasă mărturisire înaintea lui Ponțiu Pilat, să păzești porunca fără pată și fără vină, până la arătarea Domnului nostru Isus Hristos, care va fi făcută la timpul ei de fericitul și singurul Stăpânitor, Împăratul celor ce împărățesc și Domnul celor ce stăpânesc, **singurul care are nemurirea**, care locuiește într-o lumină de care nu te poți apropia, pe care nici un om nu L-a văzut, nici nu-L poate vedea; a Lui să fie cinstea și puterea veșnică! Amin.*

Pentru adepții nimicirii totale locul acesta (mai ales versetul 16) este un argument pentru părerea că sufletul omului nu ar fi nemuritor. Însă în context nici nu este vorba de suflet sau de duhul Omului, ci de diferența între Dumnezeu și om ca persoană completă: omul este muritor, Dumnezeu este nemuritor. Numai Dumnezeu are nemurirea în acest sens absolut.

De asemenea acest verset nu spune nimic despre faptul că toți oamenii vor muri de moarte naturală. La răpire, credincioșii care vor fi atunci în viață vor fi îmbrăcați în nemurire în trupurile lor muritoare (compară cu 1 Corinteni 15.51-53)²⁶. Domnul Isus niciodată nu ar fi trebuit să moară, deoarece El nu avea carnea păcătoasă. În privința aceasta Biblia este foarte concretă: omul a fost creat desăvârșit, și dacă el și-ar fi păstrat această desăvârșire, prin aceea că ar fi fost ascultător de Dumnezeu și nu ar fi păcătuit, el ar fi putut trăi veșnic.

În 1 Timotei 6.16 nu este vorba de ființele create. Îngerii ca ființe create nu sunt muritori ca noi oamenii și cu toate acestea ei nu există independent de Dumnezeu. Caracterul muritor și nemurirea nu au nimic a face cu viața veșnică. Credinciosul are astăzi viața veșnică, dar nu este nemuritor. Distrugerea trupului lasă sufletul neatins.

Apel

Condamnare veșnică înseamnă să fi despărțit veșnic de Dumnezeu, într-un loc unde nu este Dumnezeu. Biblia relatează cu toată seriozitatea și claritatea despre acest loc îngrozitor, așa de exemplu în Apocalipsa 14.11: „Și fumul chinului lor se suie în vecii vecilor. Și nici ziua, nici noaptea n-au odihnă.” Noi nu știm multe despre acest loc, dar trebuie să fie îngrozitor.²⁷ Cum reacționăm noi la această vorbire clară a lui Dumnezeu? Ne preocupă îndeaproape o

²⁶ „Iată, vă spun o taină: nu toți vom adormi, dar toți vom fi schimbați, ... morții vor învia nesupuși putrezirii și noi vom fi schimbați. Căci trebuie ca ceea ce este supus putrezirii să se îmbrace în neputerezire și ceea ce este muritor să se îmbrace în nemurire.”

²⁷ Nici despre cer nu știm prea multe, însă în orice caz știm că el este un loc minunat.

Împăcare generală: da sau nu?

temă ca aceea a *împăcării tuturor oamenilor* sau *nimicirii definitive* sau ne preocupăm cu o astfel de temă numai din interese teologice?

Am inițiat această serie de articole cu cuvintele cantatei lui Bach: „O, veșnicie, tu, cuvânt ce nu admiți replică”, și acum se pune întrebarea: Ce facem noi cu mesajul Bibliei, că există o pierzare veșnică – dacă ne gândim că pe mulți oameni îi așteaptă acest viitor în veșnicie? Vrem noi să ne ridicăm și să spunem oamenilor Evanghelia; vrem să-i atenționăm; vrem să-i oprim, ca să nu alerge în pierzarea veșnică? Vrem să ne facem una cu Pavel? El a scris Corintenilor: „Cunoscând deci frica de Domnul, înduplecăm pe oameni ... Noi suntem deci trimiși împuterniciți pentru Hristos; și, ca și cum Dumnezeu ar îndemna prin noi, vă rugăm fierbinte, pentru Hristos: Împăcați-vă cu Dumnezeu!” (2 Corinteni 5.11,20).

Împăcarea generală

Învăță Biblia despre o „împăcare generală”?

Ce înseamnă „împăcarea generală”? Conform acestei învățături Hristos nu a purtat numai păcatele *credincioșilor*, ci și păcatele *tuturor oamenilor*; însă mulți nu primesc oferta iertării păcatelor și de aceea vor merge în pierzare. Uneori se folosește în sprijinul acestor gânduri imaginea unui cec în alb, pe care Hristos l-ar fi dat fiecărui om, dar pe care nu fiecare om îl onorează. Adepții „împăcării generale” nu sunt totdeauna adepți ai împăcării tuturor oamenilor; ei cred pe deplin în pedeapsa veșnică. Invers, toți adepții împăcării tuturor oamenilor cred obligatoriu și într-o „împăcare generală”, în afara de aceia care presupun că s-ar putea contribui cu ceva la mântuire (cu toate că ei niciodată nu s-ar exprima așa!), prin faptul că porți pedeapsa pentru propriile păcate.

„Împăcarea generală” este o treaptă premergătoare spre împăcarea tuturor oamenilor și are consecințe asemănătoare. Tema „împăcarea generală” se întâlnește foarte des în vorbirea obișnuită și în propovăduirea Cuvântului chiar și în bisericile fidele Bibliei, parțial promovată prin cântări corespunzătoare. Se spune, Hristos a luat asupra Sa toate păcatele tuturor oamenilor, și de aceea nimeni nu trebuie să piară din cauza propriilor păcate. Dacă cineva merge în pierzare, atunci numai din cauza propriei *necredințe*; ca argument se citează Ioan 3.18²⁸. Dar necredința este de asemenea păcat (Evrei 3.12²⁹)! A purtat Hristos *toate* păcatele minus *un singur* păcat, și anume acela al necredinței?

²⁸ „Cine crede în El nu este judecat; dar cine nu crede, a și fost judecat, pentru că n-a crezut în Numele singurului Fiu al lui Dumnezeu.”

²⁹ „Luați seama, fraților, ca nici unul dintre voi să aibă o inimă rea a necredinței, îndepărtându-se de Dumnezeul cel viu.”

Împăcare generală: da sau nu?

Să mori în propriile păcate?

Vrem să cercetăm „împăcarea generală” pe baza Bibliei. Dar mai înainte o întrebare: Dacă Hristos a purtat cu adevărat păcatele *tuturor* oamenilor, pentru ce atunci ar trebui ca oamenii să mai fie judecați? Biblia spune însă că va fi o judecată finală a celor necredincioși.³⁰ În Apocalipsa 20.12,13 se spune, că „morții vor fi judecați ... potrivit faptele lor”. Aceasta înseamnă deci: cei necredincioși vor trebui să poarte ei înșiși pedeapsa pentru păcatele lor. Evident Hristos nu a purtat păcatele lor, căci altfel nu ar trebui să fie judecați *potrivit faptelor lor*. (compară cu Romani 2.6; 2 Corinteni 5.10; 11.15; Coloseni 3.5,6; Iuda 15). Și cine ar mai trebui să moară în păcatele lui, dacă Hristos a purtat deja păcatele *tuturor* oamenilor? „De aceea v-am spus că *veți muri în păcatele voastre*; căci dacă nu credeți că Eu sunt, *veți muri în păcatele voastre*” (Ioan 8.24). Nu este Dumnezeu vrednic de crezare?

Dacă totuși vor fi judecați oameni, cu toate că Hristos (conform învățaturii despre împăcarea generală) a purtat păcatele lor, atunci în cele din urmă Dumnezeu ar pedepsi păcatele de două ori: o dată în Hristos, și a doua oară omul însuși ar trebui să sufere pentru ele în judecată. Este însă un principiu al lui Dumnezeu, că El nu mai revine la păcatele care au fost deja ispășite. El nu le mai scoate la iveală, ele au fost aruncate „în adâncimile mării”, și El le-a îndepărtat atât de mult de la El, „cât este răsăritul de apus” (Mica 9.19; Psalm 103.12; compară și cu Evrei 8.12; 9.12; 10.10; Isaia 43.25). Dacă cu toate acestea Dumnezeu ar acuza pe credincios de păcatele pe care Hristos le-a ispășit deja, El nu ar fi demn de încredere, și nu s-ar putea baza pe Cuvântul Său.

Trebuie credincioșii să mai poarte totuși pedeapsa pentru vina lor?

În afară de aceasta, dacă la sfârșit Dumnezeu (contrar făgăduinței din Cuvântul Său) pune în sarcina necredincioșilor păcate pentru care Hristos la cruce a purtat pedeapsa, după cum se presupune, și îi pedepsește încă o dată pentru ele – atunci, ce face pe credincios așa de sigur, că el nu va mai fi pedepsit pentru vina sa? Prin aceasta siguranța mântuirii ar fi chiar pentru timpul nostru imposibilă în cer. Noi niciodată nu am putea fi siguri, că Dumnezeu totuși nu ne va pedepsi cândva pentru păcatele noastre. – Deseori mulți nu sunt siguri de consecințele învățaturii împăcării generale, însă tocmai acestea sunt consecințele, dacă această învățătură este gândită până la capăt. S-ar putea ca împăcarea generală să fie considerată „umană”, dar nu este vorba de noi și de simțămintele noastre, ci de Dumnezeu.

Unii corinteni afirmă că „nu este o înviere a morților”. Pavel le-a prezentat consecințele acestui gând, conducându-i până la abisul afirmației lor, spunându-le: „Dacă numai în viața aceasta ne-am pus nădejdea în Hristos, atunci suntem cei mai de plâns dintre oameni” (1 Corinteni 15.12-19). Probabil corintenii au replicat imediat: dar noi nicidecum nu am afirmat, că noi credem în Hristos numai pentru viața aceasta. – Desigur, aceasta este adevărat, dar cu toate acestea Pavel i-a condus până la abisul afirmației lor, pentru ca prin aceasta ei să recunoască profunzimea nebuniei lor.

³⁰ În contrast cu necredincioșii, credincioșii nu vin la judecată. „Cine aude cuvântul Meu și crede în Cel care M-a trimis are viața veșnică și nu vine la judecată” (Ioan 5.24).

Unii adepți ai împăcării generale sau ai împăcării tuturor oamenilor vor reproșa probabil: multe din cele care sunt scrise aici, noi nicidecum nu le învățăm. – S-ar putea să fie așa. Dar sunt ei conștienți că învățătura lor conduce tocmai la aceasta?

W. Kelly a scris:

Dacă Domnul ar fi ispășit păcatele lumii întregi, atunci toată lumea ar veni în cer! Dacă El le-ar fi purtat păcatele în același fel cum le-a purtat pe ale noastre, ce ar mai avea atunci Dumnezeu să reproșeze lumii?³¹

A murit Hristos numai pentru cei aleși?

Învățătura calviniștilor, Hristos ar fi murit numai pentru cei aleși, arată cealaltă extremă. Scriptura spune clar: Hristos a murit pentru *toți*, El a plătit prețul de răscumpărare pentru *toți* oamenii. Cuvântul „toți” nu poate fi limitat numai la „toți aleșii”, așa cum fac calviniștii. Sfânta Scriptură spune foarte clar: „Căci dragostea lui Hristos ne constrânge, încât socotim că, dacă Unul *a murit pentru toți*, toți deci au murit. Și El *a murit pentru toți*, pentru ca cei care trăiesc să nu mai trăiască pentru ei înșiși, ci pentru Cel care a murit și a înviat pentru ei” (2 Corinteni 5.14,15). Locul acesta arată foarte clar, că Hristos a murit realmente *pentru toți oamenii* și nu numai pentru o grupă aleasă.

Calviniștii delimitează dimensiunea lucrării de răscumpărare făcută de Hristos, prin aceea că *limitează* valabilitatea morții lui Hristos la unii oameni, și anume la „cei aleși”. Dacă dimpotrivă cine atarnă de învățătura împăcării generale, acela cade în extrema cealaltă, acordând dimensiune *mult prea mare* Purtătorului păcatelor pe cruce: din faptul că Hristos a murit *pentru toți oamenii*, el deduce în mod fals, că Hristos ar fi murit și *pentru păcatele* tuturor oamenilor sau că El ar fi purtat pe cruce păcatele *tuturor* oamenilor. Scriptura nu se exprimă în felul acesta. Este bine dacă rămânem la ceea ce spune Scriptura. „A murit pentru toți” nu înseamnă că Hristos a murit și *pentru păcatele* tuturor oamenilor. Este o mare diferență.

Cuvântul în limba greacă folosit în 2 Corinteni 5.14,15 pentru „pentru” [*hyper*] înseamnă: „cu privire la, spre avantajul, în favoarea”. Însă Hristos nu a murit numai pentru *toți* oamenii, El a plătit și prețul de răscumpărare cu privire la *toți* oamenii: „... Hristos Isus, care S-a dat pe Sine Însuși ca preț de răscumpărare pentru toți [*hyper*]” (1 Timotei 2.5,6). Aceasta înseamnă: fiecare poate veni, drumul este liber, omul nu are nici o dezvinovățire să nu vină. Deoarece fiecare poate veni, mesajul lui Dumnezeu se adresează *tuturor* oamenilor: „Împăcați-vă cu Dumnezeu!” (2 Corinteni 5.20). Nimeni nu poate spune: eu nu fac parte dintre cei aleși, de aceea nu pot veni, de aceea oferta mântuirii nu este valabilă pentru mine.

³¹ W. Kelly, *Was von Anfang an war*, Schwelm (Heijkoop-Verlag), pag. 75-79. Vezi și articolul „Starb Christus für die Sünden der ganzen Welt?” de W. Kelly pe <http://www.soundwords.de/artikel.asp?id=605>, tradus pe http://www.mesagerul-crestin.net/CB_NT/HTM/A_murit_Hristos_pentru_pacatele_lumii_intregi.htm.

Împăcare generală: da sau nu?

Că Hristos a plătit *prețul de răscumpărare* pentru toți oamenii, desigur aceasta nu include, că prin aceasta El a plătit și *păcatele* tuturor oamenilor. În privința aceasta nu ar trebui să mergem mai departe decât spune Scriptura. Nu este nici măcar un singur loc în Biblie, care spune, că Hristos ar fi purtat *păcatele* tuturor oamenilor. Dacă Hristos ar fi purtat realmente păcatele tuturor oamenilor, atunci în final, drept consecință, *toți* oamenii vor fi împăcați (ceea ce învață doctrina împăcării tuturor oamenilor).³²

În continuare câteva locuri din Biblie referitoare la această temă:

Isaia 43.12: *De aceea Îi voi da partea Lui la un loc cu cei mari (textual: **cei mulți**), și va împărți prada cu cei puternici, pentru că S-a dat pe Sine Însuși la moarte și a fost pus în numărul celor fărădelege, pentru că a purtat păcatele **multora** și S-a rugat pentru cei vinovați.*

Din context rezultă că „mulți” sunt iudeii convertiți.

Marcu 10.45: *Căci Fiul Omului n-a venit să I Se slujească, ci El să slujească, și să-Și dea viața răscumpărare **pentru mulți**.*

Matei 20.28: *Pentru că nici Fiul Omului n-a venit să I Se slujească, ci El să slujească și să-Și dea viața ca răscumpărare **pentru mulți**.*

Matei 26.28: *... căci acesta este sângele Meu, sângele legământului celui nou, care se varsă **pentru mulți**, spre iertarea păcatelor. [vezi și Marcu 14.24].*

Evrei 9.28: *... tot așa, Hristos, după ce S-a adus jertfă o singură dată, ca să poarte păcatele **multora**, Se va arăta a doua oară, nu în vederea păcatului, ca să aducă mântuirea celor ce-L așteaptă.*

1 Petru 2.24: *El a purtat păcatele **noastre** în trupul Său pe lemn, pentru ca noi, fiind morți față de păcate, să trăim pentru neprihănire; prin rănile Lui ați fost vindecați.*

Din context rezultă clar, că „păcatele noastre” în 1 Petru 2.24 sunt păcatele acelor care au crezut.³³

Ioan 1.29: *A doua zi, Ioan a văzut pe Isus venind la el, și a zis: „Iată Mielul lui Dumnezeu, care ridică păcatul [la singular] lumii!”*

³² Pentru aprofundare vezi și articolul. W. Kelly, „A murit Hristos pentru păcatele lumii întregi”.

³³ Cele spuse sunt valabile și pentru „nelegiuirea noastră a tuturor” din Isaia 53.6, un verset, care de asemenea este folosit ca să sprijine părerea împăcării generale: „Domnul a făcut să cadă asupra Lui nelegiuirea noastră a tuturor”.

Împăcare generală: da sau nu?

Să observăm, că nu se spune „care ridică păcatele [la plural] lumii”! Realmente Hristos prin lucrarea Sa la cruce a pus baza pentru ca odată problema păcatului (păcat, ca principiu rău) să poată fi îndepărtat din cosmos.

1 Ioan 2.2: *El este jertfa de ispășire pentru păcatele noastre; și nu numai pentru ale noastre, ci pentru ale întregii lumi [textual: ci și pentru lumea întreagă].*

În textul original în limba greacă nu se spune „pentru păcatele lumii întregi”! Într-adevăr așa se prezintă de unele traduceri (traducându-se: „pentru ale întregii lumi”), dar în textul original nu stă nici „cele ale” și nici „păcatele lumii”. Traducătorii au considerat aici că trebuie să adauge ceva pentru o înțelegere mai bună; din păcate acest adaos contribuie la derutare.

Ioan 8.24: *De aceea vă spun că veți muri în păcatele voastre; căci, dacă nu credeți că Eu sunt, veți muri în păcatele voastre.*

Dacă un om poate muri în păcatele lui, atunci evident Hristos nu a putut muri pentru păcatele tuturor oamenilor.

Apocalipsa 20.13: *Marea a dat înapoi pe morții care erau în ea, moartea și Locuința morților au dat înapoi pe morții care erau în ele. Fiecare a fost judecat după faptele lui.*

Dacă oamenii vor fi judecați după faptele lor, atunci evident Hristos nu a purtat păcatele acestor oameni.

Ansamblu de cântări

La sfârșitul acestui capitol un cuvânt despre ansamblul de cântări actual. În diferite grupe, cercuri și biserici se cântă din cărți de cântări în care se găsesc gânduri nebiblice în textul cântării. Vrem să arătăm aici pe scurt cum de exemplu învățătura despre „împăcarea generală” (că Hristos ar fi purtat vina/păcatele tuturor oamenilor) a câștigat deja teren în unele cântări și prin aceasta influențează gândirea și convingerea noastră. Nu imputăm autorilor textelor cântărilor că ei răspândesc intenționat această învățătură, însă probabil ei nu sunt totdeauna în clar de efectul afirmațiilor textelor lor.

Pe baza unor texte de cântare vrem să arătăm cum părerea despre împăcarea generală este transportată în capetele noastre aproape pe neobservate și deseori neluată în seamă de noi. Multe învățături pot câștiga teren numai pentru că se cântă mereu cântările și prin reluarea permanentă se cuibărește în capete o convingere despre conținutul cântat. Probabil vor fi puțini cei care vor lua un studiu doctrinar la o anumită temă, dar ei cântă în fiecare duminică (și în alte timpuri) cântări, la al căror conținut profund de multe ori nici nu s-au gândit temeinic. Noi toți am procedat așa.

Găsim învățătura despre „împăcarea generală” de exemplu în cântările următoare:

Împăcare generală: da sau nu?

- „Tu pentru mine-ai mers la Golgota” (cântarea 519 din GL, strofa 2): „Cunună de spini ai purtat, / iar Dumnezeu Și-a ascuns fața, / când *vina lumii ai luat*, / și vina mea, și Ți-ai dat viața.”
- „Isus a venit” (cântarea 237 din GL, strofa 3): „Isus a venit, jertfă pentru păcate; / *Păcatele lumii întregi* le poartă Mielul acesta, pe toate.”
- „Priviți aici, Robul Său” (Cântarea 338 din L., strofa 3): „Adevărat, fărădelegile El le-a purtat, / *a lumii-ntreagă vină*, asupra Sa a luat.”³⁴

Cei care poartă răspunderea în Biserică fac bine dacă ar verifica cântările, care se cântă, în ceea ce privește conținutul lor doctrinar și corectitudinea lor din punct de vedere biblic. Aceasta nu este nicidecum despicarea firului de păr în patru, ci face parte din responsabilitatea lor de a bara pătrunderea învățăturilor false. În afară de aceasta nu vrem să uităm nici faptul că noi trebuie să adorăm pe Tatăl „în Duh și adevăr” (Ioan 4.23,24). Ceea ce noi vrem să aducem Tatălui în adorare prin Duhul ar trebui să corespundă totdeauna adevărului revelat în Cuvântul lui Dumnezeu. Dumnezeu, Tatăl nostru, va avea cu siguranță foarte multă răbdare cu necunoașterea, dar ce pagubă este dacă noi *nu vrem* să ne facem gânduri cu privire la afirmațiile (dubioase) ale textelor, ci trecem simplu superficial peste aceste lucruri, după moto „Ce contează, în rest este o cântare frumoasă, și eu am cântat-o totdeauna cu plăcere”. O astfel de atitudine lăuntrică nu cade de acord cu o adorarea „în Duh și adevăr”, despre care Domnul nostru Însuși vorbește (compară cu Ioan 4). De altfel Domnul Isus nu vorbește cu teologul Nicodim despre felul corect, voit de Dumnezeu al adorării, ci cu o persoană care nu era teolog: cu femeia păcătoasă de la fântâna lui Iacov. Deci aceste lucruri nu sunt (numai) pentru cei cu pregătire teologică sau pentru cei interesați sau pentru frații în vârstă de peste șaizeci de ani, ci ele privesc pe fiecare creștin credincios, care dorește să adore pe Tatăl sincer și corect – căci a fi spiritual niciodată nu este o problemă de inteligență sau experiență!

Împăcarea

În articolele anterioare ne-am ocupat cu partea negativă a împăcării, aceasta înseamnă, cu întrebarea: ce se întâmplă, dacă oamenii merg în veșnicie neîmpăcați? Am învățat, că gândul referitor la o împăcare a tuturor oamenilor – oricât ar fi aceasta de dorit – nu este în concordanță cu Cuvântul lui Dumnezeu. Însă noi vrem să ne gândim nu numai la consecințele care decurg, dacă împăcarea este extinsă prea mult (așa cum face învățătura împăcării tuturor oamenilor), ci vrem să studiem și partea pozitivă a împăcării: Ce este împăcarea în natura ei? Este foarte regretabil, dacă nu cunoaștem dimensiunea împăcării și cât de mult ne-a ieșit Dumnezeu în întâmpinare în vrăjmășia *noastră* față de El și înstrăinarea *noastră* de El.

³⁴ Și alte cântări lasă să se presupună că compozitorii cântărilor sunt adepții acestei învățături, respectiv au fost sau cel puțin nu sunt sau nu au fost în clar cu privire la însemnătatea afirmațiilor lor. De exemplu: Inimile noastre aparțin cu totul Omului de pe Golgota, / care în durerile amare ale morții a văzut taina lui Dumnezeu, / Taina judecății *vinii tuturor oamenilor*, / Taina luminii noi venită din plăcerea Tatălui” (cântarea 287 din GL). În cântarea, „Ei au legat mâinile lui Isus” (cântarea 29 din L.) se spune: „Pe El era *toată vina*”, și în cântarea „Dorința mea de a Te lăuda” se spune: „Tu ai *achitat orice vină* și Te-ai gândit și la mine” (cântarea 341 din L).

Ispășirea și împăcarea

Ispășirea (*hilasmos*) și împăcarea (*katallagē*) nu sunt același lucru. Atât în germană cât și în greacă este vorba de două cuvinte total diferite, care au și un înțeles diferit. În cadrul *ispășirii* este vorba de satisfacția lui Dumnezeu cu privire la păcat (singular) precum și de îndepărtarea păcatelor (plural) credincioșilor. S-ar putea probabil aduce la acest numitor comun: *oamenii devin împăcați*, aceasta înseamnă, ei sunt aduși înapoi din înstrăinare și vrăjmășie; *păcatele devin ispășite*, aceasta înseamnă înainte de toate, că ele au fost îndepărtate (1 Ioan 3.5; „El S-a arătat ca să înlăture păcatele noastre”). Pentru ca oamenii să poată fi împăcați cu Dumnezeu, trebuia să se aducă o jertfă de ispășire. Jertfa de ispășire servește pe de o parte să satisfacă pe Dumnezeu cu privire la păcatul în sine și într-un anumit sens și cu privire la toate păcatele (gândul acesta îl găsim și la ispășirea făcută pentru lumea întreagă; 1 Ioan 2.2); pe de altă parte jertfa de ispășire este spre suplinire cu privire la oameni, prin faptul că Hristos a purtat suplinitor pedeapsa pentru păcatele credincioșilor – nu ale tuturor oamenilor.

În mod deosebit Pavel ne prezintă natura și urmările ispășirii.

Două slujbe ale apostolului Pavel

În 2 Corinteni capitolele 2-5 apostolul Pavel descrie două slujbe: *slujba noului legământ* și *slujba împăcării*.

Aspectul principal al *slujbei noului legământ* se referă la atitudinea lui Dumnezeu față de om: cum Dumnezeu acordă favoare *oamenilor*. El *dăruiește omului* iertarea păcatelor și scrie gândurile Sale *în inima acestuia*. Prin aceasta *omul* este în stare să cunoască pe Dumnezeu.

Aspectul principal al *slujbei împăcării* se referă la atitudinea omului față de Dumnezeu: așa cum El printr-o schimbare a acestei atitudini a produs ceva *pentru sine însuși*:

Dumnezeu voia

- „să prezinte înaintea Lui” oameni (Coloseni 1.22)
- „să împăce toate lucrurile cu Sine” (Coloseni 1.20) și „să ne împăce cu Sine Însuși” (2 Corinteni 5.18), respectiv
- ca noi „să fim împăcați cu Dumnezeu” (Romani 5.10)
- ca noi să fim aduși „aproape” de El (Efeseni 2.14)
- ca noi să avem „acces la Tatăl” (Efeseni 2.18).

Că oamenii să poată fi aproape de El, aceasta și-a dorit Dumnezeu deja de la poporul Israel în pustie. Lucrarea Sa, pe care El a făcut-o pentru Israel, El o rezumă în felul următor: „Ați văzut ce am făcut Egiptului și cum v-am purtat pe aripi de vultur și v-am *adus aici la Mine*” (Exod 19.4). Deci lucrarea de salvare a avut țelul acesta, *să aducă poporul la Dumnezeu*.

Împăcare generală: da sau nu?

Gândul, că noi prin împăcare suntem aduși aproape la Dumnezeu, îl găsim nu numai la Pavel, ci și la Petru: „Hristos, de asemenea, a suferit *o singură dată* pentru păcate, Cel Drept pentru cei nedrepti [aceasta este ispășirea], ca să ne aducă la Dumnezeu [aceasta este împăcarea]” (1 Petru 3.18). Împăcarea (aceasta înseamnă, că noi suntem aduși la Dumnezeu) pare să fie punctul cel mai înalt la care lucrarea Domnului ne poate aduce.

Rezumând putem spune: slujba noului legământ ne arată *ce este Dumnezeu pentru om*; slujba împăcării ne arată *ce este omul pentru Dumnezeu*.

Îndreptățirea și împăcarea

Este remarcabil că în Coloseni 1.22 nu se spune: „El v-a împăcat ..., ca să vă *facă* sfinți și curați și fără vină”, sau „... să vă prezinte înaintea lumii ca sfinți și prin aceasta fără vină”, ci se spune „... ca să vă prezinte înaintea Lui sfinți și curați și fără vină”. Dumnezeu dorește să aibă oameni, care erau vrăjmașii Lui și înstrăinați de El, acum înaintea Lui sfinți (= puși deoparte pentru Dumnezeu). El dorește să aibă înaintea Lui oameni, care erau denaturați prin păcate și murdărie și pete, acum „sfinți și curați”, și aceia care au meritat numai pedeapsă și judecată, să-i „prezinte înaintea Lui Însuși fără vină”. Deoarece aici nu este vorba de satan, lume și îngeri, nici tema nu este aici îndreptățirea noastră. Nu, este vorba de *Dumnezeu Însuși* și de ceea ce *El* poate avea bucurie. – În cadrul îndreptățirii avem a face cu *vina* omului și cu poziție lui între creaturile de seama lui; în cadrul împăcării dimpotrivă, avem a face cu *starea stricată* a omului și poziția lui înaintea lui Dumnezeu. Prin îndreptățire credinciosul este adus într-o stare, ca și cum el niciodată nu ar fi păcătuit. Împăcarea, dimpotrivă, reface relațiile omului cu Dumnezeu. Simțămintele lui, gândurile lui, dorințele lui sunt aduse într-o stare de care Dumnezeu are plăcere și în care omul poate întâmpina pe Dumnezeu cu bucurie și în dragoste.

Ce înseamnă împăcare?

Cuvântul grecesc pentru „împăcare” [*katallage*] vine inițial din domeniul comerțului și înseamnă: între doi parteneri de comerț este achitată o sumă, așa că ambii participanți sunt mulțumiți cu rezultatul. Aceasta înseamnă că împăcarea omului cu privire la Dumnezeu înseamnă nu numai că atitudinea omului față de Dumnezeu se schimbă, așa că omul nu mai gândește în sens negativ despre Dumnezeu. Împăcare înseamnă și că lucrurile care erau între Dumnezeu și om, sunt aduse în chip desăvârșit în ordine, așa că nu mai este nimic în calea unei părtașii plăcute cu Dumnezeu.

Coloseni 1.21 ne arată despre ce este vorba în cazul împăcării omului cu Dumnezeu: „Și pe voi, care odinioară erați *străini* și *vrăjmași* în gândirea voastră prin fapte rele ...” Înstrăinarea și vrăjmașia omului trebuiau înlăturate. Omul înstrăinat și pe lângă aceasta cu gândire vrăjmașă față de Dumnezeu trebuia adus din nou aproape (mult mai aproape decât a fost Adam în grădina Eden³⁵) și să devină un om de care Dumnezeu să Se poată bucura, deoarece el iubește pe Dumnezeu. Exprimat mai general: în cadrul împăcării este vorba că ceva este

³⁵ Adam de exemplu nu cunoștea pe Dumnezeu ca Tată al său.

Împăcare generală: da sau nu?

adus din nou în concordanță cu Dumnezeu și este alcătuit așa fel că Dumnezeu Se poate bucura de acel ceva – dintr-un dușman devine un prieten.

Când doi oameni se împacă, uneori trebuie ca amândoi să cedeze, amândoi au ceva de condamnat, amândoi au ceva de mărturisit și amândoi trebuie să biruie înstrăinarea, deoarece greșeala, vrăjmășia și înstrăinarea sunt deseori de ambele părți, chiar dacă nu totdeauna în aceeași măsură. Gândul acesta nu avem voie să-l aplicăm la relația între Dumnezeu și oameni. Dacă relația între Dumnezeu și oameni este adusă în ordine, aceasta nu înseamnă că două „grupări” și-au făcut reciproc concesii și fiecare cedează la ceva. Dumnezeu nici nu era dușmanul omului și El nici nu a creat o prăpastie de netrecut între El și om. *Omul* s-a făcut dușman al lui Dumnezeu, *el* s-a întors și s-a îndepărtat de Dumnezeu. De aceea nu *Dumnezeu* trebuie împăcat *cu omul*, așa cum se spune uneori în mod greșit, ci *omul* trebuie împăcat *cu Dumnezeu*.

Iacov, în eforturile lui de a împăca pe Esau (vezi Geneza 21.1-33,11), este o imagine a omului, care (în zilele noastre) face eforturi să realizeze împăcarea cu Dumnezeu prin propria putere. Deoarece omul gândește că Dumnezeu trebuie împăcat, el încearcă să obțină această împăcare prin tot felul de eforturi, cadouri (jertfe financiare), slujbe rituale, umilire de sine (până la pedepsire de sine), și așa mai departe. Însă omul nu recunoaște, că nu Dumnezeu trebuie împăcat, ci că el însuși trebuie împăcat cu Dumnezeu. Dacă Dumnezeu ar fi trebuit împăcat, atunci vrăjmășia ar fi trebuit să fie din partea lui Dumnezeu. Însă vrăjmășia și înstrăinarea nu erau de partea lui Dumnezeu, ci de partea omului: nu Dumnezeu S-a îndepărtat de om, ci omul s-a îndepărtat de Dumnezeu.

În ceea ce privește situația dintre om și Dumnezeu, trebuie să constatăm că îndepărtarea între cei doi devine cu precădere tot mai mare. Căci s-a arătat, că vrăjmășia omului față de Dumnezeu nu numai nu s-a schimbat, nu, ea a devenit cu atât mai rea cu cât Dumnezeu Și-a întins mâna mai mult și mai îndelungat spre om și i-a dovedit dragoste.

Vedem aceasta în istoria poporului Israel. Mai întâi poporul își face o imagine despre Dumnezeul care l-a scos din Egipt. După ce Dumnezeu a pedepsit poporul, El S-a îndurat iarăși de ei. În pasul următor poporul se îndreaptă spre idoli națiunilor. Cu toate acestea Dumnezeu le dăruiește judecători, care îi salvează. Însă ei se îndreaptă tot mai mult spre idoli. Mai târziu Dumnezeu le trimite proroci, ca să-i atenționeze. Însă aceștia sunt prigonți și unii din ei chiar omorâți. Când în cele din urmă Dumnezeu trimite pe Fiul Său, Acesta este omorât de ei. Pilda viticultorilor din evanghelia după Marcu 12 face aluzie la aceasta: Dumnezeu trimite (simbolic) de mai multe ori pe robii Săi, ca să câștige pentru Sine pe poporul Său. Când totul a fost în zadar și oamenii au rămas în vrăjmășia lor, El a trimis pe Fiul Său preaiubit. Dar oamenii L-au întâmpinat și pe El cu vrăjmășie: „Și au pus mâna pe El, L-au omorât și L-au aruncat afară din vie” (Marcu 12.8).

Vrăjmășia omului este justificată prin voia lui, și această voie este și rămâne neschimbat orientată împotriva lui Dumnezeu. Deoarece această vrăjmășie era de neschimbat, acest om (vechi) a trebuit să fie înlăturat dinaintea lui Dumnezeu și să ia naștere o nouă creație, pentru ca vrăjmășia omului să fie înlăturată. Acest om (vechi) a fost înlăturat dinaintea lui Dumnezeu

Împăcare generală: da sau nu?

în moartea lui Hristos. Romani 6.6 exprimă gândul acesta în felul următor: „... *omul nostru cel vechi a fost răstignit împreună cu El*, pentru ca trupul păcatului să fie dezbrăcat de puterea lui, ca să nu mai fim robiți păcatului.” De aceea ni se cere: „dați morții mădularele voastre care sunt pe pământ” (Coloseni 3.5). Deoarece am primit o natură nouă și Dumnezeu ne vede acum „în Hristos”, Omul al doilea, vrăjmășia a fost înlăturată și în locul ei a pășit prietenia. Și pentru că noi suntem acum „în Hristos” și am primit viață nouă divină, o natură nouă, suntem pe deplin capabili să iubim pe Dumnezeu și să ne simțim bine în prezența Sa.

S-ar putea ca noi să fi înțeles cu mintea *semnificația* împăcării, însă natura împăcării o vom înțelege numai atunci când vom înțelege cu adevărat cu inima, ce a făcut Dumnezeu: „... că El ne-a iubit pe noi și a trimis pe Fiul Său ca ispășire pentru păcatele noastre” (1 Ioan 4.10). Ispășire nu înseamnă, așa cum am amintit mai înainte, același lucru cu împăcare – în textul de bază sunt două cuvinte diferite -, dar prin ispășire Dumnezeu a pus baza pentru împăcare: ca El să ne aducă din depărtare în apropierea Lui și din dușmani să facă copii. Păcatele sunt *ispășite (îndepărtate)*, dar oamenii sunt *împăcați*, aceasta înseamnă, îndepărtarea este înlocuită prin apropiere și vrăjmășia prin prietenie, respectiv prin înfiere și filiație.

În cadrul împăcării este vorba de aceste două aspecte: pe de o parte îndepărtarea vrăjmășiei noastre, dar și înlăturarea depărtării de Dumnezeu, îndepărtare produsă de păcatele noastre.

Dar dacă numai vrăjmășia ar fi fost îndepărtată, și nu și păcatele noastre, aceasta încă nu ar însemna că Dumnezeu ar trebui să Se bucure de noi. Noi am putea să stăm încă neutral față de Dumnezeu. Probabil se va putea cel mult obține, că Dumnezeu nu mai trebuie să privească cu tristețe spre noi – deoarece vrăjmășia a fost îndepărtată. Însă acum noi nu numai că nu mai suntem dușmani, dar și muntele de păcate, care ne despărțea de Dumnezeu, a fost înlăturat. De aceea noi putem fi în apropierea lui Dumnezeu. Și pentru că am devenit unii care iubesc pe Dumnezeu, Dumnezeu poate acum să privească cu bucurie la noi.

După ce Dumnezeu a făcut totul, ca să arate că omul nu este reabilitabil, El a îndepărtat pe primul om în moartea lui Hristos pe cruce. Pentru El are acum valoare numai Omul al doilea, care a venit prin Hristos în lume. De aceea omul poate fi plăcut înaintea lui Dumnezeu numai dacă el aparține Omului al doilea, aceasta înseamnă, dacă el posedă prin nașterea din nou natura Acestuia.

Împăcat în trupul Său de carne

Starea de vrăjmășie și înstrăinare de Dumnezeu a trebuit nu numai să fie înlăturată, ci ea trebuia să fie și judecată. „Împăcat în *trupul Lui de carne*, prin moarte” (Coloseni 1.22) arată și spre faptul că nu este vorba de *datoria* noastră (aceasta a fost plătită cu sânge), ci de *starea* noastră. Nu numai păcatele noastre sunt o problemă în ochii lui Dumnezeu, ci și natura noastră păcătoasă, stricată, carnea păcătoasă. De aceea Hristos nu numai Și-a vărsat *sângele* pentru mulți „spre iertarea păcatelor” (Matei 26.28), ci și El Și-a dat la moarte „*trupul Său de carne*” sfânt, nepătat, și anume nu ca să îmbunătățească carnea noastră, ci ca s-o îndepărteze judiciar și să ne dăruiască o natură nouă (natura Sa divină) (compară cu 1 Ioan 5.1).

De ce a devenit necesară împăcarea

Omul a fost neascultător de Dumnezeu în Paradis, prin aceea că a încălcat porunca lui Dumnezeu. Astfel prin căderea în păcat a venit păcatul (ca principiu rău) în lume. Însă nu numai aceasta: deoarece păcatul a pătruns în natura umană, omul a produs și o înstrăinare între el și Dumnezeu. Desigur părtășia nu mai era posibilă în continuare. Omul s-a ascuns de Dumnezeu, așa că Dumnezeu a trebuit să-l strige, respectiv să-l caute: „Unde ești?” (Geneza 3.9). Prin păcatul său omul nu se mai simțea bine în apropierea lui Dumnezeu și s-a îndepărtat de Dumnezeu. Ceea ce Dumnezeu a creat a ajuns stricat și a ajuns înstrăinat de Dumnezeu. De aceea trebuia adus iarăși într-o stare care corespundea scopului pentru care a fost creat: să slujească la glorificarea lui Dumnezeu.

Deja în capitolul următor (Geneza 4.16) citim despre Cain că s-a îndepărtat de Dumnezeu chiar cu un pas mai mult decât părinții lui: „Cain *a ieșit* din prezența Domnului”. La Cain s-a arătat vrăjmășia față de Dumnezeu deja atunci când el s-a mâniat pe Dumnezeu, deoarece Dumnezeu a primit jertfa lui Abel și pe a lui nu a primit-o. Vrăjmășia lui Cain s-a extins apoi asupra fratelui său și în cele din urmă a mers așa de departe, că a omorât pe fratele său. Răutatea omului a devenit apoi atât de mare, că L-a durut pe Dumnezeu în inima Sa „că El a făcut pe om” (Geneza 6.6). În cele din urmă Dumnezeu a trimis potopul și a nimicit pe toți oamenii, în afară de Noe și familia lui.

După ce Dumnezeu a dat exercitarea autorității în mâinile lui Noe, vedem cum omul a eșuat deja în timpul vieții lui Noe în exercitarea acesteia și nu s-a putut stăpâni nici măcar pe sine însuși. Istoria în continuare a omului este plină de dovezi, cum omul a folosit abuziv autoritatea. Astfel guvernarea și autoritatea în mâna omului a fost folosită să mărească îndepărtarea de Dumnezeu. Mâinile omului ar trebui de fapt să slujească pentru a face voia lui Dumnezeu, pentru ca omul să fie spre onoarea lui Dumnezeu (Isaia 43.7). Însă în loc de aceasta, vrăjmășia omului împotriva lui Dumnezeu a devenit tot mai mare. Aceasta s-a arătat de exemplu în felul cum Israel a tratat pe mesagerii lui Dumnezeu, care trebuiau să ducă poporul înapoi la Dumnezeu. În cele din urmă vrăjmășia omului împotriva lui Dumnezeu a atins punctul culminant atunci când Domnul Isus a venit pe pământ. El Însuși a trebuit să spună: „M-au urât fără temeii” (Ioan 15.25; compară cu Psalm 69.4). Ura lor a ajuns la culme în strigătul: „Răstignește-L! Răstignește-L!” (Luca 23.21; Ioan 19.6). Dragostea lui Dumnezeu a făcut să iese mai clar în evidență vrăjmășia omului.

Toate acestea arată, cât de mult era necesar ca vrăjmășia și înstrăinarea să fie înlăturate și onoarea lui Dumnezeu să fie restabilă. Dacă starea de vrăjmășie și înstrăinare ar fi rămas așa, atunci satan ar fi avut motive să se bucure și să serbeze un triumf. Lui i-ar fi reușit să smulgă lui Dumnezeu creația Sa.

Ce înțelepciune a lui Dumnezeu, să găsească o cale în concordanță cu dreptatea și sfințenia Sa, prin care El să poată așeza pe omul, care nicidecum nu voia să fie readus înapoi, într-o stare de împăcare! Deci împăcarea face ca lui Dumnezeu să nu-I mai pară rău și să nu-L mai doară în inimă, atunci când El privește la credincioși. Bucuria inimii Sale este astăzi mult mai mare decât durerea, pe care El a simțit-o cândva.

Darul împăcării

Versete călăuzitoare: 2 Corinteni 5.14-21

2 Corinteni 5.14-21: *Căci dragostea lui Hristos ne constrânge, întrucât socotim că, dacă Unul a murit pentru toți, toți deci au murit. Și El a murit pentru toți, pentru ca cei care trăiesc să nu mai trăiască pentru ei înșiși, ci pentru Cel care a murit și a înviat pentru ei. De aceea, de acum încolo nu mai cunoaștem pe nimeni după starea firească; și chiar dacă am cunoscut pe Hristos după starea firească, totuși acum nu-L mai cunoaștem în felul acesta. Căci dacă este cineva în Hristos, este o creație nouă; cele vechi s-au dus; iată, toate s-au făcut noi. Și toate acestea sunt de la Dumnezeu, care ne-a împăcat cu Sine prin Isus Hristos și ne-a încredințat slujba împăcării: că adică Dumnezeu era în Hristos, împăcând lumea cu Sine, neținându-le în socoteală păcatele și punând în noi cuvântul acestei împăcări. Noi deci suntem trimiși împuterniciți pentru Hristos; și, ca și cum Dumnezeu ar îndemna prin noi, vă rugăm fierbinte, pentru Hristos: Împăcați-vă cu Dumnezeu! Pe Cel care n-a cunoscut păcat, El L-a făcut păcat pentru noi, ca noi să devenim dreptatea lui Dumnezeu în El.*

Nimic din ce rezultă din natura noastră veche, păcătoasă, oricât de bune ar fi ele, nu are valoare înaintea lui Dumnezeu. Numai ceea ce Dumnezeu a arătat despre Sine Însuși în Hristos are valoare înaintea lui Dumnezeu. De asemenea, omul nu are nimic prin care el ar fi putut restabili relația lui cu Dumnezeu, da, el nici măcar nu are voința să facă aceasta. De aceea se spune în 2 Corinteni 5.18 în legătură cu împăcarea: „Și toate acestea sunt de la Dumnezeu, care ne-a împăcat cu Sine ...”.

Ca să se cunoască măreția împăcării, pe care Dumnezeu ne-o oferă, ar trebui să ne amintim încă o dată, că nu Dumnezeu trebuia împăcat cu omul, ci omul trebuia împăcat cu Dumnezeu. S-ar putea gândi, că omul vine la Dumnezeu plângând și implorând și roagă pe Dumnezeu pentru această împăcare, dar aceasta nicidecum nu este așa. Exact opusul este valabil: omul nici măcar nu are dorința să se împăce cu Dumnezeu! Astfel Dumnezeu vine și în privința aceasta în întâmpinarea omului și îi oferă împăcarea.

Dacă ne gândim la împăcare, atunci trebuie mai întâi să ne eliberăm de gândul, că împăcarea este în primul rând un *rezultat*. Împăcarea este în primul rând o *atitudine a lui Dumnezeu*. Chiar dacă nici măcar un singur om nu ar fi adus înapoi la Dumnezeu prin slujba împăcării, totuși Dumnezeu ar fi fost pe pământ în Hristos într-un Duh al împăcării („împăcând lumea cu Sine”; 2 Corinteni 5.19). Să ne imaginăm, că relația între doi oameni nu este în ordine și că unul din ei întinde permanent mâna împăciuitoare către celălalt, dar acesta nu o apucă. Și aici important nu este rezultatul, ci atitudinea împăciuitoare, pe care o ocupă unul față de celălalt.

Dumnezeu era în Hristos

Israel s-a stricat așa de mult, că Dumnezeu a renunțat la locuința Lui în mijlocul lui (Ezechiel capitolele 10-11). După aceea poporul a fost alungat din țară, și domnia a fost dată succesiv celor patru imperii mondiale (Daniel 2). După ce aceste imperii s-au dovedit a fi total stricate, Dumnezeu începe încă o dată să acționeze cu omul de pe pământ. Însă de data aceasta Dumnezeu nu acționează în judecată, ca pe timpul lui Noe, ci El Însuși vine în Hristos în lume și oferă omului mâna Sa împăciuitoare. Acum omul nu este condamnat. Domnul Isus nu a venit pe pământ „să judece lumea” (Ioan 12.47). Mai târziu Petru va lega pe Anania și Safira de păcatele lor și îi va judeca (Faptele Apostolilor 5.1-5), și Pavel va da pe un altul pe mâna lui satan (1 Corinteni 5.5), însă Domnul Isus nu a făcut nimic de felul acesta, căci El venise în har, „neținându-le în socoteală păcatele” (2 Corinteni 5.19). De aceea El a putut spune femeii păcătoase: „Nici Eu nu te condamn” (Ioan 8.11). „Neținându-le în socoteală păcatele” este exprimat de Ioan în felul următor: „Căci Dumnezeu n-a trimis pe Fiul Său în lume ca să judece lumea, ci ca lumea să fie mântuită prin El” (Ioan 3.17).

Dumnezeu S-a adresat omului *în Hristos* și a spus cam așa: Eu am venit ca să te aduc din nou la Mine. Eu nu doresc să fie această depărtare între tine și Mine. Doresc să te am în apropierea Mea. Eu nu doresc ca tu să fi dușmanul Meu, mai degrabă tu să fi prietenul Meu.

Putea dragostea lui Dumnezeu să fie mai mare? Și care a fost răspunsul omului la oferta de împăcare din partea lui Dumnezeu? „Ia-L, ia-L, răstignește-L” (Ioan 19.15). Cu toate că Dumnezeu a venit în Hristos la oameni în această atitudine de împăcare, răspunsul omului a fost numai: „Răstignește-L!” Însă acum vine marea: *aici* s-a arătat că dragostea lui Dumnezeu este mai mare decât ura omului. Dumnezeu folosește tocmai răstignirea, pentru ca acolo să facă o lucrare care pune baza legitimă pentru împăcarea omului. Căci tocmai prin moartea lui Hristos la cruce și în sângele Său vărsat a devenit posibilă împăcarea, pe care noi ca credincioși o posedăm, și a fost pusă și baza împăcării universului. Dumnezeu a folosit tocmai *momentul* în care omul a dovedit vrăjmășia lui cea mai mare, ca să realizeze împăcarea. Nu lumea, care *nu voia* împăcarea, a fost împăcată, așa cum se spune uneori în mod fals. Însă persoane individuale din lume pot fi acum împăcate. De aceea și astăzi poate fi vestit „cuvântul împăcării”.

Total independent de starea omului, Dumnezeu S-a arătat omului, și anume într-un Om, care pe deplin era plăcut lui Dumnezeu, așa că El Se putea bucura de om. Căci în acest singurul Om Dumnezeu Și-a găsit bucuria.

Să mai observăm că aici nu se spune: „Dumnezeu era împăcând, *atunci când* Hristos a venit în lume”, ci: „Dumnezeu era *în Hristos* împăcând”. Dumnezeu Însuși S-a arătat într-un Om nou, în Hristos, Omul bunei Sale plăceri, în Hristos, Unsul, despre care El a spus profetic în Psalmul 89.19,20, trecând peste fiul lui Isai: „Am dat ajutorul Meu unui viteaz, am ridicat din mijlocul poporului un ales; am găsit pe slujitorul Meu David și l-am uns cu untdelemnul Meu cel sfânt.”

Împăcare generală: da sau nu?

La sfârșitul acestui pasaj dorim să adăugăm un gând, care se referă la practica creștină. Am văzut mai înainte, că 2 Corinteni 5.19 descrie atitudinea împăciuitoare din partea lui Dumnezeu, pe care El o ia față de om. Această atitudine împăciuitoare ar trebui s-o luăm și noi ca creștini, atunci când alții se comportă ca vrăjmași sau cu răutate față de noi. Ca și copiii ai Lui ar trebui să fim asemenea Dumnezeului nostru și Tatăl și să practicăm har, ca El.

Slujba împăcării

Noi trebuie să diferențiem între *slujba* împăcării (2 Corinteni 5.18) și *cuvântul* împăcării (2 Corinteni 5.19). *Slujba* împăcării a început atunci când Hristos a venit pe pământ. *Cuvântul* împăcării a fost propovăduit abia după ce Hristos a murit și Duhul Sfânt a venit pe pământ.

Slujba împăcării accentuează: Dumnezeu acționa acum cu omul pe o bază cu totul nouă. El nu S-a mai revelat omului prin judecată și în mod judecătoresc, ci într-o atitudine binevoitoare. El nu a mai acționat pe baza Legii, ca în Vechiul Testament. Acum „*harul* lui Dumnezeu s-a arătat, *aducând mântuire* pentru toți oamenii” (Tit 2.11; compară cu Ioan 1.16). Dumnezeu a oferit omului să se pună în ordine cu El în Hristos; ca să zicem așa, El i-a întins într-o atitudine împăciuitoare mâna și nu i-a pus la socoteală păcatele (2 Corinteni 5.19: „*neținându-le în socoteală* păcatele”). Domnul Isus Însuși a zis, că El „n-a venit să judece lumea, ci să mântuiască lumea” (Ioan 12.47).

Deci slujba împăcării accentuează prima etapă a împăcării: ea ne arată două lucruri:

1. În primul rând găsim în Hristos un Om, în care Dumnezeu putea cu adevărat să aibă bucurie și plăcere, deoarece acest Om „totdeauna a făcut ce-I este plăcut” (Ioan 8.29; compară cu Matei 3.17³⁶; 17.5); care nu era dușmanul lui Dumnezeu, ci prietenul Lui; care nu era străin, ci în părtășie cu Dumnezeu; care era sfânt și curat și fără vină înaintea lui Dumnezeu; care nu a fost neascultător, ci „ascultător până la moarte, și încă moarte de cruce” (Filipeni 2.8).
2. Pe de altă parte Dumnezeu a arătat, că El era bine intenționat față de oameni și voia să-i aducă înapoi la Sine.

În etapa a doua a împăcării, în moartea lui Hristos, Dumnezeu a pus baza pentru ca *vrăjmășia* și *înstrăinarea* (vezi cele spuse anterior) să poată fi înlăturate: prin aceea că prin moarte Dumnezeu a rezolvat problema păcatului și a înlăturat omul vechi, care a arătat această *vrăjmășie* și *înstrăinare*.

Spre deosebire de *cuvântul* împăcării, în cadrul *slujbei* împăcării este vorba nu numai de prezentarea doctrinară sau de propovăduirea împăcării în sine, ci și de faptul că acest adevăr ne este de folos și înseamnă mult pentru noi. Unele pasaje din epistolele apostolilor ilustrează tema împăcării, în mod deosebit din latura explicativă. Însă *slujba* împăcării se referă, așa

³⁶ „Acesta este Fiul Meu preaiubit, în care Mi-am găsit desfătarea.”

Împăcare generală: da sau nu?

cum am văzut, în mod deosebit la timpul în care Dumnezeu era în Hristos pe pământ. Găsim aceasta în mod deosebit în evangheliile.

O creație nouă

Etapa a doua în slujba împăcării era, așa cum am văzut, lucrarea împăcării. Această lucrare are două aspecte:

1. *Lucrarea lui Hristos* se preocupă pe de o parte cu ceea ce este vechi, înstrăinat și dușmănos. Prin moartea Sa Hristos a înlăturat această stare din cel credincios. Cu aceasta ne-am ocupat deja.
2. *Lucrarea lui Dumnezeu*, pe de altă parte, așează înlăuntru ceva cu totul nou: o creație nouă, care niciodată nu va avea nevoie de o restabilire.

Astfel în cele mai multe locuri din Scriptură unde se găsește ceva despre *împăcare* se vorbește și despre *creația nouă*:

Epistola către Coloseni vorbește în capitolul întâi despre împăcare (Coloseni 1.19-23); în capitolul trei citim apoi despre omul nou: „Nu vă mințiți unii pe alții, întrucât v-ați dezbrăcat de omul cel vechi cu faptele lui și v-ați îmbrăcat cu [omul] *cel nou*, care se înnoiește spre cunoștință, după chipul Celui care l-a creat” (Coloseni 3.9,10). Omul vechi își are interesele pe pământ. Omul nou are dimpotrivă alte interese decât omul vechi: el gândește „la cele de sus” (Coloseni 3.2). Deja Coloseni 1.18 ne arată că Hristos este *Începutul* unei creații cu totul *nouă*, și aceasta stă în legătură cu faptul că El este „*Cel întâi-născut* dintre morți”.

Și în **epistola către Efeseni** 2.16 găsim împăcarea, și în versetul 15 citim în contextul împăcării despre crearea *unui om nou*: „... pentru ca pe cei doi să-i creeze în Sine într-*un singur om nou* ... și ca să împăce pe amândoi cu Dumnezeu, într-*un singur trup*, prin cruce” (Efeseni 2.15,16).

Creația nouă stă în legătură cu un domeniu de activitate cu totul nou: „Pentru că suntem lucrarea Sa, creați în Hristos Isus pentru fapte bune, pe care Dumnezeu le-a pregătit dinainte, ca să umblăm în ele” (Efeseni 2.10). Dumnezeu a pregătit lucrări pentru această creație nouă, care sunt potrivite ei. Prin „fapte bune” în acest verset se înțelege cu totul altceva decât se înțelege astăzi în general prin această expresie. Este însă nevoie de ochi noi creați, ca ele să poată fi recunoscute ca fapte bune. Chiar și credincioșii nu le pot recunoaște, dacă nu se folosesc de acești ochi noi.

Ungerea Domnului prin Maria (Matei 26.6-13) este un exemplu pentru faptul că un credincios are acest fel de ochi noi și face „o faptă bună”. „Dar ucenicii s-au indignat când au văzut lucrul acesta și au zis: ‚Ce rost are risipa aceasta? Parfumul acesta s-ar fi putut vinde foarte scump și banii să se dea săracilor.’ Dar Isus, cunoscând aceasta, le-a zis: ‚De ce faceți

Împăcare generală: da sau nu?

supărare femeii? Ea a făcut *o faptă bună* față de Mine. Pentru că pe săraci îi aveți totdeauna cu voi, dar pe Mine nu Mă aveți totdeauna.” (Matei 26.8-11).

Chiar și în **epistola către Romani**, unde noi nu citim nimic despre o creație nouă, se vorbește totuși cel puțin în context cu împăcarea despre puterea învierii vieții noi (Romani 5.10).

În **a doua epistolă către Corinteni** se vorbește în același capitol atât despre împăcare cât și despre noua creație (2 Corinteni 5). Aici nu găsim așa de mult relatat despre ce am fost noi eliberați prin împăcare – și anume de *vrăjmășie și înstrăinare* -, ci aici este accentuat mai mult rezultatul împăcării: noua creație. De aceea citim nemijlocit în legătură cu împăcarea: „Căci dacă este cineva în Hristos este *o creație nouă*; cele vechi s-au dus; iată, toate s-au făcut *noi*.” (2 Corinteni 5.17). De fapt textual nu se spune: „Dacă este cineva în Hristos, *acela este o creație nouă*”, ci: „Întrucât este o creație nouă ... *noul s-a făcut*”. Încă *nu este totul* nou. Noi am primit într-adevăr viață nouă, veșnică, avem o natură nouă, o minte nouă (= gând; compară cu 1 Corinteni 2.16; Romani 12.2), însă trupul nostru nu este încă nou. Și cu toate acestea se spune, că Dumnezeu deja astăzi „*a împăcat* cu Sine Însuși” pe credincios (2 Corinteni 5.18). Deci trupul nou nu este o necesitate pentru a poseda pe deplin împăcarea. Deoarece noi suntem în Hristos și am primit o natură nouă și o viață nouă, este suficient pentru a fi împăcat cu Dumnezeu.

„Creația nouă” se referă nu numai la natura noastră nouă, adică la viața nouă, pe care am primit-o, ci și la relațiile noi în cadrul trupului lui Hristos, în care am fost puși: „De aceea, de acum încolo nu mai cunoaștem pe nimeni după starea firească” (2 Corinteni 5.16). Să cunoști pe cineva „după starea firească (= carne)” face parte din ceea ce este vechi. Relațiile noi nu sunt determinate nici prin diferențele sau contrastele sociale, culturale și intelectuale, și nici prin simpatii și antipatii. Deoarece noi suntem o „creație nouă” și Dumnezeu a sădit în noi o natură nouă, relațiile noastre nu se mai formează după aceste lucruri de odinioară. Astfel probabil cineva are cu frații și surorile lui după duh relații mult mai strânse decât el a avut vreodată mai înainte cu rudele lui necredincioase. Cine a posedat odinioară o poziție înaltă în societate, nu se mai simte bine „în cercurile lui” și are mult mai multă părtașie cu aceia care au fost salvați și mântuiți din legăturile lor rele.

Deci creația nouă stă în legătură cu

- interese cu totul noi (epistola către Coloseni)
- câmpuri de activitate cu totul noi (epistola către Efeseni) și
- relații cu totul noi (epistola 2 Corinteni).

Cuvântul împăcării

2 Corinteni 5.19-21: ... și punând în noi *cuvântul* acestei *împăcări*. Noi deci suntem trimiși înputerniciți pentru Hristos; și, ca și cum Dumnezeu ar îndemna prin noi, vă rugăm fierbinte, pentru Hristos: Împăcați-vă cu Dumnezeu! Pe Cel care n-a cunoscut păcat, El L-a făcut păcat pentru noi, ca noi să devenim dreptatea lui Dumnezeu în El.

În cadrul „cuvântului împăcării” este vorba de ceva care merge mult mai departe decât ispășirea și iertarea păcatelor. Noi avem voie acum să mărturisim, că Dumnezeu prin moartea Fiului Său a primit o bază nouă pentru împăcare. Dacă Dumnezeu în moartea lui Hristos nu ar fi înlăturat și starea noastră veche, rea, vrăjmășia și înstrăinarea noastră, și nu ar fi rezolvat problema faptelor noastre rele, atunci nepunerea la socoteală a păcatelor noastre ne-ar fi făcut numai să ne rușinăm și să strigăm ca Petru: „Doamne, pleacă de la mine, căci sunt un om păcătos!” (Luca 5.8).

Acum însă Dumnezeu nu numai a întâmpinat în Omul al doilea, în Hristos, pe om cu favoare, har și dragoste, ci acum prin moartea lui Hristos primul om a fost înlăturat judiciar, și o creație nouă a devenit posibilă pentru om. Dumnezeu trebuie și poate acum în mod drept să nu mai pună în socoteală credincioșilor păcatele lor, căci El le-a pus pe toate pe Hristos.

În „cuvântul împăcării” Dumnezeu face acum oferta fiecărui om: Eu doresc să nu te mai văd în starea ta păcătoasă, dușmănoasă, nu vreau să-ți mai pun la socoteală păcatele tale. Pentru Mine este acum un Om nou, Hristos, pe care Îl am înaintea ochilor Mei. Dacă te pocăiești, vei trăi ce înseamnă să fi în Hristos. Când apoi privesc la tine, Eu Îl văd pe El, și am plăcere de El. Și pentru că tu ești în El, am plăcere și de tine.

Ce aspect, care merge la inimă, conține cuvântul împăcării! Într-adevăr Pavel nu spune categoric, că *Dumnezeu* roagă pe oameni să vină la El și să se lase împăcați cu El, dar în cuvintele „*ca și cum Dumnezeu ar îndemna prin noi*” și „*vă rugăm fierbinte, pentru Hristos*” se exprimă cât de aproape de om a venit Dumnezeu. Să ne imaginăm următoarele: Dumnezeuul atotputernic, care este din veșnicie și căruia toate Îi stau la dispoziție, Se coboară așa de mult, că El – avem voie să spunem cu reverență așa? – ca să zicem așa, „imploră” pe om să vină la El și să se lase împăcat cu El. Am fi putut înțelege, dacă *oamenii* L-ar fi implorat pe Dumnezeu, ca El să-i primească. Însă că nu omul, ci Dumnezeu este cel care imploră, aceasta este de fapt de neimaginat! Și Dumnezeu nici măcar nu cere ceva; nu, El dorește să facă un cadou mare, și pentru aceasta El a jertfit chiar pe Fiul Său.

„Pe Cel care *n-a cunoscut* păcat” – aceasta este mai mult decât „Cel care *n-a făcut* păcat”, căci și credincioșilor le este posibil să nu păcătuiescă.³⁷ „Pe Cel care *n-a cunoscut* păcat” – aceasta este de asemenea mai mult decât „în care nu *era* păcat”. Credinciosul nu poate spune despre sine că în el nu este păcat (1 Ioan 1.8), dar cu privire la Domnul nostru Isus aceasta este

³⁷ Cum poate un credincios să nu păcătuiescă? Prin aceea că el ține carnea în moarte, aceasta înseamnă, că el nu reacționează la provocările cărnii. Tot ce vine de acolo, credinciosul trebuie imediat să condamne. Păcatul nu are nici o șansă, dacă credinciosul umblă în Duhul, ia seama la îndemnurile Duhului și nu Îl întristează (Romani 8.13).

Împăcare generală: da sau nu?

valabil. El nici măcar nu a *cunoscut* păcatul, și aceasta este mai mult decât că în El *nu era* nici un păcat. Probabil cineva va gândi: într-adevăr în Domnul Isus Însuși nu era nici un păcat, dar prin nașterea Lui dintr-o femeie păcătoasă nu putea El să fi venit în legătură cu păcatul? Nu, căci deoarece Domnul este Omul al doilea, Omul din cer, El nu stă în legătură cu primul om, care era căzut în păcat, și prin aceasta nu are nici o legătură cu păcatul. De aceea citim în evanghelia după Matei 1.20: „Căci ce s-a conceput în ea este de la Duhul Sfânt”.

„Pe Cel care *n-a cunoscut* păcat” – cu aceste cuvinte Domnul Isus este descris așa de îndepărtat de păcat, cum mai mult nu poate fi. Însă după aceea El este adus așa de aproape în legătură cu păcatul, cum mai aproape nici nu poate fi: „făcut păcat”. Nu numai o jertfă pentru *păcate*, nu numai o jertfă pentru *păcat*, nu numai purtătorul păcatelor noastre – ci „făcut păcat”!

De aceea credincioșii au devenit în Hristos „dreptatea lui Dumnezeu” (2 Corinteni 5.21). Aceasta este o expresie a împăcării, căci ființa lui Dumnezeu este caracterizată prin dreptate. În Hristos noi am fost făcuți dreptatea lui Dumnezeu. Nu mai există nici o nedreptate care să poată împiedica buna plăcere a lui Dumnezeu față de noi. Aceasta merge chiar atât de departe, că noi putem spune, că noi întruchipăm *dreptatea* care Îl caracterizează pe El Însuși. Și aceasta este reversul a ceea ce ne-a caracterizat înainte: păcatul. Hristos a fost făcut păcat pentru noi! Ce întorsătură!

„Ca noi să devenim dreptatea lui Dumnezeu” – aceasta merge mult mai departe decât ce noi găsim în epistola către Romani. Acolo citim că dreptatea lui Dumnezeu vine „peste toți cei care cred” (Romani 3.22). În epistola a doua către Corinteni noi înșine suntem numiți „dreptatea lui Dumnezeu”. Deci primul om, care prin căderea în păcat a căzut în nedreptate, a fost înlăturat dinaintea lui Dumnezeu, ca să zicem așa, el nu mai există; de aceea noi devenim „în Hristos” Însuși „dreptatea lui Dumnezeu”. Și pentru că noi acum suntem „dreptatea lui Dumnezeu”, Dumnezeu poate privi la noi cu plăcere în veșnicie. Însă înainte ca credinciosul să poată deveni în chip desăvârșit „dreptatea lui Dumnezeu”, Hristos a trebuit la cruce să fie făcut în chip desăvârșit „păcat” pentru noi.

„În Hristos” noi suntem „dreptatea lui Dumnezeu” – în Preaiubitul; în Cel care a înviat dintre morți, în Cel care a biruit pe satan, păcatul și moartea; în Cel care S-a înălțat la cer și S-a așezat la dreapta Maiestății în locurile cerești. Am putea noi să ajungem mai sus? Am putea noi să devenim mai plăcuți înaintea lui Dumnezeu? Noi am fost făcuți „plăcuți în Cel Preaiubit” (Efeseni 1.6).

Împăcare generală: da sau nu?

Împăcarea în legătură cu creația

Coloseni 1.16-23: *Pentru că prin El au fost create toate lucrurile, cele care sunt în ceruri și pe pământ, cele văzute și cele nevăzute, fie scaune de domnii, fie domnii, fie căpetenii, fie autorități. Toate lucrurile au fost create prin El și pentru El. El este mai înainte de toate, și toate se mențin prin El. El este Capul trupului, al Bisericii. El este Începutul, Cel întâi-născut dintre cei morți, pentru ca în toate să aibă cel dintâi loc. Căci toată plinătatea Și-a găsit plăcerea să locuiască în El și prin El să împăce toate lucrurile cu Sine, atât lucrurile de pe pământ cât și lucrurile din ceruri, făcând pace prin sângele crucii Lui. Și pe voi, care odinioară erați străini și vrăjmași în gândirea voastră, prin fapte rele, El v-a împăcat acum în trupul lui de carne, prin moarte, ca să vă prezinte înaintea Lui sfinți, curați și fără vină, negreșit, dacă rămâneți întemeiați și neclintiți în credință, fără să vă abateți de la nădejdea Evangheliei, pe care ați auzit-o, care a fost vestită întregii creații de sub cer și al cărei slujitor am fost făcut eu, Pavel.*

În epistola către Coloseni capitolul 1 apostolul Pavel ne arată mai întâi că noi am fost făcuți potriviți pentru „Împărăția Fiului dragostei Lui” (Coloseni 1.13), noi cei care mai înainte eram în întuneric și eram morți în greșeli și păcate (compară cu Efeseni 2.1). Începând cu versetul 16 ne arată *cine* este acest Fiul, pe care Tatăl Îl iubește așa de mult și în a cărui Împărăție de dragoste am fost strămutați noi: Hristos este Creatorul și prin aceasta este Capul tuturor lucrurilor. Însă nu numai aceasta: Domnul Isus este și Capul trupului, al Adunării; El este începutul unei creații cu totul noi; El este Cel Întâi-născut dintre morți, pentru ca El să aibă întâietatea în toate. Înainte ca Pavel să prezinte în continuare gândul împăcării, el ne descrie pe Domnul Isus, pentru ca noi mai întâi să fim capturați de mărima și maiestatea Persoanei care a realizat această împăcare.

În versetele acestea citim că împăcarea se referă nu numai la om, ci și la creație și la Adunare. Știm ce s-a petrecut cu creația. Vai, cum a ajuns prin căderea în păcat totul din creație împotriva lui Dumnezeu și în dezordine! Cum Se va comporta acum Dumnezeu cu creația!

Dumnezeu ca Creator a acționat odată cu creația Sa, și rezultatul a fost potopul. Totul a fost sortit pieirii. Însă „în Hristos” Dumnezeu nu acționează ca Creator, ci ca Împăciuator. De aceea în versetele 16 și 17 Hristos este prezentat mai întâi ca Creator, dar apoi în versetele 20 până la 22 ca Împăciuator. Dacă Hristos ar fi numai Creatorul și nu ar fi devenit și Împăciuatorul, ce s-ar fi petrecut atunci cu noi, împreună cu toată creația? Noi niciodată nu am fi putut fi împăcați cu Dumnezeu și am fi încă „înstrăinați” și „vrăjmași” (Coloseni 1.21). Pe lângă aceasta noi am fi căzut pradă unei judecăți mult mai îngrozitoare decât potopul.

Împăcare generală: da sau nu?

Împăcarea în legătură cu Adunarea

Coloseni 1.18-22: *El este Capul trupului, al Bisericii. El este Începutul, Cel întâi-născut dintre cei morți, pentru ca în toate să aibă cel dintâi loc. Căci toată plinătatea Și-a găsit plăcerea să locuiască în El și prin El să împace toate lucrurile cu Sine, atât lucrurile de pe pământ cât și lucrurile din ceruri, făcând pace prin sângele crucii Lui. Și pe voi, care odinioară erați străini și vrăjmași în gândirea voastră, prin fapte rele, El v-a împăcat acum în trupul lui de carne, prin moarte, ca să vă prezinte înaintea Lui sfinți, curați și fără vină ...”*

În versetul 18 Pavel ajunge să vorbească despre „Capul trupului”. Însă gândul referitor la „trup”, la Adunare, și taina legată de aceasta – „Hristos în voi”, el îl continuă abia începând cu versetul 24. Mai înainte el introduce un alt gând: gândul împăcării? De ce? Înainte să devină posibil „Hristos în voi”, Hristos a trebuit mai întâi să facă împăcarea. Taina „Hristos în voi” (Coloseni 1.27) arată cum este prezentat Dumnezeu prin Hristos în trup. „Hristos în voi” devine vizibil prin felul în care Hristos este prezentat prin comportarea mădularelor. Dar când în versetul 18 Hristos este numit „Cap al trupului, al Adunării”, atunci vedem în versetele următoare mai întâi ce sunt aceste persoane, care constituie acest trup, pentru Dumnezeu: sfinți, curați și fără vină.

Cum a devenit posibil ca Dumnezeu să aibă o societate de oameni, pe care El a dat-o ca trup lui Hristos, cu toate că oamenii (respectiv omul în sine) erau față de Dumnezeu numai dușmănoși și înstrăinați? Aceasta a devenit posibil prin împăcare. Dumnezeu găsește în împăcare baza pentru ca să reveleze acum „sfinților Săi” taina Sa, „ținută ascunsă din veacuri și din generații” (Coloseni 1.26).

Adunarea constă din aceia care deja acum au parte de împăcare. Împăcarea va cuprinde cândva mult mai mulți oameni³⁸, decât numai pe credincioșii care aparțin Adunării și sunt întrucâtva „cele dintâi roade” (Iacov 1.18). Evident *creația* nu este încă împăcată, chiar dacă baza pentru aceasta a fost deja pusă. Însă cu privire la *oamenii*, care cred în Hristos, se spune: „El v-a împăcat acum în trupul Lui de carne, prin moarte” (Coloseni 1.22).

A făcut pace

Coloseni 1.20: *făcând pace prin sângele crucii Lui.*

Coloseni 1.20 nu spune că Hristos ar fi făcut pace *cu noi*, ci se spune numai simplu: „El a făcut pace”. Această formulare este la modul general și înseamnă: Hristos a făcut totul așa fel că Dumnezeu nu mai are nici un motiv pentru judecată, ci că El poate acționa în har pe o bază

³⁸ Este de la sine înțeles că și credincioșii Vechiului Testament, credincioșii din timpul necazului cel mare precum și oamenii care vor veni la credință în timpul Împărăției de o mie de ani sunt de asemenea împăcați.

Împăcare generală: da sau nu?

legitimă. Este pacea *scaunului de domnie al lui Dumnezeu*, deoarece toate revendicările acestui scaun de domnie au fost satisfăcute.³⁹ Nu mai poate fi adusă nici o acuzare, care ar putea pune la îndoială din punct de vedere moral acțiunea acestui scaun de domnie; și sentința lui Dumnezeu nu mai poate fi denumită ca fiind nedreaptă, lipsită de dragoste sau altceva asemănător. Această pace este baza pe care împăcarea poate avea loc în mod drept (compară cu Efeseni 2).

Cu această ocazie dorim să redăm un citat din H. L. Heijkoop pentru toți aceia care încă nu au pace, dar care totuși o doresc cu ardoare:

Acum tu spui: „Dar eu nu am pace.” Este adevărat, deoarece nu ai luat ca pentru tine adevărul acesta: Domnul Isus este pacea noastră. Și El ne vestește pacea (Efeseni 2.16,14,17). „... făcând pace prin sângele crucii Lui” (Coloseni 1.20). De când L-ai primit, ai această pace. Dar ca să o trăiești, să te bucuri de ea, trebuie să crezi că este așa cum spune Cuvântul lui Dumnezeu. Ai pace în momentul în care crezi adevărul pe care-l spune Dumnezeu despre Domnul Isus, că prin sângele Lui avem pace. Tu faci acum ca soldații japonezi de pe o insulă din Oceanul Pacific, care încă cinci ani după terminarea războiului au trăit tot în stare de război. Ei așteptau atacul dușmanilor ca în timpul războiului. De ce? Ei credeau că mai există război, pentru că nu au crezut solia de pace.

Faptul că nu ai încă pace își are un temei adânc și anume, că nu crezi cu toată supunerea Cuvântul lui Dumnezeu. Aceasta este pentru tine o lipsă mare. În primul rând tu necinstești foarte mult pe Dumnezeu, dacă nu crezi cuvintele Lui, așa cum citim în Numeri 23.19: „Dumnezeu nu este un om, ca să mintă.” În momentul în care crezi, poți să-I mulțumești pentru harul Său minunat. Și atunci vei simți pace în inima ta, lucru pe care înainte nu l-ai avut. Omul spune: „Întâi să văd și apoi să cred”, dar Dumnezeu spune: „Întâi să crezi și apoi vei vedea!”⁴⁰

Împăcarea tuturor lucrurilor

Coloseni 1.20: *... și prin El să împace toate lucrurile cu Sine, atât lucrurile de pe pământ cât și lucrurile din ceruri, făcând pace prin sângele crucii Lui.*

„Toate lucrurile” în Coloseni 1.20, care vor fi împăcate, se referă la cele spuse în versetul 16, unde se spune că „toate lucrurile” au fost create prin Hristos. În Coloseni 1.16 se explică apoi care sunt aceste „toate lucrurile”. Cu toate că probabil în acestea este inclusă și creația

³⁹ *Scaun de domnie* înseamnă că trebuie recunoscută domnia lui Dumnezeu și maiestatea Sa. Pacea servește ca atacurile la onoarea, maiestatea și atotputernicia lui Dumnezeu au fost rezolvate; ca să spunem cu reverență: Dumnezeu nu mai trebuie să lupte pentru onoarea Sa.

⁴⁰ Din „Scrisori către tineri”, pag. 33-34, editura GBV, 1991.

Împăcare generală: da sau nu?

fizică⁴¹, totuși în primul rând este vorba de creația morală, căci conform versetului 16, „toate lucrurile” sunt „scaune de domnii, domnii, căpetenii, autorități”, deci structuri de domnie, pe care Dumnezeu le-a creat. Aceste structuri au ajuns în dezordine prin satan și prin om și astfel s-au stricat. Omul a folosit autoritatea dată lui de Dumnezeu, ca să urmărească interesele proprii, în loc să slujească lui Dumnezeu și să fie spre binecuvântarea acelor care i-au fost dați să stăpânească peste ei. Și în cer au fost stricate structurile de autoritate prin satan și demonii lui. Multe căpetenii și autorități sunt acum „puterile spirituale ale răutății în locurile cerești” (Efeseni 6.12), care au răsturnat ordinea divină.

Aceste structuri stricate nu pot împiedica țelurile lui Dumnezeu, însă Dumnezeu permite astăzi toate acestea atât pe pământ cât și în ceruri. Când vine ziua Domnului, atunci starea aceasta se va schimba. Dumnezeu Însuși va prelua atunci domnia pe pământ în Hristos. Totul se va supune autorității Sale: Hristos va fi Cap nu numai pe pământ, ci și în cer. Satan și demonii lui nu vor avea nici o autoritate, deoarece în timpul Împărăției de o mie de ani ei vor fi legați în adânc (Apocalipsa 20.1-3). Toate structurile de autoritate vor fi atunci subordonate lui Hristos, toate scaunele de domnie și toate stăpânirile de pe pământ, toate căpeteniile și autoritățile din ceruri vor fi atunci împăcate într-o stare plăcută lui Dumnezeu.

Într-adevăr în Împărăția de o mie de ani va mai fi încă păcat, și păcatul va fi încă în om, dar păcatul nu va mai *stăpâni*. De asemenea vor fi încă vizibile anumite urmări ale păcatului și ale judecății. Însă toate elementele creației vechi – în mod deosebit elementele morale, structurile de autoritate – vor fi sub domnia lui Hristos; toate vor fi într-un fel sau altul mișcate de El (aceasta include și judecata imediată a celor răzvrățiți; compară cu Psalmul 101.8). Deoarece totul stă sub domnia lui Hristos, în timpul acesta Dumnezeu va avea plăcere de creație.

Timpul acesta este numit de Scriptură „timpurile restabilirii tuturor lucrurilor” (Faptele Apostolilor 3.21)⁴². Totul va fi împăcat și va fi readus într-o relație ordonată cu Dumnezeu. În această „a șaptea zi” a primei creații Dumnezeu va putea încă o dată să Se odihnească de toată lucrarea, pe care o făcuse” (Geneza 2.2). Chiar dacă se referă la Israel, totuși se spune despre acest timp: El „Se va bucura de tine cu mare bucurie, va tăcea în dragostea Lui și nu va mai putea de veselie pentru tine, va cânta” (Țefania 3.17). Aceasta va fi nu numai cu privire la Israel și națiuni și va fi valabilă pe pământ, nu, atunci „îngerii lui Dumnezeu se vor sui și coborî peste Fiul Omului” (Ioan 1.51). Aceasta înseamnă, că și structurile de domnie din cer vor participa. Căci, așa cum am amintit deja, satan și demonii lui nu vor putea face nimic în acest timp, deoarece ei sunt legați.

⁴¹ Fulgerul, tunetul, grindina, ploaia și așa mai departe sunt privite în Scriptură deseori ca „slujitori” ai lui Dumnezeu, care fac voia Sa. Reținerea ploii sau trimiterea fulgerului sunt privite ca judecăți. În Împărăția de o mie de ani, pământul va putea savura rezultatele împăcării. Citim aceasta de exemplu în Osea 2.21,22: „În ziua aceea, voi asculta cerurile și ele vor asculta pământul, și pământul va asculta grâul, mustul și untdelemnul și acestea vor asculta pe Izreel.” Atunci acești „slujitori” vor fi spre bucuria omului.

⁴² De aceea împăcarea tuturor lucrurilor este și „prin El” (Coloseni 1.20).

Adorarea Urzitorului împăcării

Romani 5.8-11: *Dar Dumnezeu Își arată dragostea Sa față de noi prin faptul că, pe când eram noi încă păcătoși, Hristos a murit pentru noi. Deci cu atât mai mult acum, fiind îndreptățiți prin sângele Lui, vom fi mântuiți prin El de mânie. Căci dacă, fiind vrăjmași, am fost împăcați cu Dumnezeu prin moartea Fiului Său, cu mult mai mult, fiind împăcați, vom fi mântuiți prin viața Lui. Și nu numai atât, dar ne și lăudăm în Dumnezeu, prin Domnul nostru Isus Hristos, prin care am primit acum împăcarea.*

Aceste versete ne arată pe de o parte cine eram noi: vrăjmași ai lui Dumnezeu. Dar ele ne arată și ce am devenit noi: împăcați. Noi nu trebuie să așteptăm până ne vom înfățișa înaintea scaunului de judecată al lui Hristos, ca să știm în ce relație stăm noi cu Dumnezeu, ci noi putem ști deja acum, că am fost împăcați. Pentru Dumnezeu este foarte important ca noi să știm aceasta. De aceea El ne confirmă încă o dată în versetul 11: „prin care am primit acum împăcarea”.

Deci noi nu am fost reasezați într-o stare de nevinovăție, în care se afla Adam odinioară, ci noi am fost aduși la Dumnezeu în așa fel că noi am putut cunoaște pe Dumnezeu ca Dumnezeu al dragostei (Romani 5.8). Da, dragostea lui Dumnezeu a fost chiar „turnată în inimile noastre” (Romani 5.5). Dragostea lui Dumnezeu a fost gata să se arate față de vrăjmași în Darul cel mai mare pe care dragostea putea să-l dea: mai mare decât prin dăruirea propriului Său Fiu în moarte pentru vrăjmași nu se putea arăta. Și această dragoste este așa de mare, că ea sfârșește orice vrăjmășie în inimile noastre.

Însă moartea Fiului era nu numai o *dovadă* a dragostei, ea era și singurul *mijloc* prin care toate obstacolele, care stăteau în calea împăcării noastre, să poată fi total înlăturate într-un mod drept, și anume prin ispășirea păcatelor și prin judecata asupra vrăjmășiei noastre. Ca urmare inevitabilă a împăcării, oamenii, care printr-o lucrare așa de minunată au fost aduși într-o astfel de relație de dragoste, vor fi desigur salvați și din toate relele și pericolele vieții acesteia. Aceasta are loc prin viața lui Isus, care a triumfat asupra morții, și prin faptul că El trăiește acum, ca să ne ajute. De aceea se spune în epistola către Evrei 7.25: „De aceea și poate să mântuiască în chip desăvârșit pe cei care se apropie prin El de Dumnezeu, pentru că trăiește pururi, ca să mijlocească pentru ei.”

Toate acestea fac ca noi să ne lăudăm acum cu un astfel de Dumnezeu. Este așa de minunat, că avem un astfel de Dumnezeu: „Și nu numai atât, dar ne și lăudăm în Dumnezeu, prin Domnul nostru Isus Hristos, prin care am primit acum împăcarea” (Romani 5.11). Aceasta înseamnă: Această relație nouă cu Dumnezeu ne umple cu mare admirație și bucurie, care se revarsă din belșug în adorarea lui Dumnezeu. Ce schimbare: în loc să urâm pe Dumnezeu și să ne temem, acum suntem entuziasmați că avem un Dumnezeu așa de minunat! Cu acest verset din Romani 5.11 se atinge punctul culminant în epistola către Romani. Noi nu ne mai gândim la darul mare al împăcării – noi ne gândim la Acela care a dat această împăcare (Dumnezeu), și la Acela prin care s-a realizat această împăcare (Hristos)! Noi suntem umpluți de adorare și admirație față de Dătătorul, care a întocmit un astfel de plan, un plan care depășește orice

Împăcare generală: da sau nu?

capacitate de imaginație a omului. Mai mult nu poate fi. Dacă inimile sunt umplute de aceasta, atunci gura se revarsă (compară cu Luca 6.45). Și atunci noi suntem nu numai mulțumitori pentru lucrarea de la cruce, ci noi suntem – avem voie să spunem odată așa – mândri de Dumnezeu, care a întocmit planul împăcării, și totodată ne gândim la Acela care la cruce a împlinit lucrarea de împăcare, Isus Hristos.

Când este vorba de baza *iertării* păcatelor, atunci Scriptura vorbește despre moartea lui *Hristos*. Când dimpotrivă este vorba de *împăcare*, atunci ea vorbește despre moartea *Fiului* lui Dumnezeu. Probabil aceasta este din cauză că în cazul împăcării este vorba de transformarea unei relații de înstrăinare, a unei relații de vrăjmășie, într-o relație fericită de *filiație*, și anume după modelul relației între Dumnezeu și Fiul Său. Pentru ca Dumnezeu să poată duce „mulți fii la slavă” (Evrei 2.10), a trebuit ca Fiul să moară.

Împăcați într-un trup

Efeseni 2.11-22: *De aceea aduceți-vă aminte că odinioară erați păgâni din naștere, numiți necircumciși de aceia care se numesc circumciși, în carne, de mâna omului; că în timpul acela erați fără Hristos, fără drept de cetățenie în Israel, străini de legămintele făgăduinței, fără nădejde și fără Dumnezeu în lume. Dar acum, în Hristos Isus, voi care odinioară erați depărtați, ați fost apropiați prin sângele lui Hristos. Căci El este pacea noastră, care din doi a făcut unul și a surpat zidul de la mijloc al despărțirii și în trupul Lui a înlăturat vrăjmășia dintre ei, legea poruncilor în rânduielile ei, ca să facă pe cei doi să fie în El Însuși **un singur** om nou, făcând pace; și a împăcat pe cei doi cu Dumnezeu într-un **singur trup**, prin cruce, prin care a nimicit vrăjmășia. El a venit astfel să aducă vestea bună a păcii vouă celor ce erați departe și pace celor ce erau aproape, căci prin El și unii și alții avem acces la Tatăl, printr-un **singur Duh**. Așadar voi nu mai sunteți nici străini, nici locuitori vremelnici, ci sunteți împreună cetățeni cu sfinții, oameni din casa lui Dumnezeu, fiind zidiți pe temelii apostolilor și a prorocilor, piatra din capul unghiului fiind Isus Hristos Însuși. În El, toată clădirea, bine alcătuită, crește ca să fie un templu sfânt în Domnul. Și prin El și voi sunteți zidiți împreună, ca să fiți o locuință a lui Dumnezeu, în Duhul.*

Citim aici că noi „am fost apropiați prin sângele lui Hristos”, apropiați de Dumnezeu și apropiați unii de alții. Noi, iudeii și națiunile (păgânii), am devenit o unitate, prin aceea că noi am devenit creștini. Legea, care a pricinuit vrăjmășia între iudei și națiuni, a fost făcută fără efect pentru ei în moartea lui Hristos. Dumnezeu a creat ceva cu totul nou. Acum întrebarea nu mai este, dacă cineva este iudeu sau este dintre națiuni, ci acum întrebarea este, dacă cineva este o creație nouă. Era o diferență mare, parțial cu vrăjmășie mare între poporul pământesc al lui Dumnezeu, care avea Legea sa, și națiuni, care erau fără Dumnezeu și fără făgăduințe. Însă indiferent de faptul dacă credincioșii erau mai înainte dintre iudei sau dintre națiuni – dacă ei sunt o creație nouă, între ei nu mai este nimic care să-i despartă. Ambele sisteme, atât al iudeilor cât și al națiunilor au fost înlăturate. În trupul lui Hristos nu mai este

Împăcare generală: da sau nu?

nici o vrăjmășie între iudei și națiuni. Acum este pace, nu numai pace cu Dumnezeu, ci și pace între ei.

În Efeseni 2 găsim un alt aspect al împăcării, pe care nu-l găsim așa de clar în celelalte epistole: noi am fost *împăcați* într-un singur trup: „... a împăcat pe cei doi cu Dumnezeu într-un singur trup, prin cruce” (Efeseni 2.16). Aici se accentuează aspectul colectiv al împăcării. Împăcarea creează relații noi nu numai între om și Dumnezeu, ci și între oameni. În acest un singur trup sunt numai relații minunate, ordonate de Dumnezeu. În acest un singur trup devine de asemenea vizibil, că nu numai națiunile au nevoie de împăcare, care în mod deosebit erau departe de Dumnezeu, deoarece ele erau și străine de făgăduințele lui Israel. Și iudeii aveau de asemenea nevoie de împăcare, și anume de o împăcare permanentă, de durată. Ziua împăcării (Levitic 16) trebuia repetată în fiecare an. Prin aceasta a devenit clar, că prin Lege nu s-a adus o împăcare de durată.

În Efeseni 2.22 se spune: „Și prin El și voi sunteți zidiți împreună, ca să fiți o *locuință a lui Dumnezeu, în Duhul*”. Vedem aici cum împăcarea ne duce la cele mai înalte gânduri ale lui Dumnezeu, la piatra de încheiere a Cuvântului Său (Coloseni 1.25), la marea taină „Hristos și Adunarea Sa”. Creștinii dintre iudei și creștinii dintre păgâni sunt puși împreună într-un singur trup, ca să fie o cu totul nouă „locuință a lui Dumnezeu în Duhul”. În acest trup totul este dependent de Hristos ca și Cap aflat în cer. Toate mădulele sunt legate unele cu altele în modul cel mai apropiat și Duhul acționează pentru o comportare armonioasă a mădulelor între ele. Aici totul este ordonat conform gândurilor lui Dumnezeu: toate relațiile cu El, toate relațiile între ele.

Toate acestea sunt rezultate minunate ale împăcării, care desigur stă foarte strâns în legătură cu ceea ce a avut loc la cruce. Căci acolo omul a ajuns sub judecata lui Dumnezeu și primul om a fost înlăturat dinaintea lui Dumnezeu. Acum atât iudeul cât și păgânul au dispărut dinaintea lui Dumnezeu, acum este numai „omul nou” (Efeseni 2.15) în Hristos. Nu mai poate fi nici o vrăjmășie. Până astăzi! Dacă noi avem relații unii cu alții ca credincioși, nu mai contează ce am fost și ce ne-a despărțit odinioară. Noi toți am murit cu Hristos. Acum este valabil numai ceea ce este valabil în creația nouă. De aceea relațiile vechi în nici un caz nu ar mai trebui să se practice. Numai relațiile noi în Hristos ar trebui să ne influențeze și să ne pună în mișcare. Și aici vedem iarăși că împăcarea ne aduce în apropierea lui Dumnezeu: „Căci prin El și unii și alții avem acces la Tatăl, printr-un singur Duh” (Efeseni 2.18).

Desigur creștinii din zilele noastre (altfel decât credincioșii din Efes) aproape că nu mai au a face cu diferențele dintre iudei și cei care nu sunt iudei. Dar sunt alte diferențe: sărac și bogat, cu pregătire profesională și fără pregătire, recunoscut în societate și disprețuit, cu reflecții carismatice și retras, și așa mai departe. Dacă în comportarea și acțiunile noastre nu ținem seama că noi am devenit o creație nouă, în care aceste diferențe nu au nici o importanță, aceasta poate conduce la tensiuni mari, din care pot rezulta conflicte. Aceste conflicte fac necesară o împăcare reciprocă, care între creștinii credincioși necondiționat trebuie practică!

Să recapitulăm: De ce a fost înlăturată vrăjmășia dintre iudei și națiuni? Pe de o parte, deoarece elementul despărțitor, Legea, a fost înlăturată, și pe de altă parte, pentru că a fost

Împăcare generală: da sau nu?

creat „un om nou”, „creat după chipul lui Dumnezeu, de o dreptate și sfințenie a adevărului” (Efeseni 4.24). Viața acestui om nou nu permite nici o ceartă și nici o vrăjmășie între credincioși. (S-ar putea compara cu imaginea unui om sănătos, care nu se mutilează singur. Aceasta o fac numai oamenii care stau sub influențe rele.)

Împăcarea lui Absalom:

2 Samuel 14.1-33: *1. Ioab, fiul Țeruiei, a băgat de seamă că inima împăratului era aprinsă de dor după Absalom.*

2. A trimis să aducă din Tecoa o femeie iscusită, și i-a zis: „Fă-te că plângi, și îmbracă-te în haine de jale; nu te unge cu untdelemn, și fii ca o femeie care de multă vreme plânge după un mort.

3. Să te duci astfel la împărat, și să-i vorbești așa și așa.“ Și Ioab i-a spus ce trebuia să zică.

4. Femeia aceea din Tecoa s-a dus să vorbească împăratului. A căzut cu fața la pământ, s-a închinat, și a zis: „Împărate, scapă-mă !“

5. Împăratul i-a zis: „Ce ai?“ Ea a răspuns: „Da, sunt văduvă, bărbatul mi-a murit!

6. Roaba ta avea doi fii; amândoi s-au certat pe câmp, și n-a fost nimeni să-i despartă; unul a lovit pe celălalt, și l-a omorât.

7. Și iată că toată familia s-a ridicat împotriva roabei tale, zicând: «Scoate încoace pe ucigașul fratelui său! Vrem să-l omorâm, pentru viața fratelui său pe care l-a ucis; vrem să nimicim chiar și pe moștenitor!» Ei ar stinge astfel și tăciunile care-mi mai rămâne, ca să nu lase bărbatului meu nici nume nici urmaș viu pe fața pământului.“

8. Împăratul a zis femeii: „Du-te acasă. Voi da porunci cu privire la tine.“

9. Femeia din Tecoa a zis împăratului: „Asupra mea, împărate, domnul meu, și asupra casei tatălui meu să cadă pedeapsa; împăratul și scaunul lui de domnie să nu aibă nimic de suferit“.

10. Împăratul a zis: „Dacă va vorbi cineva împotriva ta, să-l aduci la mine, și nu se va mai atinge de tine.“

11. Ea a zis: „Să-și aducă aminte împăratul de Domnul, Dumnezeul tău, pentru ca răzbunătorul sângelui să nu mărească prăpădul, și să nu mi se nimicească fiul!“ Și el a zis: „Viu este Domnul, că un păr din capul fiului tău nu va cădea la pământ!“

12. Femeia a zis: „Dă voie roabei tale să spună o vorbă domnului meu, împăratul.“ Și el a zis: „Vorbește!“

13. Femeia a zis: „Pentru ce gândești tu astfel cu privire la poporul lui Dumnezeu, căci nu iese chiar din cuvintele împăratului că împăratul este ca și vinovat când nu cheamă înapoi pe acela pe care l-a gonit?

14. Trebuie negreșit să murim, și vom fi ca niște ape vărsate pe pământ, cari nu se mai adună. Dumnezeu nu ia viața, ci dorește ca fugarul să nu rămână izgonit dinaintea Lui.

15. Acum, dacă am venit să spun aceste lucruri împăratului, domnului meu, am venit pentru că poporul m-a înspăimântat. Și roaba ta a zis: „Vreau să vorbesc împăratului; poate că împăratul va face ce va zice roaba sa.

16. Da, împăratul va asculta pe roaba sa, ca să scape din mâna celor ce caută să ne nimicească, pe mine și pe fiul meu, din moștenirea lui Dumnezeu.“

17. Roaba ta a zis: „Cuvântul domnului meu împăratul să-mi dea odihnă. Căci domnul meu împăratul este ca un înger al lui Dumnezeu, gata să audă binele și răul. Și Domnul, Dumnezeul tău, să fie cu tine.“

Împăcare generală: da sau nu?

18. *Împăratul a răspuns, și a zis femeii: „Nu-mi ascunde ce te voi întreba.“ Și femeia a zis: „Să vorbească domnul meu împăratul!”*
19. *Împăratul a zis atunci: „Oare mâna lui Ioab nu este ea cu tine în toată treaba aceasta?” Și femeia a răspuns: „Viu este sufletul tău, împărate, domnul meu, că nu este cu puțință nici o abatere nici la dreapta nici la stânga de la tot ce a zis domnul meu împăratul. În adevăr, robul tău Ioab mi-a poruncit, și a pus în gura roabei tale toate aceste cuvinte.*
20. *Ca să dea o altă înfățișare lucrului, a făcut robul tău Ioab lucrul acesta. Dar domnul meu este tot atât de înțelept ca și un înger al lui Dumnezeu, ca să cunoască tot ce se petrece pe pământ.*
21. *Împăratul a zis lui Ioab: „Iată, vreau să fac lucrul acesta; du-te dar, de adu înapoi pe tânărul Absalom.”*
22. *Ioab a căzut cu fața la pământ, s-a închinat, și a binecuvântat pe împăratul. Apoi a zis: „Robul tău cunoaște azi că am căpătat trecere înaintea ta, împărate, domnul meu, fiindcă împăratul lucrează după cuvântul robului său.”*
23. *Ioab s-a sculat, a plecat în Gheșur, și a adus pe Absalom înapoi la Ierusalim.*
24. *Dar împăratul a zis: „Să se ducă în casa lui, și să nu-mi vadă fața.” Și Absalom s-a dus în casa lui, și n-a văzut fața împăratului.*
25. *Nu era om în tot Israelul așa de vestit ca Absalom în privința frumuseții lui; din talpa piciorului până în creștetul capului, n-avea niciun cusur.*
26. *Când își tunde capul - și-l tunde în fiecare an, pentru că părul îi era greu - greutatea părului de pe capul lui era de două sute de sicli, după greutatea împăratului.*
27. *Lui Absalom i s-au născut trei fii, și o fiică, numită Tamar, care era o femeie frumoasă la chip.*
28. *Absalom a locuit doi ani la Ierusalim, fără să vadă fața împăratului.*
29. *Apoi a chemat pe Ioab, să-l trimită la împăratul: dar Ioab n-a voit să vină la el. L-a chemat a doua oară; și Ioab tot n-a vrut să vină.*
30. *Absalom a zis atunci slujitorilor lui: „Vedeți, ogorul lui Ioab este lângă al meu; are orz pe el; duceți-vă și puneți-i foc.” Și slujitorii lui Absalom au pus foc câmpului.*
31. *Ioab s-a sculat și s-a dus la Absalom acasă. Și i-a zis: „Pentru ce au pus slujitorii tăi foc câmpului meu?”*
32. *Absalom a răspuns lui Ioab: „Iată, ți-am trimis vorbă și ți-am zis: «Vino aici, și te voi trimite la împărat să-i spui: «Pentru ce m-am întors din Gheșur? Ar fi fost mai bine pentru mine să fiu și acum acolo. Doresc acum să văd fața împăratului; și dacă este vreo nelegiuire în mine, să mă omoare.»*
33. *Ioab s-a dus la împărat, și i-a spus lucrul acesta. Și împăratul a chemat pe Absalom, care a venit la el și s-a aruncat cu fața la pământ înaintea lui. Împăratul a sărutat pe Absalom.*

Istoria împăcării lui Absalom, fiul lui David, în 2 Samuel 14 ne arată principii importante ale împăcării prin (1) elemente, pe care noi le regăsim la împăcarea noastră, prin (2) elemente, care acolo lipsesc, și prin (3) contraste. Pentru aceasta vrem să studiem mai îndeaproape acest capitol.

Fiul lui David, Absalom, a omorât pe Amnon, un alt fiu al lui David. Chiar dacă Amnon nu era nevinovat de moartea sa – el a abuzat sexual de sora lui Absalom și după aceea nici nu s-a căsătorit cu ea -, totuși fapta lui Absalom nu era altceva decât omor. Ca să scape de pedeapsă, el a fugit în străinătate, și cu toate acestea David iubea pe fiul său, și astfel citim: „Și împăratul David tânjea după Absalom” (2 Samuel 13.39).

Împăcare generală: da sau nu?

Absalom este între altele o imagine a unui păcătos din zilele noastre, care – chiar dacă el cu două mii de ani în urmă nu a stat la cruce – stă înaintea lui Dumnezeu de partea ucigașilor Fiului Său, atâta timp cât el nu s-a pocăit. De aceea această moarte apasă și asupra lui. Și așa cum Absalom era într-o țară îndepărtată departe de David, tot așa păcătosul se află astăzi într-o mare depărtare de Dumnezeu în domeniul de stăpânire al lui satan și al păcatului.

Nepotul lui David și conducătorul armatei, Ioab, voia să facă o împăcare între Absalom și David. Nu știm ce motive l-a determinat să facă aceasta. Era dragoste? Sau era probabil o mutare de șah politică genială, ca să câștige de partea lui nu numai favoarea împăratului, ci și să-și asigure o eventuală moștenire (cel puțin în istorisirea, pe care el o face, este vorba de moștenire [compară cu 2 Samuel 14.7])? În orice caz Ioab era pregătit să contribuie la împăcare, și pentru aceasta și-a luat ca ajutor o femeie înțeleaptă din Tecoa.

Găsim deci trei persoane, care participă să dea naștere la o împăcare, și o persoană, care trebuia împăcată: David, Ioab și femeia din Tecoa contribuie cu toții să aducă înapoi pe Absalom; în privința aceasta ei sunt una. Așa cum inima lui David era aprinsă de dor să se împăce cu Absalom (2 Samuel 14.1), tot așa inima lui Dumnezeu Tatăl tânjește după împăcarea păcătosului (compară cu Luca 15.20; 2 Corinteni 5.20). Ioab voia să facă bucurie lui David cu împăcarea fiului său și era gata să facă ceva pentru aceasta. Și așa cum Ioab era gata să meargă chiar până la Gheșur, ca să aducă înapoi pe Absalom, tot așa Fiul lui Dumnezeu a devenit Om și a venit pe pământ și a mers la locul unde eram noi în sens spiritual – în moarte⁴³ – ca să îplinească dorința Tatălui și să aducă păcătoși înapoi. Mai era și o a treia persoană participantă: femeia din Tecoa lucra la inima lui David, ca să-l pregătească pentru o împăcare. În același fel Duhul Sfânt este astăzi la lucru în inimi, ca să producă această stare de dispunere de a se împăca (vezi și Luca 15.8,9, unde femeia din pildă este o imagine a Duhului Sfânt). Însă în locul acesta avem o diferență decisivă. Domnul Isus și Duhul Sfânt nu trebuie să intervină la Tatăl, spus cu reverență, ca să facă o „lucrare de convingere”, pentru ca El să Se îndure de noi. Mult mai degrabă Duhul Sfânt lucrează pe partea cealaltă: și anume la *noi* – care prin păcatele noastre ne-am îndepărtat de Dumnezeu -, ca să *ne* determine să acceptăm oferta de împăcare a lui Dumnezeu (2 Corinteni 5.18-21). În această privință Ioab ar fi trebuit să-i spună femeii: „Du-te la Absalom”, în loc de, „du-te la împărat”. Era inima lui Absalom cea care trebuia să facă o schimbare mare: el ar fi trebuit să se căiască, așa cum a făcut tatăl lui odinioară, care după omorârea lui Urie s-a căit.

Și vorbirea femeii din Tecoa ne arată o diferență față de lucrarea de astăzi a Duhului Sfânt de a convinge pe păcătoși. Cu privire la cauza dezbinării, care a făcut necesară împăcarea, ea spune numai: „Roaba ta avea doi fii; amândoi s-au certat pe câmp, și n-a fost nimeni să-i despartă; unul a lovit pe celălalt, și l-a omorât.” (2 Samuel 14.6). Aici nu este clar, cine este vinovatul; problema vinovăției trece pe planul secund. În cadrul unei împăcări, problema vinovăției trebuie neapărat clarificată și adusă în ordine. Din păcate tocmai acesta era punctul pe care mai târziu David l-a neglijat la împăcarea cu fiul său: tema vinovăției lui Absalom nicidecum nu a fost amintită.

⁴³ Compară cu 2 Samuel 14.2: „Fă-te că plângi, și îmbracă-te în haine de jale; nu te unge cu untdelemn, și fii ca o femeie care de multă vreme plânge după un mort.”

„Dumnezeu ... dorește ca fugarul să nu rămână izgonit dinaintea Lui.” (2 Samuel 14.14) Aceste cuvinte descriu impresionant, cât de mult inima lui Dumnezeu dorește împăcarea omului. Însă aceasta este numai o parte a adevărului, cealaltă parte este: „Dar nu socotește pe cel vinovat drept nevinovat” (Exod 34.7). Dumnezeu aduce laolaltă în jertfa suplinitoare a Fiului Său aceste două principii aflate în opoziție unul cu altul. Prin aceasta harul primește posibilitatea să grațieze pe cel vinovat pe o bază justă și să-l aducă înapoi. Însă latura aceasta – latura dreptății – nu o găsim în 2 Samuel 14. Și de aceea rezultatul acestei împăcări este catastrofal: Absalom provocă o revoltă împotriva tatălui său și încearcă să-l omoare.

Cauza răzvrătirii lui Absalom și a gândului său de a ucide pe David este în istoria lui David însăși. Acest punct slab din istoria lui David a fost folosit de Ioab. David însuși a omorât și prin aceasta era supus răzbunării răzibunătorului sângelui. De aceea „Ioab a pus cuvintele în gura femeii din Tecoa” (2 Samuel 14.3) și îi zice să spună: „Să-și aducă aminte împăratul de Domnul, Dumnezeul tău, pentru ca răzibunătorul sângelui să nu mărească prăpădul, și să nu mi se nimicească fiul!” Și fără să clarifice dacă este vorba de omor sau tentativă de omor, deci fără să clarifice problema vinovăției, David poruncește repede: „Viu este Domnul, că un păr din capul fiului tău nu va cădea la pământ!” (2 Samuel 14.11). Prin aceasta nesocotește indicația dată de Dumnezeu, că nu numai un ucigaș, ci și cel care omoară prin lovire avea voie să-și caute refugiul într-o cetate de scăpare (Numeri 35.11). Cât de mult ne putem noi pe de o parte bucura că Dumnezeu nu numește drept ce este nedrept, că El acționează după principiile dreptății Sale! Și pe de altă parte noi Îi putem mulțumi și pentru cetatea de scăpare, pe care El ne-a pregătit-o în Hristos.

După ce David s-a lăsat provocat să ia această hotărâre, femeia îl face atent la acționarea lui contradictorie: dacă în acest caz tu acționezi în felul acesta, atunci tu nu ai voie să acționezi altfel în cazul lui Absalom! – Deja în cazul roabei cu doi fii David nu a luat în seamă problema vinovăției. Acum în cazul lui Absalom el nu putea acționa altfel. Dar ce urmări a atras asupra sa faptul că în cazul împăcării nu a ținut seama de vinovăție!

Așa cum inima lui David era binevoitoare față de fiul său Absalom, tot așa inima lui Dumnezeu Tatăl era binevoitoare față de noi; Duhul Sfânt S-a preocupat pentru noi și cu noi, și Fiul lui Dumnezeu a împlinit voia lui Dumnezeu. Imaginea din 2 Samuel 14 rămâne mult în urma a ceea ce s-a petrecut cu noi: „Dar împăratul a zis: „Să se ducă în casa lui, și să nu-mi vadă fața.” Și Absalom s-a dus în casa lui, și n-a văzut fața împăratului.” (2 Samuel 14.24). Ioab nu a putut duce pe Absalom departe, decât numai până la casa lui. Brațele tatălui, inelul, încălțăminte și haina cea mai bună, vițelul îngrășat și sărbătoarea din casa tatălui – așa cum găsim în Luca 15 – nu au fost pentru Absalom. Pentru Absalom nu a fost o „aducere aproape” (Efeseni 2.13).

Noi dimpotrivă am devenit „oameni din casa lui Dumnezeu” (Efeseni 2.19), „ne-a făcut plăcuți în Cel Preaiubit” (Efeseni 1.6). Dar nu numai aceasta, ci noi am avut parte și de o schimbare totală a felului de gândire: din *vrăjmași* ai lui Dumnezeu am devenit *acea care iubesc pe Dumnezeu și pe Domnul Isus*. Inima lui Absalom dimpotrivă, nu a fost câtuși de puțin schimbată. La scurt timp după întoarcerea sa a lăsat să se dea foc lanurilor de grâu ale

Împăcare generală: da sau nu?

binefăcătorului lui Ioab, și gândurile lui precum și comportarea lui față de David nici nu trebuie să le amintim.

Cât de mulțumitori putem fi noi pentru ceea ce Dumnezeu a lucrat în noi, pentru ca inima noastră, voința noastră și mintea noastră să fie înnoite. Cât de mulțumitori putem fi noi, că noi „nu mai suntem în carne” (Romani 8.9), al cărei fel de gândire este „vrăjmășie împotriva lui Dumnezeu” (Romani 8.7). Cât de mulțumitori putem fi noi, că în locul acestora „am primit un duh de înfiere, prin care strigăm: Ava, Tată!” (Romani 8.15), și că noi putem spune Domnului nostru: „Doamne, tu știi, că Te iubesc” (Ioan 21.17)!

Ce lecție putem învăța noi din istorisirea despre David și Absalom? Dacă vrăjmașii lui Dumnezeu trebuie împăcați, aceasta nu poate avea loc fără pocăință. Dacă Fiul lui Dumnezeu a trebuit să moară pentru împăcare (Romani 5.10⁴⁴), atunci trebuie recunoscut, de ce a fost necesară această moarte. În nici un caz *toți* oamenii au fost pur și simplu împăcați, așa cum de exemplu gândește predicatorul suedez Carl Olof Rosenius⁴⁵.

Și împăcarea între creștini trebuie să țină seama de acest principiu: mai întâi trebuie clarificată problema vinovăției și cel vinovat trebuie să-și recunoască vina. O împăcare trebuie să aibă loc conform etalonului împăcării omului cu Dumnezeu. Dacă nu se clarifică problema vinovăției, împăcarea nu va aduce rezultatele pe care noi le găsim la împăcarea omului cu Dumnezeu: simpatie și părtășie⁴⁶. Atunci de cele mai multe ori fiecare merge pe drumul lui, fără ca motivele despărțirii să fie câtuși de puțin tratate și înlăturate. Premisa pentru împăcare este nu numai faptul că cineva întinde mâna împăciuitoare. Aceasta este absolut important. Premisa împăcării este și iertarea, și premisa pentru iertare este mărturisirea. Vedem clar principiul acesta în 1 Ioan 1.9: „Dacă ne *mărturisim* păcatele, El este credincios și drept ca să ne ierte păcatele”, sau și în Luca 17.3: „Dacă fratele tău păcătuiește împotriva ta, muștră-l. Și dacă se va *pocăi*, iartă-l.”

În cartea Faptele Apostolilor și în scrierile lui Pavel găsim și gândul referitor la o atitudine iertătoare, chiar dacă încă nu este o mărturisire. Când Ștefan a fost omorât cu pietre, el a rugat pe Domnul *să nu pună la socoteală păcatul acesta* ucigașilor lui (Faptele Apostolilor 7.60). Această atitudine de iertare o găsim și în epistola către Efeseni: „Și fiți buni unii cu alții, miloși și *ierțați-vă unul pe altul*, cum v-a iertat și Dumnezeu pe voi în Hristos” (Efeseni 4.32). În epistola către Coloseni se spune asemănător: „Astfel, deci, ca niște aleși ai lui Dumnezeu, sfinți și preaiubiți, îmbrăcați-vă cu o inimă plină de îndurare, cu bunătate, cu smerenie, cu blândețe, cu îndelungă răbdare. Îngăduiți-vă unii pe alții și, dacă unul are să se plângă de altul, *ierțați-vă unul pe altul. Cum v-a iertat Hristos, așa ierțați-vă și voi*” (Coloseni 3.12,13). În limba greacă aici este folosit un alt cuvânt pentru „a ierta”, decât cel folosit în 1 Ioan 1.9 sau

⁴⁴ „Căci dacă, fiind vrăjmași, am fost împăcați cu Dumnezeu *prin moartea Fiului Său*”.

⁴⁵ „Hristos a împăcat pe toți și a îndepărtat păcatele tuturor”, Carl Olof Rosenius în: http://www.glaubensstimme.de/doku.php?id=autoren:r:rosenius:gerecht_in_jesus_-_freigesprochen_von_aller_suende [27.4.2017] (tradus).

⁴⁶ Aceste țeluri sunt desigur în cele mai rare situații obținute imediat. Deseori este necesar un proces îndelungat de creștere.

Împăcare generală: da sau nu?

în Luca 17.2 (*aphiēmi*). Cuvântul folosit aici *charizomai* se întâlnește de exemplu în Luca 7.42, tradus prin „a dăruî”: „Fiindcă n-aveau cu ce plăti, i-a iertat pe amândoi”. În *charizomai* se include deci gândul; a dovedi har.

Ambele aspecte – *har*, un dar nemeritat, și *mărturisire* – sunt importante în cazul împăcării. Pe de o parte Dumnezeu ne-a dovedit *har*, prin aceea că El a făcut primul pas în lucrarea împăcării, prin Darul Fiului; pe de altă parte din partea noastră era necesară *mărturisirea* (vezi 1 Ioan 1.9), pentru ca Dumnezeu să ne poată ierta.

„Slujba împăcării” în evanghelia după Luca

Evanghelia după Luca ne arată marele har al lui Dumnezeu, mai mult decât toate celelalte evanghelii. Acest har al lui Dumnezeu este destinat pentru *toți* oamenii. Altfel decât evanghelia după Matei, evanghelia după Luca se adresează de aceea nu în primul rând iudeilor, ci *tuturor* oamenilor. Ea ne arată în mod deosebit natura umană a Domnului Isus și cum a trăit El ca Om, de care Dumnezeu S-a bucurat.

Aceste două aspecte conduc, ca în această evanghelie să găsim prezentată în mod deosebit slujba împăcării. În privința aceasta vrem să parcurgem pe scurt această evanghelie.

Luca 2.1-14: *1. În vremea aceea a ieșit o poruncă de la Cezar August să se înscrie toată lumea.*

2. Înscrierea aceasta s-a făcut întâia dată pe când era dregător în Siria Quirinius.

3. Toți se duceau să se înscrie, fiecare în cetatea lui.

4. Iosif s-a suit și el din Galileea, din cetatea Nazaret, ca să se ducă în Iudeea, în cetatea lui David, numită Betleem, - pentru că era din casa și din seminția lui David, -

5. să se înscrie împreună cu Maria, logodnica lui, care era însărcinată.

6. Pe când erau ei acolo, s-a împlinit vremea când trebuia să nască Maria.

7. Și a născut pe Fiul ei cel întâi născut, L-a înfășat în scutece și L-a culcat într-o iesle, pentru că în casa de poposire nu era loc pentru ei.

8. În ținutul acela erau niște păstori, cari stăteau afară în câmp, și făceau de strajă noaptea împrejurul turmei lor.

9. Și iată că un înger al Domnului s-a înfățișat înaintea lor, și slava Domnului a strălucit împrejurul lor. Ei s-au înfricoșat foarte tare.

10. Dar îngerul le-a zis: „Nu vă temeți: căci vă aduc o veste bună, care va fi o mare bucurie pentru tot norodul:

11. astăzi în cetatea lui David, vi s-a născut un Mântuitor, care este Hristos, Domnul.

12. Iată semnul, după care-L veți cunoaște: veți găsi un prunc înfășat în scutece și culcat într-o iesle.“

13. Și deodată, împreună cu îngerul s-a unit o mulțime de oaste cerească, laudând pe Dumnezeu, și zicând:

14. „Slavă lui Dumnezeu în locurile prea înalte, și pace pe pământ între oamenii plăcuți Lui.“

Împăcare generală: da sau nu?

Deja în descrierea nașterii Domnului Isus putem recunoaște cât de înstrăinat era omul de Dumnezeu. În casa de poposire nu era loc pentru El. Loc era numai într-un staul, într-un adăpost pentru *animale* – o iesle. În adăposturile pentru *oameni*, în casa de poposire, nu era nici un loc. Însă Dumnezeu nu S-a lăsat speriat de aceasta, ca să ofere omului împăcarea (Luca 2.10). El era chiar gata să vină pe pământ în Hristos ca Baby.

Primul mesaj, pe care noi îl auzim, este: „Nu vă temeți” (Luca 2.10). Omul înstrăinat de Dumnezeu, în vrăjmășie față de Dumnezeu, avea desigur motive să se teamă de Dumnezeu. Însă Dumnezeu a întins mâna Sa împăciuitoare și este ca și cum ar fi zis: Eu doresc să creez posibilitatea ca prăpastia să poată fi traversată, voi nu trebuie să vă temeți de Mine. – Dumnezeu voia să îndepărteze orice sentiment de teamă. Și El a avut o veste bună pentru ei, o veste aducătoare de bucurie, în loc de o veste aducătoare de groază, o veste bună, care era valabilă nu numai pentru păstori, ci pentru tot poporul (Luca 2.10).

Acum Dumnezeu nu a venit cu ape îngrozitoare ca în timpul lui Noe, ca să nimicească pe oameni; dimpotrivă, El a încercat acum să-i tragă la Sine cu legături de dragoste. Oameni, care odinioară au trăit în teamă și mare depărtare de Dumnezeu și L-au urât și aveau sentimente de vrăjmășie față de El, trebuiau să poată avea cu bucurie relații de părtășie cu Dumnezeu. Acesta este țelul împăcării: „Ne lăudăm în Dumnezeu, prin Domnul nostru Isus Hristos, prin care am primit acum împăcarea” (Romani 5.11). S-ar putea spune și: noi suntem umpluți cu admirație și bucurie cu privire la Dumnezeu, că noi am fost aduși așa de aproape prin Domnul Isus.

În versetul 14 găsim cele trei însușiri ale împăcării:

1. glorificarea lui Dumnezeu,
2. pacea,
3. buna plăcere a lui Dumnezeu față de om.

Ordinea acestor trei elemente este foarte importantă.

1. Pentru lucrarea de împăcare era absolut necesar să se țină socoteală de *glorificarea lui Dumnezeu*. De aceea omul vrăjmaș și înstrăinat de Dumnezeu trebuia judecat, ceea ce a avut loc „în trupul Lui [al lui Hristos] de carne, prin moarte” (Coloseni 1.21). Judecata asupra păcatelor noastre trebuia să aibă loc; această pedeapsă a purtat-o Hristos. Credinciosul a devenit „sfânt, curat și fără vină” (Coloseni 1.22).
2. Al doilea element important al împăcării este *pacea*. Găsim legătura între pace și împăcare în mod deosebit în epistola către Efeseni 2.14-17 și de asemenea în Coloseni 1.20: „... prin El să *împace* toate lucrurile cu Sine, atât lucrurile de pe pământ cât și lucrurile din ceruri, făcând *pace* prin sângele crucii Lui.” În cadrul acestei păci este vorba în primul rând de o relație în ordine cu Dumnezeu, la modul general. Dar expresia „pace pe pământ” ne arată că este vorba și de pace pe orizontală, deci de pace între oameni. Această pace ar trebui menținută în ordine prin structurile de autoritate (compară Coloseni 1.20 cu Coloseni 1.16), pe care Dumnezeu le-a dat în acest scop. Dar aceste structuri de autoritate au eșuat.

Împăcare generală: da sau nu?

Oamenii se ridică unul împotriva celuilalt și împotriva autorității, autoritatea asuprește pe subalterni sau vrea să supună pe alții prin forță. Toate acestea înseamnă război. Însă va veni ziua în care va fi pace pe pământ. Aceasta va fi atunci când toate structurile de autoritate vor fi supuse lui Hristos și ele vor fi coordonate de El, care este Cap a toate. Atunci toate lucrurile vor fi împăcate, și Dumnezeu va avea bună plăcere de oameni.

3. Am ajuns la al treilea element important al împăcării: *buna plăcere*. După nașterea Domnului Isus, Dumnezeu a lăsat să se spună prin îngeri: „... oameni plăcuți Lui” (Luca 2.14). În privința aceasta desigur Dumnezeu S-a gândit și la, și înainte de toate la Hristos, care totdeauna va fi un Om spre buna plăcere a lui Dumnezeu, așa cum Dumnezeu a explicat mai târziu pe malul Iordanului și pe muntele transfigurării (vezi Matei 3.16,17; 17.5). Dar în afară de aceasta este vorba că: „Dumnezeu era ... împăcând lumea ...” (2 Corinteni 5.19), aceasta înseamnă că pe baza lucrării Sale în Hristos voia să aibă bună plăcere și de oameni.

Totul este garantat în Hristos:

- El a glorificat pe Dumnezeu.
- El este și Prințul păcii.
- Deoarece El a devenit Om, începând din momentul acesta Dumnezeu putea deja să vadă un Om de care El putea avea bună plăcere desăvârșită.

Îngerii au vestit, că S-a născut un Mântuitor. Nu un *Judecător* venise, ci un *Mântuitor* S-a născut. Deci slujba împăcării începe cu propovăduirea bucuriei mari și cu „o mulțime de oaste cerească, lăudând pe Dumnezeu” (Luca 2.13). Această slujbă a împăcării a făcut apoi, ca în Ierusalim să fie din aceia care au avut o mare bucurie și ei lăudau și preamăreau pe Dumnezeu, așa cum citim în ultimele versete ale evangheliei după Luca (Luca 24.53).

Însă în primul rând păstorii au fost determinați prin mesajul îngerilor, să caute pe Hristos, și de asemenea și ei au glorificat și au lăudat pe Dumnezeu, după ce au văzut pe Hristos (Luca 2.20).

- Luca 2.18-30:** 18. *Toți cei ce i-au auzit, s-au mirat de cele ce le spuneau păstorii.*
19. *Maria păstra toate cuvintele acelea, și se gândea la ele în inima ei.*
20. *Și păstorii s-au întors, slăvind și lăudând pe Dumnezeu, pentru toate cele ce auziseră și văzuseră, și cari erau întocmai cum li se spusese.*
21. *Când a venit ziua a opta, în care trebuia tăiat împrejur pruncul, I-au pus numele ISUS, nume, care fusese spus de înger înainte ca să fi fost El zămislit în pântec.*
22. *Și, când s-au împlinit zilele pentru curățirea lor, după Legea lui Moise, Iosif și Maria au adus Pruncul la Ierusalim, ca să-L înfățișeze înaintea Domnului, -*
23. *după cum este scris în Legea Domnului: „Orice întâi născut de partea bărbătească va fi închinat Domnului”,*
24. *și ca să aducă jertfă: o pereche de turturele sau doi pui de porumbei, după cum este poruncit în Legea Domnului.*
25. *Și iată că în Ierusalim era un om numit Simeon. Omul acesta ducea o viață sfântă, și era cu frica lui Dumnezeu. El aștepta mângâierea lui Israel, și Duhul Sfânt era peste el.*

Împăcare generală: da sau nu?

26. *Duhul Sfânt îl înștiințase că nu va muri înainte ca să vadă pe Hristosul Domnului.*
27. *El a venit în Templu, mânat de Duhul. Și, când au adus părinții înlăuntru pe Pruncul Isus, ca să îplinească cu privire la El ce porunca Legea,*
28. *Simeon L-a luat în brațe, a binecuvântat pe Dumnezeu, și a zis:*
29. *„Acum, slobozește în pace pe robul Tău, Stăpâne, după cuvântul Tău.*
30. *Căci au văzut ochii mei mântuirea Ta,*

Pe parcursul capitolului al doilea ni se arată prin exemplul lui Simeon și Ana care sunt oamenii care au folosit din slujba împăcării și ce trăsături morale și spirituale au acești oameni. De altfel Simeon a prorocit deja că slujba împăcării nu se va limita la poporul Israel. Astfel, el a vorbit despre mântuirea „pe care ai pregătit-o să fie, înaintea tuturor popoarelor, lumina care să lumineze *neamurile*” (Luca 2.31,32). Faptul că el amintește națiunile înaintea poporului Israel, arată deja că în cadrul acestei slujbe iudeii nu vor mai avea o poziție privilegiată. Înstrăinarea între Dumnezeu și oameni era așa de mare, că diferențele între iudei și națiuni de fapt nu mai jucau nici un rol.

Luca 4.1-21: *1. Isus, plin de Duhul Sfânt, S-a întors de la Iordan, și a fost dus de Duhul în pustie,*

2. unde a fost ispitit de diavolul timp de patruzeci de zile. N-a mâncat nimic în zilele acelea; și, după ce au trecut acele zile, a flămânzit.

3. Diavolul I-a zis: „Dacă ești Fiul lui Dumnezeu, poruncește pietrei acesteia să se facă pâine.”

4. Isus i-a răspuns: „Este scris: Omul nu va trăi numai cu pâine, ci cu orice cuvânt care iese din gura lui Dumnezeu.”

5. Diavolul L-a suit pe un munte înalt, i-a arătat într-o clipă, toate împărățiile pământului,

6. și I-a zis: „Ție Îți voi da toată stăpânirea și slava acestor împărății; căci mie îmi este dată, și o dau oricui voiesc.

7. Dacă dar, Te vei închina înaintea mea, toată va fi a Ta.”

8. Drept răspuns, Isus i-a zis: „Înapoia Mea, Satano! Este scris: Să te închini Domnului, Dumnezeului tău, și numai Lui să-I slujești.”

9. Diavolul L-a dus apoi în Ierusalim, L-a așezat pe strașina acoperișului Templului, și I-a zis: „Dacă ești Fiul lui Dumnezeu, aruncă-Te jos de aici;”

10. căci este scris: „El va porunci îngerilor Lui să Te păzească;”

11. și: „Ei Te vor lua pe mâini, ca nu cumva să Te lovești cu piciorul de vreo piatră.”

12. Isus i-a răspuns: „S-a spus: Să nu ispitești pe Domnul, Dumnezeul tău.”

13. După ce L-a ispitit în toate felurile, diavolul a plecat de la El, până la o vreme.

14. Isus, plin de puterea Duhului, S-a întors în Galileea, și I s-a dus vestea în tot ținutul de primprejur.

15. El învăța pe oameni în sinagogile lor, și era slăvit de toți.

16. A venit în Nazaret, unde fusese crescut; și, după obiceiul Său, în ziua Sabatului, a intrat în sinagogă. S-a sculat să citească,

17. și I s-a dat cartea proorocului Isaia. Când a deschis-o, a dat peste locul unde era scris:

18. „Duhul Domnului este peste Mine, pentru că M-a uns să vestesc săracilor Evanghelia; M-a trimis să tămăduiesc pe cei cu inima zdrobită, să propovăduiesc robilor de război slobozirea, și orbilor căpătarea vederii; să dau drumul celor apăsați,

19. și să vestesc anul de îndurare al Domnului.”

20. În urmă, a închis cartea, a dat-o înapoi îngrijitorului, și a șezut jos. Toți cei ce se aflau în sinagogă, aveau privirile pironite spre El.

21. Atunci a început să le spună: „Astăzi s-au împlinit cuvintele acestea din Scriptură, pe cari le-ați auzit.”

În evanghelia după Luca 4, Domnul Isus este dus de Duhul în pustie, ca să fie ispitit. Aceasta înseamnă, trebuia verificat dacă Acela care urma să facă lucrarea de împăcare va rezista ispitei de îndepărtare de Dumnezeu. El *a trecut* cu succes această probă. Nu că rezultatul ar fi fost pus la îndoială de Dumnezeu, dar era vorba să se demonstreze aceasta la modul general: El nu S-a înstrăinat de Dumnezeu, prin aceea că fără să aibă o misiune din partea lui Dumnezeu ar fi făcut pâine din pietre, deoarece Îi era foame (Luca 4.3,4); El nu S-a îndepărtat de Dumnezeu, prin aceea că El ar fi dăruit altuia dedicarea Sa (Luca 4.5-8); El nu S-a îndepărtat de Dumnezeu, prin aceea că ar fi pus la îndoială dragostea lui Dumnezeu (Luca 4.9-13).

Domnul Isus a venit în lume, ca să ofere oamenilor împăcarea, nu ca să facă judecată. Vedem aceasta de exemplu la întâmplarea din Templu, când Domnul Isus la citirea din cartea prorocului Isaia (Isaia 61.1,2a; Luca 4.18,19) se oprește în mijlocul frazei și a închis cartea. Căci El nu venise ca să exercite „ziua răzbunării” (Isaia 61.2b), ci „să vestească anul de îndurare al Domnului” (Isaia 61.2a). Cât de mult se vedea în această veste bună pentru „săraci” (Luca 4.18) efortul lui Dumnezeu pentru a întâmpina pe oameni cu dragostea Sa! Toate s-au împlinit acum în Persoana lui Hristos: „Astăzi s-au împlinit cuvintele acestea din Scriptură, pe cari le-ați auzit.” (Luca 4.21).

Luca 5.12-14: *12. Isus era într-una din cetăți. Și iată că un om plin de lepră, cum L-a văzut, s-a aruncat cu fața la pământ, L-a rugat, și I-a zis: „Doamne dacă vrei, poți să mă curățești.”*

13. Isus a întins mâna, S-a atins de el, și i-a zis: „Da, voiesc, fii curățit!” Îndată, l-a lăsat lepra.

14. Apoi i-a poruncit să nu spună nimănui. „Ci du-te”, i-a zis El, „de te arată preotului, și adu pentru curățirea ta ce a rânduit Moise, ca mărturie pentru ei.”

Medicul Luca este singurul evanghelist, care ne relatează cât de gravă era situația cu acest lepros: el era „plin de lepră”. Când Isaia vorbește despre poporul păcătos Israel, atunci el folosește o imagine asemănătoare: „Din tălpi până-n creștet, nimic nu-i sănătos” (Isaia 1.6). Când Domnul Isus Își întinde mâna către lepros, îl atinge și spune: „Da, voiesc, fii curățit!” (Luca 5.13), atunci vedem în aceasta mâna de dragoste a lui Dumnezeu întinzându-se spre aceia, care pe baza urmărilor păcatului (leproșii sunt o imagine a acelor care simt lucrarea păcatului în ei) obligatoriu trebuie să fie departe de Dumnezeu („în afara taberei”, Levitic 13.46) și în care absolut nimic bun nu se găsește.

Luca 7.14: *Apoi S-a apropiat și S-a atins de raclă. Cei ce o duceau, s-au oprit. El a zis: „Tinerele, scoală-te, îți spun!”*

În Luca 7.14 vedem în istorisirea despre văduva care trebuia să ducă la mormânt pe singurul ei fiu, cum mâna lui Dumnezeu Se întinde împotriva morții („... a atins raclă”) în singurul Lui Fiu născut și preaiubit – moartea, care reprezintă stadiul final al îndepărtării omului de Dumnezeu – și aduce la viață pe cel mort.

Împăcare generală: da sau nu?

Luca 7.36-50: 36. *Un fariseu a rugat pe Isus să mănânce la el. Isus a intrat în casa fariseului, și a șezut la masă.*

37. *Și iată că o femeie păcătoasă din cetate a aflat că El era la masă în casa fariseului: a adus un vas de alabastru cu mir mirositor,*

38. *și stătea înapoi lângă picioarele lui Isus și plângea. Apoi a început să-I stropească picioarele cu lacrimile ei, și să le șteargă cu părul capului ei; le săruta mult, și le ungea cu mir.*

39. *Când a văzut lucrul acesta, fariseul, care-L poftise, și-a zis: „Omul acesta, dacă ar fi un prooroc, ar ști cine și ce fel de femeie este cea care se atinge de el: că este o păcătoasă.”*

40. *Isus a luat cuvântul, și i-a zis: „Simone, am să-ți spun ceva.” - „Spune, Învățătorule”, I-a răspuns el. -*

41. *„Un cămătar avea doi datornici: unul îi era dator cu cinci sute de lei, iar celălalt cu cinzeci.*

42. *Fiindcă n-aveau cu ce plăti, i-a iertat pe amândoi. Spune-Mi dar, care din ei îl va iubi mai mult?”*

43. *Simon I-a răspuns: „Socotesc că acela căruia i-a iertat mai mult.” Isus i-a zis: „Drept ai judecat.”*

44. *Apoi S-a întors spre femeie, și a zis lui Simon: „Vezi tu pe femeia aceasta? Am intrat în casa ta, și nu Mi-ai dat apă pentru spălat picioarele; dar ea Mi-a stropit picioarele cu lacrimile ei, și Mi le-a șters cu părul capului ei.*

45. *Tu nu Mi-ai dat sărutare; dar ea, de când am intrat, n-a încetat să-Mi sărute picioarele.*

46. *Capul nu Mi l-ai uns cu untdelemn; dar ea Mi-a uns picioarele cu mir.*

47. *De aceea îți spun: Păcatele ei, cari sunt multe, sunt iertate; căci a iubit mult. Dar cui i se iartă puțin, iubește puțin.”*

48. *Apoi a zis femeii: „Iertate îți sunt păcatele!”*

49. *Cei ce ședeau cu El la masă, au început să zică între ei: „Cine este acesta de iartă chiar și păcatele?”*

50. *Dar Isus a zis femeii: „Credința ta te-a mântuit; du-te în pace.”*

În întâmplarea cu femeia păcătoasă, care stă la picioarele Domnului Isus în casa fariseului, ni se arată că sunt unii care în mândria lor și pe baza vrăjmășiei lor religioase resping oferta împăcării, și sunt alții care o primesc cu plăcere. Că oferta este pentru ambele grupe de oameni, aceasta ne-o arată pilda despre creditor și datornici, pe care Domnul o spune în casa fariseului: „Fiindcă n-aveau cu ce plăti, i-a iertat pe amândoi” (Luca 7.42). Și această pildă o găsim numai în evanghelia după Luca. Oferta împăcării este deci valabilă atât pentru fariseul convins de propria dreptate, cât și pentru femeia păcătoasă. „Că adică, Dumnezeu era în Hristos, împăcând lumea cu Sine, neținându-le în socoteală păcatele lor” [2 Corinteni 5.19].

Chiar dacă aici în comportarea Domnului cu femeia păcătoasă nu găsim toate rezultatele împăcării, totuși găsim baza ei în iertarea păcatelor (Luca 7.47), căci păcatul a provocat îndepărtarea între Dumnezeu și noi. (Este vorba nu numai de un „fel de gândire” înstrăinat și vrăjmaș, ci și de „faptele rele”, prin care se arată felul de gândire [Coloseni 1.21]). Aceasta înseamnă: premisa pentru împăcare este că mai înainte s-a clarificat problema păcatelor prin iertare.

De aceea ispășirea este baza pentru împăcare, și iertarea păcatelor este prima parte a împăcării. Numai prin aceasta Dumnezeu poate acum să nu mai pună la socoteală păcatele și

Împăcare generală: da sau nu?

să readucă pe om în părtășie cu Sine, căci Dumnezeu are nevoie pentru aceasta de o bază juridică dreaptă.

În al doilea rând este vorba de sentimente schimbate față de Dumnezeu, care se arată în dragostea acestei femei față de Domnul (Luca 7.47). Inima lui Dumnezeu dorește să primească răspuns la dragostea Sa din partea omului. Aceasta este realizat aici. Despre acest răspuns al dragostei inimii noastre citim în legătură cu textul din 2 Corinteni 5,15, care vorbește despre împăcare: „... pentru ca cei ce trăiesc, să nu mai trăiască pentru ei înșiși, ci pentru Cel ce a murit și a înviat pentru ei.”

Și în al treilea rând vedem și unde conduce împăcarea – la pace: „Du-te în pace!” (Luca 7.50).

Această femeie păcătoasă avea o conștiință așa de mare despre faptul că Dumnezeu i-a întins în Hristos mâna spre împăcare, că ea nu s-a rușinat să vină în casa fariseului la Domnul Isus și acolo să-I ude picioarele cu lacrimile ei.

În această întâmplare în casa fariseului devine clară responsabilitatea omului de a primi mâna întinsă a lui Dumnezeu. Alte locuri din Scriptură ne arată că împăcarea este în cele din urmă acțiunea suverană a lui Dumnezeu, însă aici ni se prezintă latura responsabilității omului.

Luca 8.26-35: *26. Au venit cu corabia în ținutul Gherghesenilor, care este în dreptul Galileei.*

27. Când a ieșit Isus la țărm, L-a întâmpinat un om din cetate, stăpânit de mai mulți draci. De multă vreme nu se îmbrăca în haină, și nu-și avea locuința într-o casă, ci în morminte.

28. Când a văzut pe Isus, a scos un strigăt ascuțit, a căzut jos înaintea Lui, și a zis cu glas tare: „Ce am eu a face cu Tine, Isuse, Fiul Dumnezeului Celui Prea Înalt? Te rog nu mă chinui.”

29. Căci Isus poruncise duhului necurat să iasă din omul acela, pe care pusese stăpânire de multă vreme; era păzit legat cu cătușe la mâni și cu obezi la picioare, dar rupea legăturile, și era gonit de dracul prin pustii.

30. Isus l-a întrebat: „Cum îți este numele?” „Legiune,” a răspuns el; pentru că intraseră mulți draci în el.

31. Și dracii rugau stăruitor pe Isus să nu le poruncească să se ducă în Adânc.

32. Acolo pe munte, era o turmă mare de porci, care pășteau. Și dracii au rugat pe Isus să le dea voie să intre în ei. El le-a dat voie.

33. Dracii au ieșit din omul acela, au intrat în porci, și turma s-a repezit de pe râpă în lac, și s-a înecat.

34. Porcarii, când au văzut ce se întâmplase, au fugit și au dat de veste în cetate și prin sate.

35. Oamenii au ieșit să vadă cele întâmplare. Au venit la Isus, și au găsit pe omul din care ieșiseră dracii, șezând la picioarele lui Isus, îmbrăcat, și în toate mințile; și i-a apucat frica.

În evanghelia după Luca 8 găsim un om care ajunsese total sub puterea adversarului lui Dumnezeu. Prin aceasta a ajuns chiar înstrăinat față de semenii lui și a fost alungat în pustiu. El nu voia să aibă nimic a face cu Isus, Fiul lui Dumnezeu. Însă Domnul Isus S-a îndurat de el și la sfârșit vedem pe acest om „șezând la picioarele lui Isus”. Acesta este țelul împăcării: să

Împăcare generală: da sau nu?

ne aducă la Dumnezeu, Tatăl, în cea mai mare apropiere de El (compară cu Efeseni 2.18: „... intrare la Tatăl”; Coloseni 1.22: „... să vă înfățișați înaintea Lui”).

Luca 10-30-37: 30. *Isus a luat din nou cuvântul, și a zis: „Un om se cobora din Ierusalim la Ierihon. A căzut între niște tâlhari, cari l-au dezbrăcat, l-au jefuit de tot, l-au bătut zdravăn, au plecat, și l-au lăsat aproape mort.*

31. *Din întâmplare, se cobora pe același drum un preot; și, când a văzut pe omul acesta, a trecut înaintea pe alături.*

32. *Un Levit trecea și el prin locul acela; și când l-a văzut, a trecut înaintea pe alături.*

33. *Dar un Samaritean, care era în călătorie, a venit în locul unde era el, și când l-a văzut, i s-a făcut milă de el.*

34. *S-a apropiat de i-a legat rănila, și a turnat peste ele untdelemn și vin; apoi l-a pus pe dobitocul lui, l-a dus la un han, și a îngrijit de el.*

35. *A doua zi, când a pornit la drum, a scos doi lei, i-a dat hangiului, și i-a zis: „Ai grijă de el, și orice vei mai cheltui, îți voi da înapoi la întoarcere.”*

36. *Care dintr-acești trei ți se pare că a dat dovadă că este aproapele celui ce căzuse între tâlhari?”*

37. *„Cel ce și-a făcut milă cu el“, a răspuns învățătorul Legii. „Du-te de fă și tu la fel“, i-a zis Isus.*

În timp ce în Luca 7 este prezentată responsabilitatea omului, în Luca 10 este accentuată în mod deosebit suveranitatea lui Dumnezeu. Omul din pilda samariteanului milos este total lipsit de ajutor, total incapabil să se ajute singur. Nici Legea nu a dat nici un ajutor acestui om, ceea ce vedem în comportarea preotului și a levitului. Ei au trecut pe lângă el, deoarece ei erau în pericol să se întineze, dacă s-ar fi atins de cel jefuit, care probabil era deja mort, ca să-l ajute.

Omul din pildă este imaginea unui om care era pe un drum departe de Dumnezeu: de la Ierusalim spre Ierihon. Ierusalim este cetatea lui Dumnezeu, în timp ce Ierihon era cetatea blestemată de Dumnezeu. Vedem astfel pe om cu spatele întors spre Dumnezeu cum se îndepărtează tot mai mult de El și se îndreaptă spre pierzarea lui. Chiar dacă nu era ajutor nici din partea preotului și nici din partea levitului și omul însuși nu se putea ajuta singur – samariteanul poartă grijă de tot ce era necesar. Nimic nu este lăsat în seama omului – samariteanul dă tot ce este necesar de la început până la sfârșit: *el* a venit în locul unde era el, *el* îi leagă rănila, *el* toarnă untdelemn și vin pe răni, *el* îl pune pe animalul lui, *el* îl duce la han, *el* are grijă de el, și *el* vrea să plătească restul, atunci când *el* va reveni.

Însă probabil nu ceea ce *face* el este lucrul cel mai mare, ci ceea ce el *simte*: „și când l-a văzut, i s-a făcut milă de el” (Luca 10.33). Vedem aici toată dragostea lui Dumnezeu, care *are milă* de omul, care a decăzut de la El; care s-a îndepărtat așa de mult, că nu se mai poate întoarce înapoi; care și-a pricinuit singur pierzarea. Și cum Dumnezeu ia totul asupra Sa, absolut totul, ca să arate oamenilor dragostea Sa! Dumnezeu duce pe om acolo unde El – când El Însuși a venit în Hristos în lume – n-a găsit nici un loc: la un han. Când omul ajunge la han, tot ceea ce are el este un dar al samariteanului. El nu avea nimic de la sine. Nu se leagă aceasta cu 2 Corinteni 5, unde împăcarea este adusă în legătură cu o creație nouă și unde citim că „*totul este de la Dumnezeu*” (2 Corinteni 5.18)?

Împăcare generală: da sau nu?

Luca 14.12-24: 12. *A zis și celui ce-L poftise: „Când dai un prânz sau o cină, să nu chemi pe prietenii tăi, nici pe frații tăi, nici pe neamurile tale, nici pe vecinii bogați, ca nu cumva să te cheme și ei la rândul lor pe tine, și să iei astfel o răsplată pentru ce ai făcut.*

13. *Ci, când dai o masă, cheamă pe săraci, pe schilozi, pe șchiopi, pe orbi.*

14. *Și va fi ferice de tine, pentru că ei n-au cu ce să-ți răsplătească; dar ți se va răsplăti la învierea celor neprihăniți.* “

15. *Unul din cei ce ședeau la masă cu El, când a auzit aceste vorbe, I-a zis: „Ferice de acela care va prânzi în Împărăția lui Dumnezeu!”*

16. *Și Isus i-a răspuns: „Un om a dat o cină mare, și a poftit pe mulți.*

17. *La ceasul cinei, a trimis pe robul său să spună celor poftiți: «Veniți, căci iată că toate sunt gata.»*

18. *Dar toți, parcă fuseseră vorbiți, au început să se dezvinovățească. Cel dintâi i-a zis: «Am cumpărat un ogor, și trebuie să mă duc să-l văd; rogu-te să mă ierți.»*

19. *Un altul a zis: «Am cumpărat cinci perechi de boi și mă duc să-i încerc: iartă-mă, te rog.»*

20. *Un altul a zis: «Tocmai acum m-am însurat, și de aceea nu pot veni.»*

21. *Când s-a întors robul, a spus stăpânului său aceste lucruri. Atunci stăpânul casei s-a mâniat, și a zis robului său: «Du-te degrabă în piețele și ulițele cetății, și adu aici pe cei săraci, ciungi, orbi și șchiopi.»*

22. *La urmă, robul a zis: «Stăpâne, s-a făcut cum ai poruncit, și tot mai este loc.»*

23. *Și stăpânul a zis robului: «Leși la drumuri și la garduri, și pe cei ce-i vei găsi, silește-i să intre, ca să mi se umple casa.*

24. *Căci vă spun că niciunul din cei poftiți, nu va gusta din cina mea.* “

În pilda despre cina mare vedem că Dumnezeu dorește și face totul ca să aibă părtășie cu omul:

- Dumnezeu face totul, pentru ca omul să poată veni („toate sunt gata”; Luca 14.17).
- Dumnezeu dorește să vină *mulți* oameni („ca să mi se umple casa”; Luca 14.23).
- Dumnezeu roagă chiar, ca omul să vină („silește-i să intre”; Luca 14.23).

Vedem aici prezentată simbolic vestirea cuvântului împăcării (2 Corinteni 5.19). Trebuie să se dea un răspuns corespunzător lucrării Domnului Isus (cu toate că în pasajul acesta nu se amintește aceasta).

În reacția stăpânului casei la faptul că invitații lui au respins invitația sa putem recunoaște întrucâtva ce înseamnă pentru Dumnezeu, că oferta Lui de împăcare nici astăzi nu este primită de mulți.

Luca 15: 1. *Toți vameșii și păcătoșii se apropiau de Isus ca să-L asculte.*

2. *Și Fariseii și cărturarii cărteau și ziceau: „Omul acesta primește pe păcătoși, și mănâncă cu ei.”*

3. *Dar El le-a spus pilda aceasta:*

4. *„Care om dintre voi, dacă are o sută de oi, și pierde pe una din ele, nu lasă pe celelalte nouăzeci și nouă pe islaz, și se duce după cea pierdută, până când o găsește?”*

5. *După ce a găsit-o, o pune cu bucurie pe umeri;*

6. *și, când se întoarce acasă, cheamă pe prietenii și vecinii săi, și le zice: «Bucurați-vă împreună cu mine, căci mi-am găsit oaia care era pierdută.»*

Împăcare generală: da sau nu?

7. Tot așa, vă spun că va fi mai multă bucurie în cer pentru un singur păcătos care se pocăiește, decât pentru nouă zeci și nouă de oameni neprihăniți cari n-au nevoie de pocăință.
8. Sau care femeie, dacă are zece lei (grecește: drahme.) de argint, și pierde unul din ei, nu aprinde o lumină, nu mătură casa, și nu caută cu băgare de seamă până când îl găsește?
9. După ce l-a găsit, cheamă pe prietenele și vecinele ei, și zice: «Bucurați-vă împreună cu mine, căci am găsit leul, pe care-l pierdusem.»
10. Tot așa, vă spun că este bucurie înaintea îngerilor lui Dumnezeu pentru un singur păcătos care se pocăiește.“
11. El a mai zis: „Un om avea doi fii.
12. Cel mai tânăr din ei a zis tatălui său: «Tată, dă-mi partea de avere, ce mi se cuvine.» Și tatăl le-a împărțit averea.
13. Nu după multe zile, fiul cel mai tânăr a strâns totul, și a plecat într-o țară depărtată, unde și-a risipit averea, ducând o viață destrăbălată.
14. După ce a cheltuit totul, a venit o foamete mare în țara aceea, și el a început să ducă lipsă.
15. Atunci s-a dus și s-a lipit de unul din locuitorii țării aceleia, care l-a trimis pe ogoarele lui să-i păzească porcii.
16. Mult ar fi dorit el să se sature cu roșcovele, pe cari le mâncau porcii, dar nu i le da nimeni.
17. Și-a venit în fire, și a zis: «Câți argați ai tatălui meu au belșug de pâine, iar eu mor de foame aici!
18. Mă voi scula, mă voi duce la tatăl meu, și-i voi zice: Tată, am păcătuit împotriva cerului și împotriva ta,
19. și nu mai sunt vrednic să mă chem fiul tău; fă-mă ca pe unul din argații tăi.»
20. Și s-a sculat, și a plecat la tatăl său. Când era încă departe, tatăl său l-a văzut, și i s-a făcut milă de el, a alergat de a căzut pe grumazul lui, și l-a sărutat mult.
21. Fiul i-a zis: «Tată, am păcătuit împotriva cerului și împotriva ta, nu mai sunt vrednic să mă chem fiul tău.»
22. Dar tatăl a zis robilor săi: «Aduceți repede haina cea mai bună, și îmbrăcați-l cu ea; puneți-i un inel în deget, și încălțămintea în picioare.
23. Aduceți vițelul cel îngrășat, și tăiați-l. Să mâncăm și să ne veselim;
24. căci acest fiu al meu era mort, și a înviat; era pierdut, și a fost găsit.» Și au început să se veselească.
25. Fiul cel mai mare era la ogor. Când a venit și s-a apropiat de casă, a auzit muzică și jocuri.
26. A chemat pe unul din robi, și a început să-l întrebe ce este.
27. Robul acela i-a răspuns: «Fratele tău a venit înapoi, și tatăl tău a tăiat vițelul cel îngrășat, pentru că l-a găsit iarăși sănătos și bine.»
28. El s-a întărâtat de mânie, și nu voia să intre în casă. Tatăl său a ieșit afară, și l-a rugat să intre.
29. Dar el, drept răspuns, a zis tatălui său: «Iată, eu îți slujesc ca un rob de atâția ani, și niciodată nu ți-am călcat porunca; și mie niciodată nu mi-ai dat măcar un ied să mă veselesc cu prietenii mei;
30. iar când a venit acest fiu al tău, care ți-a mâncat averea cu femeile desfrânate, i-ai tăiat vițelul cel îngrășat.»
31. «Fiule», i-a zis tatăl, «tu întotdeauna ești cu mine, și tot ce am eu este al tău.
32. Dar trebuia să ne veselim și să ne bucurăm, pentru că acest frate al tău era mort, și a înviat, era pierdut și a fost găsit.“

În concordanță cu Coloseni 1, unde împăcarea este legată cu plinătatea (Dumnezeirii), în capitolul acesta găsim în pildă pe Fiul (= păstorul, care merge să caute oaia pierdută), pe Duhul (= femeia, care caută drahma) și pe Tatăl preocupați să aducă pe om iarăși în părtășie cu Sine. Vedem în capitolul acesta că în cadrul împăcării omului nu este vorba atât de mult de ceea ce primește *omul* (cu toate că și la aceasta se face aluzie); este vorba în mod deosebit de bucuria lui *Dumnezeu* față de împăcare. Astfel la reîntoarcerea fiului pierdut este descrisă detaliat bucuria tatălui, nu însă bucuria fiului, ceea ce noi mai degrabă am fi așteptat. În fiecare parte a pildei este accentuată în mod deosebit bucuria persoanei care găsește ce era pierdut.

În afară de aceasta în pildele din Luca 15 este accentuată pierderea: „oaia mea, care era pierdută”, „leul pe care-l pierdusem”; „era pierdut, și a fost găsit”. Aceste pilde ne arată un lucru: Dumnezeu a pierdut ceva, pe care El îl prețuiește foarte mult. El a creat pe om, ca să aibă părtășie cu el; însă această părtășie netulburată s-a pierdut prin căderea în păcat a omului. Că Dumnezeu a pierdut ceva, găsim deja pe primele pagini ale Bibliei, unde citim că Dumnezeu *caută* pe om (Geneza 3.4,5). Dacă pildele relatează despre faptul că în cele din urmă ce a fost pierdut a fost găsit, citim și despre bucuria mare a păstorului, a femeii și a tatălui. În aceasta putem vedea bucuria triunității lui Dumnezeu. De aceea și bucuria mare pentru regăsirea celor pierdute. De asemenea aici mai vedem că poziția celor regăsite este mult mai bună decât a fost înainte.

- Oaia nu este readusă în turmă, ci „acasă”.
- Fiul pierdut nu numai vine înapoi acasă, ci el obține haina cea mai bună și vițelul îngrășat.

Tot așa este și cu omul. Prin împăcare a devenit din nou posibilă părtășia netulburată între Dumnezeu și om. Așa cum în pilde oaia, leul și fiul au fost regăsite, tot așa Dumnezeu, ca să zicem așa, „a regăsit” pe om. Acesta este rezultatul împăcării. Omul nu este readus în vechea lui poziție, ci el obține o poziție cu totul nouă înaintea lui Dumnezeu. El nu este readus în starea în care s-a aflat în Eden înainte de căderea în păcat, ci el este adus la ceea ce Dumnezeu deja demult a prevăzut pentru el: în savurarea întregii Lui dragoste în casa Sa.

Cât de mult și-a dorit Dumnezeu să readucă înapoi la Sine pe om, vedem și din fraza scurtă: „Când era încă departe, tatăl său l-a văzut”. Fiul a fost în depărtare, și cu toate acestea tatăl său l-a văzut acolo. Tot timpul în care omul era înstrăinat de Dumnezeu, Dumnezeu nu a încetat să privească la el. Dacă tatăl sărută pe fiul, atunci aceasta este o imagine expresivă pentru faptul că prin împăcare a fost înlăturată depărtarea între Dumnezeu și om.

Până acum am studiat numai aspectul harului din partea tatălui (care este o imagine a lui Dumnezeu). În cadrul împăcării este însă important și aspectul responsabilității din partea păcătosului. Acest aspect este în zilele noastre din păcate uneori trecut cu vederea, în mod deosebit și atunci când este vorba de aplicarea practică a istorisirii despre fiul pierdut la refacerea relațiilor stricate. Nu citim că tatăl s-a dus după fiu în țara îndepărtată, și el nu s-a

Împăcare generală: da sau nu?

dus la el nici atunci când fiul păzea porcii.⁴⁷ Mai întâi fiul a trebuit să-și dea bine seama de starea lui, apoi să se ridice pentru întoarcere înapoi. Aceasta este pocăință; ea trebuie principial să aibă loc mai înainte. După ce tatăl l-a sărutat, nu a lipsit nici mărturia fiului: „Am păcătuit împotriva cerului și împotriva ta.” Fără mărturisire nu este iertare și împăcare adevărată. Problema vinovăției trebuie necondiționat rezolvată, dacă trebuie să aibă loc o împăcare adevărată.

În cuvintele tatălui din Luca 15.22 vedem o imagine a „creației noi”, pe care Dumnezeu a făcut-o în cel credincios: „Aduceți repede haina cea mai bună, și îmbrăcați-l cu ea; puneți-i un inel în deget, și încălțăminte în picioare.” Fiul este adus într-o stare cu mult mai bună decât aceea în care s-a aflat înainte de a pleca de la tatăl. Depărtarea dintre tată și fiu nu este simplu depășită. Hainele zdrențuite ale fiului pierdut nu sunt spălate și cărpite, sandalele nu sunt reparate, ci totul devine nou.

Așa cum Dumnezeu ne încredințează nouă astăzi misiuni, tot așa au primit misiuni și slujitorii tatălui (Luca 15.22,23). Desigur este Duhul Sfânt, Cel care lucrează în oameni, însă Dumnezeu dorește să folosească oameni pentru vestirea cuvântului împăcării (vezi 2 Corinteni 5.19). Ce har, dacă El vrea să ne folosească!

În afară de aceasta, Dumnezeu dorește ca noi să ne simțim bine în prezența Sa.⁴⁸ Noi putem deja astăzi să ne simțim bine în prezența lui Dumnezeu, așa cum noi ne vom „simți bine” cândva în cer în veșnicie la Domnul, când vom savura prezența Sa. Noi nu trebuie să ne mai temem, noi nu ne simțim suspectați, nu ne simțim străini, da, nici măcar ca oaspeți; noi aparținem locului acela, așa cum copiii noștri ne aparțin în casele noastre.

Și fiul regăsit trebuia să se simtă bine în prezența tatălui, după ce s-a reîntors acasă; de aceea tatăl a procedat cu fiul așa cum citim în versetele 20 până la 24. Prin sărutare totul a fost clarificat din partea tatălui. Fiul nu a devenit mai plăcut prin aceea că el avea îmbrăcată haina cea mai bună, dar s-a schimbat mult în simțămintele fiului. Fără o haină nouă, îmbrăcat în continuare în hainele lui rupte, el nu ar fi putut să se simtă bine în prezența tatălui. Aici avem gândul împăcării, referitor la om. Când fiul pierdut a fost îmbrățișat de tatăl și a devenit conștient că avea favoarea tatălui său, și că tatăl nu era supărat pe el, și după ce el a rostit mărturia sa – atunci el era împăcat. Dar era numai *o parte* a împăcării, căci el sta acolo încă în hainele lui murdare, în zdrențele lui, și desculț. În această stare fiul nu se putea simți bine în prezența tatălui, care i-a dovedit numai dragoste și acum îndurare deplină. Abia după ce el a avut îmbrăcată haina cea mai bună⁴⁹, sandale în picioare⁵⁰ și un inel pe deget⁵¹, el era în stare să savureze conștient împăcarea.

⁴⁷ Aici este cu totul altfel decât la păstor: totul depinde de păstor, oaia este total lipsită de putere, și în cazul leului (drahmei) este altfel, în ban nu este viață. În timp ce la fiul pierdut este vorba de responsabilitatea noastră, vedem aici că totul depinde de Dumnezeu, deoarece noi eram *fără putere* (Romani 5.6) și *morți* în păcate și fărădelegi (Efeseni 2.1).

⁴⁸ Prin aceasta nu vrem să spunem o bunăstare așa cum ea este propovăduită astăzi prin așa numita evanghelie a bunăstării.

⁴⁹ Aici ne amintim de „haina mântuirii” din Isaia 61.10.

Masa comună cu vițelul tăiat în mijloc ne amintește de jertfa de pace. Această jertfă vorbește despre părtășia între Dumnezeu și om pe baza lucrării lui Hristos, despre o părtășie din care se revarsă o mare bucurie. Această bucurie este exprimată prin cuvintele tatălui: „Să mâncăm și să ne veselim” (Luca 15.23). Semnele adevăratei împăcări sunt o relație fericită netulburată, în care te simți bine, precum și părtășia și bucuria.

Luca 23.34: *Isus zicea: „Tată, iartă-i, căci nu știu ce fac!”*

Aici găsim culmea slujbei de împăcare. După ce oamenii L-au răstignit pe Domnul, în ciuda eforturilor dragostei Sale, Domnul Isus spune: „Tată, iartă-i, căci nu știu ce fac!”

Luca 24.44,47: *Apoi le-a zis: „Iată ce vă spuneam când eram încă cu voi, că trebuie să se îplinească tot ce este scris despre Mine în Legea lui Moise, în proroci și în psalmi. ... Și să se propovăduiască tuturor neamurilor, în Numele Lui, pocăința spre iertarea păcatelor, începând din Ierusalim.*

Să ne mai putem noi aștepta că este posibil ca Dumnezeu acum să mai lase să se predice iertarea? Răspunsul lui Dumnezeu la faptul că omul I-a dovedit cea mai mare vrăjmășie este, că El lasă acum să se predice cuvântul împăcării: „Împăcați-vă cu Dumnezeu” (2 Corinteni 5.20). Dar este vorba de mai mult: dacă El lasă să se predice acum iertarea, atunci El mai spune ucenicilor și: „Începând din Ierusalim!” Tocmai în cetatea care s-a comportat așa de îngrozitor cu El, cum nu se putea mai rău! Că cuvântul împăcării trebuia adresat mai întâi acestei cetăți, arată cât de mult Domnul Isus a glorificat pe Dumnezeu. De aceea Dumnezeu poate acum să răspundă la ura și vrăjmășia față de dragostea Lui cu o dragoste mult mai mare.

Am văzut diferite glorii ale împăcării noastre. Aceasta trebuie să aibă efect asupra umblării noastre. Dacă în ceea ce privește poziția noastră suntem spre bucuria lui Dumnezeu, atunci aceasta va da naștere în noi la dorința de a trăi spre bucuria lui Dumnezeu. În poziția noastră în Hristos înaintea lui Dumnezeu nu mai sunt nici un fel de dezacorduri între Dumnezeu și noi. Este și în viața noastră zilnică așa? Dezacordurile sunt primul pas spre înstrăinare, care în cele din urmă poate sfârși în vrăjmășie. Este și dorința noastră de a trăi așa fel cum a putut spune J. N. Darby la sfârșitul vieții sale: „Între mine și Tatăl nu este nici un nor”⁵²

⁵⁰ Sandalele în picioare ne fac să ne gândim la intrare în casa tatălui și la ieșirea din casa tatălui.

⁵¹ Inelul, în care totul este legat împreună, ne amintește probabil și la relațiile netulburate și este totodată un semn al demnității.

⁵² Sursa: Anon., *The Last days of J.N.D.* (Christchurch, 1925, S. 3). citat în *Het verhaal van der Broeders*, Bd. 1, W. J. Ouweneel, *Uit het Woord der Waarheid*, Winschoten 1977, S. 182.